# FIUL SOARELUI

## Cuvântul autorului

Lucram în mass-media şi intram în contact cu multă lume. Participam, printre altele, la emisiunea MISTERE. La una din ediţii, am consultat o pacientă pe nume Lucia, o tânără jurnalistă marcată de influenţa unei prezenţe subtile care, după cum spunea ea, „i se lipea de piele” – aceasta după ce revenise, de curând, dintr-o călătorie în Egipt. Ajunsese să nu mai ştie unde se află şi se întreba dacă visează sau dacă ceea ce i se întâmplă era real. I se părea că, încetul cu încetul, începuse să înnebunească.

În timpul consultaţiei, starea ei lăsa să transpară o hipersensibilitate senzorială apropiată de mediumitate. După câteva minute de concentrare, am descoperit, într-adevăr, prezenţa unei entităţi subtile asociată cu fiinţa ei. Această entitate fusese, cândva, un bărbat de origine egipteană. Ea îi purta, pe atunci, un respect deosebit, iar acest om fusese îndrăgostit de Lucia. Fără să-şi dea seama, în cursul călătoriei în Egipt, capacităţile ei mediumice o puseseră în legătură cu una din vieţile ei anterioare.

Eram bucuros că puteam să fiu de ajutor, însă nu bănuiam că, mai târziu, acea consultaţie se va transforma într-o veritabilă aventură fantastică în care voi fi şi eu, de asemenea, implicat.

După acea întrevedere, această fiinţă subtilă s-a exprimat prin intermediul dicteului, pentru a relata povestea ei, cu menţiunea că Lucia era, în acea altă viaţă, Ann.

Iată, deci, textul transmis de această entitate, numită „Fiul Soarelui”, redactat prin scriere automatică.

## Prefaţă

Viaţa este o îndelungă înălţare a sufletului către cer sau, mai bine zis, o rafinare a spiritului de-a lungul veacurilor. Timpurile se conjugă la trecut, la prezent şi la viitor, iar omul renaşte, din nou şi din nou, şi o ia de la capăt, cu suflet de copil inocent. Frontiera dintre cele două tărâmuri, cel al vieţii şi cel al morţii, nu poate fi străbătută decât dacă trimisul Domnului ne acordă dreptul să trecem de cealaltă parte; şi, cu toate că această frontieră este fără întoarcere, cum ar putea, oare, să i se interzică, aceluia care o doreşte, să se întoarcă, într-o bună zi, alături de cei pe care i-a iubit cândva. Cerurile deschid, celui care a păcătuit, căi de a-şi răscumpăra greşelile trecutului.

Eu sunt unul dintre cei care au comis pe pământ fapte dintre cele mai

reprobabile. Viaţa mea nu a fost decât o succesiune de suferinţe, suferinţele unui om căruia destinul nu i-a surâs, suferinţa unui copil crescut într-o familie egipteană, ale cărei posibilităţi erau dintre cele mai modeste. Am cunoscut foametea şi am cerşit pentru câteva firimituri de pâine. Copil fiind, priveam Soarele apunând şi mă rugam stăruitor Cerului să-mi acorde graţie şi protecţie. Eram un băiat cu suflet bun şi aveam mare încredere în viaţă şi în tot ce avea ea să-mi ofere. Apoi anii au trecut… Eu am crescut, continuând să implor Soarele să-şi reverse razele asupra celui ce nu reprezenta, în acest univers, mai mult decât un fir de nisip. Timpul împlinirii dorinţelor mele sosise, însă ştiam că întoarcerea spre sursele de unde începea totul era inevitabilă. Îi mulţumeam, necontenit, Soarelui că îmi acordase clipe minunate de fericire.

În încheiere, aş vrea să-i mulţumesc lui Jean-Didier, care, cu ajutorul capacităţilor sale de medium, mi-a oferit posibilitatea să mă exprim, pentru a vă povesti viaţa mea şi pentru a vă transmite, prin intermediul său, un mesaj, pe cât de spiritual pe atât de real, venit direct din lumea de dincolo.

## Capitolul I

### O simplă întâlnire poate schimba un destin pe care îl credeam ireversibil…

În 1869, străzile din Cairo erau invadate de oameni săraci, condamnaţi ca, pe tot restul vieţii, să aibă ca singură proprietate doar un colţ de trotuar. Totuşi, eu avusesem şansa de a mă bucura de un acoperiş deasupra capului, ceea ce, în acele vremuri, putea fi considerat drept un privilegiu. Însă, odată ajuns la maturitate, refuzam ideea de a oferi, într-o zi, unei femei doar o grămăjoară de sărăcie.

Femeia - un cuvânt ce m-a urmărit întreaga existenţă. Niciodată nu am ştiut să vorbesc cu femeile. Îmi inspirau teamă, de după voalurile ce le ascundeau puritatea chipului. Privirile lor îmi aminteau fără încetare că, aici, în Egipt, dragostea nu era dăruită cu uşurinţă. În secolul al XIX-lea, unui om, mai ales dacă era sărac, nu-i era îngăduit să curteze femeia care, după întâlnirea privirilor, îi furase inima. Detestam profund femeile din ţara mea. Fusesem, de atâtea ori, atât de dureros respins după ce, mai înainte, fusesem aprins. Încă le văd mersul legănat şi seducător, în hainele de culoarea pasiunii, croite din acele stofe grele, de demult. Eu, copilul Soarelui, tânjeam după dragostea care să-mi dea forţa să recitesc Coranul. Aveam atâta nevoie de complicitatea unei fiinţe dragi, de ajutorul ei, pentru a redescoperi adevărata credinţă.

Religia mea nu a înțeles niciodată acest lucru, sau, mai degrabă, l-a înțeles, dar mult prea târziu! Nu m-am împăcat niciodată cu ideea că o religie poate să desconsidere într-atât iubirea trupească, să submineze acest simbol al respectului pentru individul îndrăgostit de libertate. În Egipt, libertatea era un lucru relativ, căci ea depindea de averea pe care o aveai. Femeile acoperite de văluri nu au înțeles niciodată asta! Ele se supuneau, doar, legii celui mai puternic. Ele, care aveau atâta de oferit, erau condamnate să trăiască acoperite. De multe ori citeam în privirile lor o tristețe copleşitoare, un strigăt de ajutor. Soarta acestor femei mă înduioşa, însă nu am reuşit niciodată să le iubesc!

Părul lor, aşa de închis la culoare, şi ochii negrii nu mă făceau să mă gândesc decât la moarte. Ştiam că nu erau făcute pentru mine. Şi mai ştiam că Soarele avea să-mi trimită o aleasă cu părul aurit de căldura razelor lui!

În fiecare seară înainte să adorm mi-o imaginam acolo, lângă mine. Ea îmi zâmbea şi, ca prin minune, mă teleporta în țara fericirii. Zi după zi, devenea din ce în ce mai prezentă. Senzația apropierii ei îmi învăluia întregul corp. Nu mă gândeam decât la ea, uitasem de toate… Țara mea nu mai era acum independentă. Într-una din diminețile anului 1869, trupele franceze inaugurau Canalul de Suez, în timp ce la Cairo se vorbea despre venirea iminentă a primelor trupe britanice. În timpul nopții, naționaliştii devastaseră străzile capitalei, în semn de protest.

În acea vreme, aveam 22 de ani şi eram suficient de matur ca să înțeleg că venise timpul ca națiunea noastră să asimileze spiritul occidental, păstrându-şi, totuşi, într-o anumită formă, independența. Aveam să ne eliberăm, în sfârşit, în mod public şi oficial. Datorită francezilor, dar, mai ales, britanicilor, nivelul economic al țării avea să se îmbunătățească.

În acea dimineață de aprilie 1869, am albit buzele pisicii mele de ceară pentru ca visul meu dintotdeauna să se împlinească. Acest ritual străvechi avea puterea de a chema norocul, prin mijlocirea unei femei purificate de soare. Bunicul meu îmi transmisese acest secret. La noi, în Egipt, pisicile erau considerate animale sacre. Erau unanim adorate şi se credea că doar ele aveau puterea de a reconcilia diferitele clase sociale. Dacă pisicile aveau, înainte de toate, un rol practic, ele aveau, în acelaşi timp, şi un rol mistic. Credința populară era că aceste animale erau înzestrate cu un suflet extrem de pur şi fiecare familie avea cel puțin una, pentru a se proteja de necazuri. Când eram mic, bunicul îmi spunea că, atunci când ele mor, le pot prelua puterile magice, însă, pentru a le folosi, trebuia să îndeplinesc două condiții: să ajung la vârsta maturității şi să fiu capabil să pătrund sensul profund al evenimentelor vieții.

Devoțiunea care o aveam pentru Soare făcuse din mine duşman jurat al

celorlalţi zei. Ştiam că trebuia să lupt fără odihnă împotriva voinţei lor şi mai ştiam că, prin această luptă, voi cuceri inima unei zeiţe a Soarelui. O simţeam apropiindu-se şi fericirea căpăta, dintr-o dată, mireasma unui vis încă neîmplinit. Ştiam că nopţile în care o simţisem alături pe prinţesa mea imaginară aveau, în curând, să devină realitate şi că, din acel moment, nu voi mai avea nici un motiv să rămân scufundat în acest somn care mă purta în mii de locuri pe această planetă populată de bărbaţi şi femei, umplându-mi sufletul de durere.
28 august 1871. Primii soldaţi britanici debarcau pe teritoriul nostru. Se spunea că veniseră în cercetare, însă era evident că scopul lor era de a ne cuceri ţara!
Eu mă pregăteam să merg la prima mea slujbă adevărată. Trebuia să mă prezint la recepţia hotelului Fontana, unde urma să fiu angajat pe post de chelner pentru străinii veniţi în „cercetare" şi pentru soţiile lor. Aveam, acum, prilejul să intru în contact cu o civilizaţie diferită de a mea. Bineînţeles, eram conştient că nu reprezentam decât un nesemnificativ pion pe acea imensă tablă de şah care era Cairo, marele oraş colonialist, dar, în acelaşi timp, eram fericit că mă aflam în mijlocul unor oameni educaţi, a căror cultură îmi era, în mod cert, superioară.
Putem să fiu printre ei şi să nu-mi reneg, totuşi, originile. Nu-mi plăceau nicidecum francezii ce ne ocupaseră ţara, însă, în schimb, în sufletul meu, găseam o mare simpatie pentru britanici. Eu, tânărul om oriental, fusesem născut pentru a-l servi pe Zeul nostru Solar. Soarele îmi încredinţase misiunea de a reuni diferitele culturi şi civilizaţii sub acelaşi cer, pentru a crea o lume mai bună, bazată pe înţelegere şi pe respect pentru individ. Am început să realizez acestea pentru prima dată aici, la hotelul Fontana, unde fusesem angajat.
În acea dimineaţă de august din 1871, plecasem de acasă cu inima plină de bucurie. Cu o boccea în spate, mergeam fără grabă pe străzile din Cairo, cu pas liniştit. Se făcuse, de câteva ore, ziuă, iar umezeala din aerul dimineţii de vară colora cerul, într-un covor diafan de picuri luminoşi bătuţi de briza dimineţii. Când păşeam, trebuia să fiu atent să nu lovesc oamenii săraci ce-şi petrecuseră noaptea sub cerul liber; unii erau singuri, dar cei mai mulţi erau familii întregi. Înghesuiţi unii în alţii, se aflau între somn şi veghe. Oare la ce se gândeau? Poate că la răutatea unora dintre soldaţii britanici, care-şi băuseră mintea odată cu alcoolul serilor de petrecere! Văd încă imaginea unei tinere mame cu copilaşul ei de câteva săptămâni în braţe, care, cu ochii înecaţi în lacrimi, îmi cerea o bucăţică de pâine. Această femeie, ce căzuse în păcat, se afla chiar acolo, în faţa mea, cu o mână întinsă spre cer pentru mântuire şi cu alta spre mine, pentru o bucată de pâine pe care, de altfel, nici eu nu o aveam.
Am încercat să ignor peisajul din preajmă şi am grăbit pasul pentru a ieşi mai repede de pe acea străduţă dezolantă, atât de contrastantă cu

belşugul din trecutul de legendă al tării mele.
Am ajuns în Piaţa Ramses, iar hotelul se afla la numai câţiva metri depărtare. O trăsură se îndrepta spre Guizèh, cu călători care nu purtau nici uniformă, nici haine cu specific oriental. Deodată, printre ei am recunoscut-o pe cea care, de-a lungul anilor, îmi apăruse în vise şi făcuse să-mi bată inima în secret. Părul ei, de culoarea spicelor de grâu, era ascuns sub o cască colonială; chipul său, de o puritate strălucitoare, surâdea. Era prima oară în viaţă când vedeam o femeie fără văl! Cu siguranţă, nu era musulmană! Cine să fi fost, oare, această fiinţă cu înfăţişare dezinvoltă? Părea atât de lipsită de griji, în mijlocul acelor oameni, şi râdea, râdea… Porţile hotelului reflectau ecoul râsului ei! Aveam, oare, să o revăd la hotel? Picioarele încă îmi tremurau de emoţie. Simţeam că aveam febră!
Mă îndrăgostisem! Tocmai o recunoscusem pe femeia vieţii mele, cea care avea să facă din sărăcia mea o poveste de mult uitată… Trebuia, mai întâi, să mă remarce…
Am tresărit din visare când directorul hotelului mi-a pus apăsat mâna pe umăr. M-a prins, cu aroganţă, de braţ şi m-a dus direct la bucătărie, pentru ca clientela britanică să nu mă surprindă în hainele mele zdrenţăroase şi nespălate, pe care le purtam de mai bine de patru luni! Se îndreptă către un dulap şi-mi aruncă ţinuta de serviciu. A trebuit să rămân neclintit în faţa acestei umiliri: el era om, iar eu nu eram decât un insignifiant rob. Simţeam că explodez de ură şi că, în mine, creşte dorinţa de răzbunare. Simţeam nevoia să vomit pe picioarele acestui sac îngrăşat, îmbogăţit de duşmanii noştri! Tremuram din tot corpul, în timp ce chipul îmi pălea văzând cu ochii. Am reuşit, totuşi, să mă stăpânesc. Mi-am îmbrăcat ţinuta de servitor; patronul îmi ordonase să pregătesc mesele din salon pentru micul dejun.
Sala în care clienţii hotelului luau masa era spaţioasă şi aranjată cu gust, cu obiecte aduse din Anglia. În viaţa mea nu mai văzusem atâta strălucire! Acasă ne mulţumeam cu patru pereţi şi cu o duşumea de pământ bătătorit, însă aici până şi covoarele pe care călcam erau pictate în mii de culori. Tocmai pusesem feţele de masă, când femeia pe care o văzusem în trăsură intră în salon. Cu o mână îşi ţinea cascheta, iar cu cealaltă îşi aranja părul; a venit către mine în pas grăbit şi m-a întrebat ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Trebuie să fi fost engleza, îmi spusesem atunci, acea limbă cântată cu care noi, egiptenii, începusem a ne obişnui să o auzim pe străzi de ceva vreme… Această femeie cu alură sportivă revărsa oceanul de lumină al ochilor ei în ai mei în semn de regăsire. Eram acolo, în faţa ei, imobilizat de fluidul albastru al ochilor ei. Eram vrăjit de buzele ei. Îmi vorbea!
Ea, prinţesa mea din occident, cutezase să vorbească unui sclav venit să o servească. Vocea sa, de o dulceaţă angelică, încerca cu insistenţă să mă facă să-i înţeleg spusele. Exista, însă, piedica limbii care ne separa, dar expresia feţei ei mă ajuta să-i înţeleg mesajul. Surâsul ei

timid îmi dădea încredere. M-am înclinat în fața ei, cu grijă să nu se întrevadă emoţia pe care o încercam. Apoi i-am făcut semn să se aşeze la masă. Ea îşi puse pălăria şi haina alături. Eu m-am îndepărtat şi era acum singură în toată sala aceea imensă. Privirea ei părea absentă. Era gânditoare. Se gândea, oare, la mine? Sau, poate, îşi amintea cu nostalgie de locul de unde venise? Mi-aş fi dorit atât de mult să-i pot pătrunde în gânduri chiar în acel moment! În pas încet, m-am îndreptat către bucătărie, unde patronul mă aştepta. Cu mâinile ridicate spre cer, mă blestema; urletele sale îmi spărgeau timpanele. Cu mâna stângă mă trase cu violență către el, iar cu biciul din mâna dreaptă mă lovea fără încetare. Mă văzuse că mă aplecasem în fața femeii albe! Aici sclavii nu aveau voie să-şi permită astfel de fantezii, rezervate, în mod exclusiv, oamenilor bogați şi puternici. Ştiam că nu aveam de ce să-mi regret gestul, iar loviturile de bici de pe spatele nu aveau cum să mă facă să mă căiesc! În schimb, demnitatea mea de om fusese încă o dată rănită de această umilire publică. Tremuram şi sudoarea îmi curgea de pe frunte, însă am rămas tăcut. Acumulasem atâta ură încât mă gândeam la represalii.

Într-o zi, acel om va avea şi el parte, la rândul său, de aceeaşi umilire! Ideea că îl voi pedepsi îmi alina suferința până într-atât încât nu mai simțeam nimic. Dintr-o dată, corpul meu, împovărat de lovituri, se prăbuşi la pământ. M-am refugiat, pentru câteva momente, într-un colț, înainte ca bruta să mă ridice de jos cu forța brațelor sale blestemate. Îmi ordonă să-mi continuu serviciul. Am luat platoul care se găsea lângă cuptor şi am pornit spre sala de mese, să îi duc prințesei mele micul dejun, cu corpul tremurând de la loviturile primite. Mersul meu nesigur îi atrăsese atenţia şi părea că îi era milă de soarta mea. Citeam în ochii ei o compasiune vie. În timp ce îi turnam ceai în ceaşcă, mă fixa zâmbind. Trebuia să lupt să nu-i întâlnesc privirea. Mă concentram asupra ceaiului, care nu mai sfârşea să curgă. În ciuda eforturilor mele, simțeam cum prezența ei mă învăluia. Mirosul de iasomie pe care-l răspândea mă îmbăta. Parfumul său mă înnebunea! Mi-a prins mâna şi, dintr-o mişcare a capului, surâzând, m-a făcut să înțeleg că, într-o zi, în curând, va veni să mă elibereze din robie. Prin ea, ştiam că voi deveni un om liber! I-am întors surâsul, atent, totuşi, să nu fiu văzut de stăpânul casei. În momentul acela intra în sală un om! Să fi fost, oare, şi el britanic? Se îndreptă către noi, făcându-mi semn să strâng masa, şi o îmbrățişă pe tânăra femeie blondă. Eram suficient de aproape ca să-i pot auzi vorbind. Nu am reținut din conversaţia lor decât o sonoritate scurtă: „Ann". Ghicisem pe dată că era vorba de prenumele ei! În timp ce serveam ceilalți clienți, o voce dinăuntrul meu murmura : „Ann,
Ann, Ann…" Simțeam că voi înnebuni dacă frumoasa femeie nu-mi va aparține, chiar dacă prețul ar fi să ucid pentru aceasta! Omul acela, aşezat la masa ei, cine să fi fost oare? Părea că împart nu numai o

simplă conversaţie, ci viaţa întreagă. O sorbea din ochi. Nu puteam suporta acea idee de fericire perfectă. Mă simţeam acaparat de un sentiment de gelozie explozivă. Ce, oare, să-i fi adus la Cairo? Şi de ce bărbatul se plimba cu un aparat de fotografiat în mână? Iar prinţesa mea… de ce oare scria ea, absorbită, pe un colţ de hârtie de pe masă? Adevărul este că toate aceste răspunsuri nu aveau pic de importanţă, odată ce îmi întâlnisem femeia vieţii! M-am gândit la ea toată ziua. Seara, în drum spre casă, mergeam cu paşi mari pe străzile întunecoase şi pline de praf, săltând de bucurie. Din timp în timp, fredonam numele ei „Ann… Ann…" Mă simţeam învăluit de o forţă colosală, ce numai dragostea o putea stârni.

Pe drum, mi-au ieşit în cale patru soldaţi britanici care mergeau în direcţia gării Ramses, aflată încă în construcţie. Unul dintre ei, în batjocură, mi-a pus piedică, iar ceilalţi au izbucnit sarcastic în râs. Eram atât de sătul de lupta cu oameni ca ei încât nu am răspuns atacului.

Mi-am continuat drumul, ignorându-i. De altfel, eram foarte preocupat să visez la Ann!

Mergeam de-a lungul Nilului şi priveam stelele. Luna fecundă mi se oferea toată mie. O stea căzătoare se stinse deasupra apei. Acest spectacol minunat prevestea împlinirea dorinţei mele arzătoare şi anume să cuceresc inima lui Ann. Ştiam că destinele noastre sunt unite şi că nimeni, niciodată, nu mai putea să ne despartă.

Septembrie 1871. Trecuse deja o lună de când duceam micul dejun frumoasei mele doamne cu părul de aur. Într-o seară, am văzut-o întâlnindu-se cu doi bărbaţi care o aşteptau în holul hotelului. Unul dintre cei doi era fotograful, duşmanul meu, cel care probabil răpise castitatea Zeiţei mele a Soarelui. Toţi trei păreau încordaţi şi nerăbdători. Vorbeau cu voce scăzută, iar şoaptele lor degajau energii negative care mă indispuneau. Simţeam că rămân fără aer, iar inima îmi bătea din ce în ce mai repede. Aproape că nu mai puteam respira. Senzaţie de sufocare mă paraliza. Mă simţeam cuprins de frică. Ştiam că sentimentele mele prevesteau ceva şi că, în curând, voi alerga în ajutorul frumoasei mele. Acum, se grăbeau să părăsească hotelul. Trăsura îi aştepta în faţa intrării.

De la fereastră, vedeam caleaşca îndepărtându-se, lăsând în urma ei ecoul roţilor tocite de timp. Se îndreptau spre Guizèh. Dintr-o dată, am fost cuprins de tremur şi asudam rece. „Piramidele! Da! Piramidele!" Printr-o străfulgerare, înţelesesem că trebuie să merg într-acolo, pentru că ei acolo se duceau! Imediat ce am terminat serviciul, am pornit spre piramide. Trebuia să părăsesc oraşul în cel mai discret mod, ca nimeni să nu ştie încotro mă îndrept. Mergeam grăbind pasul. Simţeam că o forţă supraumană mă susţine, mă împinge. Trebuia să fiu la Guizèh înainte de miezul nopţii, dacă vroiam să-mi salvez regina. Nu am avut încotro şi, în drum, am furat un dromader. Noaptea răspândea o atmosferă

apăsătoare. Obscuritatea aducătoare de moarte aducea cu ea presimțirea unei întâlniri infernale. Mă apropiam, eram doar la câțiva kilometri când un vânt, stârnit de mânia dezlănțuită a lui Dumnezeu, începu să-mi arunce în ochi rafale orbitoare de nisip. Simțeam sudoarea curgând-mi din nou pe chip. Furnicături malefice îmi adormeau simțurile, iar puterile mă lăsau încet. Trebuia să lupt ca să-mi pot continua drumul. Pentru a-mi face calea mai uşor de străbătut, mă gândeam la Ann şi mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea mie suferința care-i fusese destinată ei. Prin noapte, puteam acum să disting piramidele Kheops, Khephren şi Mykérinos. Am coborât de pe dromader şi am înaintat câțiva metri prin nisip. Dintr-o dată, am zărit-o pe Ann, aşezată lângă pietrele sacre ale piramidei lui Kheops. Era singură şi părea că supraveghează împrejurimile. Să fi ignorat ea, oare, prezența gărzilor secrete ce supravegheau locul? Şi unde erau cei doi bărbați împreună cu care plecase de la hotel?

Pe ei nu-i vedeam.

O mână invizibilă parcă mă împiedica să înaintez. O forță nemăsurată mă țintuia locului. Picioarele şi mâinile îmi erau ca şi legate. Gărzile secrete mă vânau, deoarece violasem, cu prezența mea, ținutul interzis! Pielea corpului meu urma să fie marcată de biciul nemilos al Domnului. Focul trădării avea să-mi ardă sufletul, însă ştiam că apa îmi va linişti durerea. Simțeam că mesagerii Soarelui vor veni să mă ajute şi să mă ocrotească. În pofida tuturor lucrurilor, am reuşit să mă dezic de acele energii nefaste şi să cer îndurare Cerurilor şi mi-am găsit puterea de a mă târî spre locul unde stătea aşezată Ann. Ea nici nu bănuia prezența mea. Totuşi, aparentul ei calm fusese tulburat de sunetul de paşi. Păru că se linişteşte, probabil la gândul că sunt tovarăşii ei.

Aceşti oameni îşi asumaseră toate riscurile pentru a ajunge aproape de misterul piramidei lui Kheops. Ce miracol că erau încă în viață! Tocmai comiseseră crima cel mai sever pedepsită în țara noastră! Tribunalul spiritelor din lumea de dincolo aplica cele mai aspre pedepse celor care violau lăcaşul de odihnă al zeilor. Ştiam că Ann se afla în pericol şi simțeam că trebuie să o protejez, chiar dacă, pentru asta, ar fi trebuit să-mi sacrific propria viață. Mă pregăteam să-i sar în ajutor, când gărzile au venit în fugă pentru a-i aresta pe cei trei. Trebuia cu orice preț să o salvez pe cea care devenise singura mea rațiune de a trăi! În clipa aceea, am făcut un apel disperat către Soare, pentru a-mi transmite energia spirituală care să învingă atacurile împotriva mea. Captivii urmau să fie duşi la închisoare, iar eu trebuia să mă strecor într-acolo înainte de răsăritul soarelui, pentru a nu fi observat. Am ajuns la penitenciar cu două ore înainte de răsărit, chiar atunci când se schimbau gărzile. Fereastra de deasupra capului meu dădea în încăperea unde erau reținuți Ann şi tovarăşii săi. M-am furişat până la gratii şi, în cele din urmă, am reuşit să-i văd! Erau singuri într-un

spațiu lugubru. Ann era întinsă la pământ, cu gura legată cu o fâşie de pânză albă. Chipul îi era înspăimântat, iar mâinile şi picioarele legate. O lacrimă i se prelingea pe obraz! Mi se frângea inima. Mă concentram din toate puterile pentru ca ea să-mi perceapă gândurile. Îmi doream să ştie că eram acolo, lângă ea! După câteva minute, păru că înțelege mesajul meu telepatic, căci îşi întoarse capul spre fereastră şi-i citeam speranța în ochi! Ea mă recunoscuse pe mine, sclavul de la hotelul Fontana!

Acum trebuia să găsesc o modalitate de a anihila gărzile din fața uşii! Trebuia să le iau prin surprindere! Însă cum oare să fac asta? Luasem cu mine un cuțit, pe care-l furasem din bucătăriile hotelului. Ştiam că doar sângele ar fi putut să-mi elibereze prințesa. Trebuia să distrag atenția uneia dintre cele două gărzi, aşa că am aruncat o piatră într-un copac din preajmă. Zgomotul intrigă soldatul şi-l determină să facă un tur al împrejurimilor. În noapte, îi distingeam silueta apropiindu-se de locul unde mă aflam. Am țâşnit brusc spre el şi i-am înfipt cuțitul în stomac. În secunda următoare, am trăit un moment de disperare. Nu-mi venea să cred că tocmai înjunghiasem un om! Sângele curgea în valuri purpurii şi calde. Gemete de durere răsunau în atmosferă. O voce mă implora să mă opresc, dar eu nu-mi mai puteam controla mâna, care acum avea deja voința ei proprie! Nenumărate lovituri de cuțit l-au înjunghiat pe omul acela… Nu mai respira! Murise! Trebuia să mă ocup de celălalt, de cel aflat în interior. Mă lipisem de peretele închisorii, îndreptându-mă încet către intrare, încercând să-mi liniştesc respirația zgomotoasă.

Crima pe care tocmai o comisesem mă înspăimânta! Eram lângă intrarea principală, cu cuțitul însângerat în mână… Nu trebuia decât să lovesc cu putere uşa pentru a intra. Am pătruns în încăpere brusc şi m-am năpustit asupra celei de-a doua gărzi, lovindu-l cu cuțitul, iar şi iar, până când am simțit că îşi dă sufletul. Parcă înnebunisem! Corpul îmi era încordat ca un bloc de piatră, iar tremurul mă paraliza. Am reuşit să mă liniştesc după câteva minute, însă nu reuşeam să-mi amintesc motivul pentru care mă aflam aici. Numai după ce am văzut chipul Zeiței mele, am realizat că venisem să o eliberez din lanțurile închisorii! Am luat cheia şi am deschis gratiile. Trebuia să ne mişcăm rapid, înainte ca soarele să răsară. Am prins mâna lui Ann şi am tras-o după mine către ieşire. Am alergat până ne-am pierdut suflarea. Cei doi prieteni ai ei reuşeau cu greu să țină pasul. Ann îmi zâmbea în semn de recunoştință. Ştia că făcusem toate aceste lucruri pentru ea, ca un prim semn de iubire. Comunicam din priviri, iar ea vedea în mine un om şi nicidecum un sclav.

La capătul acestei curse cu sufletul la gură ne aştepta dromaderul pe care-l abandonasem cu câteva ore în urmă. Am ajutat-o pe Ann să se urce pe el. După ce bărbații au sosit şi ei, ne-am reluat drumul în pas

grăbit. Ne deplasam fără să facem nici cel mai mic zgomot, iar drumul era lung, foarte lung…

Am ajuns la Cairo după răsăritul soarelui. Hainele mele murdare de sânge atrăgeau atenția. Totuşi, ştiam că în compania unor cetățeni britanici nu aveam de ce să mă tem, pentru că ei erau deosebit de respectați - un respect deplasat uneori, căci englezii erau răspunzători, într-o anumită măsură, de pierderea independenței noastre. Ştiam, de asemenea, că trădasem spiritul țării mele, ajutând nişte străini care ne încălcaseră tradițiile şi care violaseră secretul piramidelor. Eram sigur că, într-o zi, voi plăti pentru fapta mea. Gândul că va trebui să mă înființez în fața tribunalului morților pentru crimele comise mă bulversa. Nu mai vroiam să trăiesc nici o clipă despărțit de cea care fusese trimisă de Soare pentru mine!

În acea dimineață de septembrie, străzile din Cairo erau invadate de soldați britanici. Aceştia ne salutau. Acum eu, robul, nu mai eram maltratat în lovituri de picioare; aveam, în sfârşit, o aparență o identitate! Existam prin intermediul celor pe care tocmai îi salvasem. De fapt, soldații pe ei îi salutau! Pas cu pas, ne afundam în imensitatea pieței.

Ne făceam anevoie loc prin mulțimea care părea că vrea să ne despartă. Ann căscă, punându-şi mâna delicată la gură. Rafinamentul ei mă fascina! Această făptură, de o feminitate înnăscută, degaja o senzualitate exotică, cu parfum dulce de citronadă. Era o combinație explozivă de aventură, inocență şi dulceață. De sus, de pe dromader, mă privea cu căldură. Expresivitatea fețelor noastre era atât de grăitoare încât bariera datorată limbii fusese uitată. Liniştea comunicării dintre noi era acoperită de zgomotele mulțimii. Cu greu, am reuşit să străbatem piața.

John, fotograful care o însoțea pe Ann, încerca să încropească cu mine o conversație. Cu un accent cântat, îmi mulțumea pentru că-i salvasem. Apoi mi-o prezentă pe Ann, soția lui. Ea era scriitor şi sociolog. Celălalt bărbat, Peter, era egiptolog şi venise aici pentru a studia secretul piramidelor. Apoi s-a prezentat şi pe sine, John. Era fotograf, lucra pentru un ziar britanic şi făcea, de asemenea, ilustrațiile pentru cărțile soției lui. Abia atunci am înțeles cine sunt şi de ce ei, oameni civilizați, sfidaseră legile țării mele şi pătrunseră într-unul din locurile noastre sacre. Deja aveam impresia că făceam parte din familie şi mă simțeam egalul lor. Simțeam că nu-mi vroiau decât binele. Gelozia mea față de John s-a topit în timpul conversației. Legătura dintre ei nu mă mai făcea să sufăr. Atunci am înțeles că fericirea lor era şi a mea şi că iubirea necondiționată şi universală era mult mai valoroasă decât iubirea fizică ce o simțeam pentru Ann. Înțelesesem că Soarele mi-o trimisese pe frumoasa femeie blondă pentru ca ea să mă protejeze şi că era sortit ca ea să rămână o Zeiță pe care mângâierile mele nu aveau s-o atingă niciodată.

John o ajută pe Ann să coboare de pe dromader, prinzând-o cu toată puterea de talie, în timp ce ea închise ochii şi-şi lăsă capul uşor pe umărul lui. Când îi deschise, ochii ei răsfrângeau oceane de lumină albastră. Se desprinse de John, îmi prinse mâna şi-mi mângâie uşor faţa. Pielea ei era suavă ca o dimineaţă de primăvară. Se întoarse către soţul ei şi îi spuse ceva. După ce terminară de vorbit, John îmi zise să nu mă mai întorc să lucrez la hotelul Fontana, căci fusesem văzut împreună cu ei. Urmele de sânge de pe hainele mele cu siguranţă că atrăseseră atenţia câtorva gură-cască, iar aceştia mai mult ca sigur că m-au denunţat.
El m-a rugat să nu mă îngrijorez, asigurându-mă că va găsi pentru mine o cale de scăpare. Ann şi Peter i se alăturară pentru ca, împreună, să elaboreze cu toţii un plan. Îi auzeam vorbind în şoaptă, în limba engleză, iar gesturile lor erau ferme şi sacadate. Îi simţeam grăbiţi, de parcă ar fi fost în criză de timp. Odată discuţia încheiată, John mă rugă să fiu foarte atent la ceea ce-mi va spune. Îmi zise că nu mai trebuia să fiu văzut în oraş căci, cu siguranţă, pe capul meu se pusese deja un preţ. Trebuia, deci, să-mi găsesc rapid o ascunzătoare pentru câteva zile. I-am spus că singura persoană în a cărei discreţie aveam încredere şi care, în acelaşi timp, m-ar fi putut găzdui era prietenul meu Mohamed,  pentru care eram ca şi un fiu.
Mohamed ajunsese la venerabila vârstă de 71 de ani şi avea un mic magazin în piaţă, aproape de citadelă. Ştiam că mă puteam baza pe el şi am mers într-acolo pe prietenii mei englezi. Nu ne aflam prea departe de centru şi am luat-o pe o scurtătură pe care-o foloseam şi când eram mic, de câte ori mergeam la Mohamed, să-mi spovedesc grijile şi durerile. Acum, parcurgând drumul acesta,  mi se părea că mă întorsesem în copilărie, iar scene de atunci îmi reveneau în minte. Mergeam pe pământul bătătorit al acelor străduţe întunecoase, cu  pas nerăbdător, căci aveam să-mi reîntâlnesc bătrânul prieten şi confident. În sfârşit, am ajuns cu toţii la Mohamed!
L-am găsit faţa porţii, gata să mai tragă un fum din pipă, şi i-am văzut luminându-i-se chipul, pe măsură ce mă apropiam. Se ridică, mă luă de braţ şi mă întrebă la ureche cine erau străinii care mă însoţeau. Am făcut prezentările, apoi am intrat în magazin. Mohamed, ospitalier ca întotdeauna, oferi vizitatorilor ceai de mentă, în semn de bun venit. Când o văzu pe Ann, el recunoscu în ea pe cea despre care ştia că îmi făcea, de foarte mult timp, inima să-mi bată cu putere. Îi vorbisem deseori în copilărie despre prinţesa mea cu părul ca Soarele! Ann se apropie, punând uşor mâna pe umărul meu, în timp ce John îi explica lui Mohamed situaţia în care ne aflam. Acesta dădea din cap, ascultând, pe măsură ce John îi povestea, după care acceptă să mă găzduiască pentru patru zile.
Nici o zi mai mult! John mă întrebă dacă, după cele patru zile, aş vrea să plec cu ei spre Sud, lângă Assouan, pentru a explora templul lui

Abou Simbel şi pentru a-i ajuta ca interpret. De asemenea, îmi promisese că mă va apăra de tot ce mi s-ar fi putut întâmpla rău, pentru ca acum făceam parte din familie şi din echipă. Mi-a dat de înţeles că, pentru nici un moment, nu m-ar fi tratat ca pe un sclav. Am simţit cum mă umplu de bucurie! În sfârşit, acum puteam să-mi realizez visul secret! Acum viitorul meu se lumina ca prin minune! Nu mai eram fiinţa aceea mediocră, condamnată la un destin nefericit! Culoarea pielii mele nu avea să mai fie ţinta unui limbaj derizoriu. Micul rob era acum mort şi îngropat pentru totdeauna! Dintr-o dată, am simţit nevoia să mă arunc la picioarele stăpânei mele blonde, însă, cu greutate, m-am reţinut! M-am lăsat în genunchi, să-i mulţumesc Soarelui că mă binecuvântase cu nişte prieteni ca ei! Ea m-a prins de mână, m-a ridicat şi m-a privit drept în ochi, zâmbindu-mi pentru o clipă. Îşi aşeză mâinile pe umerii mei şi îi simţeam corpul apropiindu-se de al meu… Picioarele îmi tremurau… Ea îşi lipi buzele de fruntea mea, sub privirile înduioşate ale lui John! Cu greu mi-am putut reveni după acel sărut…

Zilele cât am stat la Mohamed, am privit, prin mica lucarnă a prăvăliei, cerul cu alţi ochi. Aşteptam cu nerăbdare clipa binecuvântată în care prieteni mei vor veni să mă ia cu ei şi aceasta sosi, în sfârşit. În 24 septembrie 1871, Ann, John şi Peter au sosit. Avusesem grijă să strâng, într-un mic bagaj, cele câteva lucruri pe care Mahomed mi le încredinţase. Zeiţa mea părea fericită să mă vadă! John îi mulţumi bătrânului meu protector pentru că mă ajutase în acest răstimp. Peter supraveghea intrarea din stradă şi aştepta sosirea trăsurii care urma să ne ducă la Assouan. La un moment dat, el începu să-şi agite mâinile, făcându-ne semn să ne grăbim. Trăsura era pregătită, iar nechezatul cailor se auzea de departe! Înainte de despărţire, Mohamed îmi dărui piatra de foc, un talisman vechi de secole, ca să ne protejeze de-a lungul acestei aventuroase expediţii. Afară se arătau zorii. Soarele, încă somnoros, lumina, puţin câte puţin, cerul. Umbra nopţii se topea, lăsând în loc un azuriu colorat în degradeuri de roşu. Străzile erau pustii. Curând, Cairo nu va mai fi, pentru mine, decât o amintire. Lăsam, în urma mea, în depărtare, trecutul unui copil renegat de Dumnezeul cel mare şi puternic, copil forţat de împrejurări să devenită sclav. O fiinţă umilită încă din fragedă pruncie putea ea, oare, să devină un om responsabil şi respectat de proprii semeni? Să fi fost eu, oare, condamnat pentru toată viaţa să rămân un bărbat fragil? Fraţii mei musulmani nu se preocupaseră niciodată de mine sau de soarta mea. Era firesc să caut şi să găsesc un strop de afecţiune, chiar dacă, pentru aceasta, ar fi trebuit să-mi trădez ţara.

Caii mergeau în galop pe drumul sinuos ce le stătea înainte, stârnind nori de praf strălucitor. Caleaşca vibra, iar înaintea ochilor noştri se deschidea un peisaj din ce în ce mai uscat. John şi Ann, îmbrăţişaţi, contemplau în linişte farmecul acestei naturi aproape lipsită de viaţă.

Cât despre Peter, încerca cu disperare să-şi ia notiţe pe un caiet vechi, cu foile îngălbenite de timp. În drumul nostru, am trecut pe lângă o mulţime de sclavi luaţi prizonieri de gărzile naţionale. Picioarele le erau frânte de oboseala drumului de kilometri şi abia se mai târau pe căldura sufocantă a deşertului. Gărzile îşi agitau fără milă bicele usturătoare pe spatele acelora care ajunseseră sclavii unei represiuni abuzive. Unii, extenuaţi de tortură, sfârşeau prăbuşindu-se la pământ, în timp ce alţii mureau de deshidratare. Cadavrele acelor oameni erau depuse pe marginea drumului şi treceau câteva zile până se adunau şi se duceau la groapa comună. Se zvonea că unele dintre corpurile neînsufleţite erau aruncate animalelor înfometate, ca hrană. Frumoasa mea stăpână descoperea mizeriile Orientului cu răsuflarea tăiată. Curând, ea adormi pe umărul soţului ei; chipul îi era senin, în pofida spectacolului terifiant ce se desfăşura la câţiva paşi de noi. O priveam… era atât de frumoasă….

După mai multe ore de mers, zgomotul sacadat al trăsurii ne-a adormit pe toţi. Mai aveam încă mult de străbătut. Vizitiul ne spuse că vom ajunge la Assouan abia a doua zi dimineaţă. La lăsarea serii, ne-am oprit într-un sătuc, pentru un popas. Ann se răcori puţin cu apă rece şi proaspătă, iar John şi Peter au mers să vadă o familie îndoliată. John imortaliză bocitoarele cu ajutorul aparatului. Toţi cei apropiaţi veniseră să-l conducă pe cel mort pe ultimul drum. În hainele lor negre, femeile plângeau şi-l rugau pe Dumnezeu să aibă grijă de sufletul care tocmai se ridicase la cer. Imaginea morţii ne-a urmărit permanent, după plecarea noastră din Cairo. Începusem să mă tem de continuarea expediţiei noastre. Îmi simţeam corpul posedat de o forţă incontrolabilă. Îmi era foarte cald, iar picioarele îmi tremurau. Apoi nu am mai simţit nimic şi mi-am pierdut cunoştinţa. Ann se grăbi să-mi vină în ajutor. Mi-a dat haina ei, apoi m-a şters pe faţă cu o batistă umedă. Senzaţia aceea răcoroasă m-a făcut, încetul cu încetul, să-mi revin. John mă luă de mână şi, cu o voce caldă, îmi spuse să respir profund. Vederea îmi era cuprinsă de o ceaţă albă ce mă împiedica să disting siluetele celor care mă înconjurau. Mâinile şi picioarele începură să mi se destindă, eliberând treptat angoasa care-mi provocase suferinţa. Spectrul morţii mă hăituise fără încetare din ziua în care bunicul meu, Hamed al IV-lea, părăsise această lume, pentru a-şi odihni sufletul.

Pe vremea aceea, nu eram decât un copil inocent cu părul negru şi tocmai împlinisem zece ani. Corpul meu firav mă deosebea de ceilalţi copii de vârsta mea. În ochii lor, nu eram decât o păpuşă fragilă, condamnată să trăiască fără să cunoască vreodată virilitatea bărbatului devenit adult. Aveam o înfăţişare mai degrabă feminină, un fel de frumuseţe cu care nu ştiam ce să fac! Această trăsătură distinctivă mă diferenţia şi mă izola de prietenii mei. Nopţile plângeam din cauza singurătăţii.

Într-o zi, când suferinţa a devenit insuportabilă, am alergat să-mi văd bunicul, care fusese imobilizat la pat de o boală grea. M-am aşezat lângă el, ţinându-i mâna uşor într-a mea, şi-l ascultam povestindu-mi legende vechi cu preoţi ai Soarelui. A murit exact în ziua când mi-a povestit legenda Zeiţei Soarelui care a coborât pe pământ şi s-a îndrăgostit de cel pe care venise să-l ocrotească. Renunțase la legământul de castitate, pentru a se dărui celui pe care-l iubea. Soarele nu avea să o ierte niciodată pentru păcatul comis. Şi-a găsit moartea străpunsă de fulgerul justițiar trimis să o pedepsească. Amintirea acestei legende mă duse cu
gândul la Ann. Simţeam că îmi recapăt puterile şi că eram din nou pregătit de drum. Doamna mea cea dragă a vegheat asupra mea toată noaptea.
A doua zi dimineaţa, o atingere caldă m-a trezit din somn. Ajunsesem deja la Assouan! Trăsura se oprise în faţa unei case imense, împodobită cu coloane gravate în alb. Ann îmbrățişă cu mare căldură un bărbat cu tâmplele grizonate. Acest om, de o eleganță rară, părea că locuieşte aici de foarte mult timp. Vorbea engleza cu mare uşurință; totuşi, culoarea pielii lui era identică cu a mea, iar în venele noastre curgea acelaşi sânge, rod al iubirii ce o unea pe Zeiţa Isis cu Zeul Osiris. În timp ce vorbea cu Ann, mă privea cu curiozitate. Cred că persoana mea îl interesa mult, căci coborî cele câteva trepte care ne despărţeau pentru a-mi veni în întâmpinare. Chipul acestui bărbat emana o mare generozitate.
Mi-a zâmbit şi m-a condus până la clădirea cea mare. Se aplecă cu respect în fața lui Ann, arătând cu mâna dreaptă către intrarea principală.
Noi o urmam cu toţii, într-un cortegiu al veseliei. Paşii noştri răsunau pe podeaua de marmură albă. O scară interioară de mărimi impresionante ne conduse până sus, pe o terasă albă, ce părea foarte aproape de cer. Soarele, atras de atâta strălucire, ne trimitea căldura razelor lui.
În faţa noastră, Nilul curgea încet, purtând pe ape o barcă. Niciodată înainte nu mai văzusem atâtea minunății. Stăteam acolo drept, în picioare, înmărmurit de atâta frumusețe. Gazda noastră discuta cu prietenii lui, tocmai veniți de pe drum. Atmosfera pe care o crea în jurul lui era foarte caldă, familială. John tocmai îi spusese o istorisire care-l făcu să râdă. Ann şi Peter se priveau cu un aer vesel. Un servitor tânăr, îmbrăcat cu totul şi cu totul în alb, ne oferi, de pe platoul de argint ce-l purta pe mână, băuturi răcoritoare în culori proaspete. Ann se ridică şi veni alături de mine pentru a privi peisajul. Trupurile noastre, unul lângă altul, stăteau încremenite în fața frumuseţii copleşitoare a acestor locuri. După un răstimp, Ann mă invită la masă. Înaintam cu pas timid, fără să-mi vină a crede ce mi se întâmpla! Bărbatul cu mâinile acoperite de bijuterii îmi zâmbea. M-a

rugat să mă aşez în dreapta sa şi m-a întrebat care este numele meu mic. Trebuie să recunosc că părinţii mei nu îl pronunţaseră niciodată de faţă cu mine. Pentru ei parcă nici n-aş fi existat! Mă dispreţuiau fiindcă eram prea fragil pentru a putea
lucra pământul de la o vârstă fragedă. Însă bunicul a hotărât să mă boteze în secret şi mi-a dat numele de Fiul Soarelui, punându-mă să-i promit că nu aveam să spun nimănui aceasta. Trebuia să-mi respect promisiunea. Cu toată simpatia ce i-o purtam acestui bărbat extrem de ospitalier, pentru a-i răspunde la întrebare, i-am spus că mă numesc Hamed şi, rostind acest nume, parcă-mi auzeam bunicul murmurându-mi numele în ureche. La rândul său, bărbatul se prezentă. Numele lui era Ali Ben-Azir şi era proprietarul mai multor pământuri din apropiere. Era imens de bogat şi, de asemenea, călătorise foarte mult. Îi cunoscuse pe John şi pe Ann în Anglia, în 1863, în timpul unui prestigios colocviu de sociologie, iar această vizită era programată de foarte mult timp. Discutară ore în şir pe terasă până când servitorul anunţă că masa era pusă. Bărbatul cel bogat ne invită înăuntru. Ann mă ţinea strâns de mână, înţelegându-mi uimirea în faţa acelei multitudini de impresii, de stări. Acum îmi era ghid şi atingerea ei blândă mă făcea să cred că totul era cu putinţă alături de ea. Ştiam că ea mă va învăţa bunele maniere, ca să mă pot alătura celorlalţi, în orice ipostază, nestingherit. Mâna ei mă conduse într-o încăpere imensă, cu pereţii acoperiţi de covoare adunate din cele patru colţuri ale lumii. Aici, bogăţia unor ţări necunoscute mi se oferea suav, cu toată modestia, pentru a nu-mi răni ochii plini de naivitate. În mijloc era pregătită o masă dintre cele mai sofisticate. Pentru prima oară în viaţă, o stea norocoasă era acolo lângă mine, pentru a-mi purta de grijă şi pentru a mă aşeza la masă cu oamenii. Era răscolitor pentru mine, căci, până atunci, nu avusesem parte decât de firimituri de la mesele altora. Odată aşezaţi, Ali Ben-Azir îl rugă pe servitor să ne aducă mâncarea şi începu dansul farfuriilor. Ann zâmbea discret, amuzată de felul meu de a mânca cu mâinile. Mi-au dat de înţeles, cu blândeţe, că trebuia să folosesc tacâmurile. Am luat, cu un gest neîndemânatic, furculiţa şi cuţitul de lângă farfurie. Îmi era greu să mănânc în felul acesta şi aproape că nu puteam să-mi duc mâncarea la gură… dar, după câteva stângăcii, am reuşit să manevrez, mai mult sau mai puţin corect, aceste instrumente, despre care ştiam că mă vor ajuta să devin un om respectat. Progresam cu paşi repezi în asimilarea civilizaţiei occidentale. În sfârşit, devenisem cineva! Acel moment, atât de mult aşteptat, mă făcu să uit că stomacul meu era neobişnuit cu asemenea cantităţi de mâncare. Acum mâncasem prea mult! Mă simţeam ţintuit de scaun, împovărat de hrana prea abundentă. Vinul din pahar îmi făcea capul să se învârtească într-un mod necunoscut până atunci. Eram
ameţit! Dar, de data asta, nu de peisajul minunat sau de prezenţa lui Ann, ci de băutura pe care tocmai o ingurgitasem. Alcoolul îmi dădu

curaj şi începusem să fredonez un cântec care-l învăţasem de la bunicul meu. În jur, toată lumea râdea şi mă privea, bucuroasă să mă vadă atât de mulţumit. Mă simţeam cu adevărat bine printre ei! Aveam, în sfârşit, un chip de om pătruns de fericire. Totuşi, ceva mai târziu, starea de surescitare lăsă locul unei oboseli supărătoare. Gazda noastră mă conduse până în camera unde urma să locuiesc. Servitorul mă susţinea în timp ce urcam scările. Ann mă urmărea cu privirea, în timp ce ceilalţi continuau să vorbească despre aventurile de la piramidă. Ali Ben-Azir părea că încuviinţează cele petrecute şi, după chipul lui, mi se părea că aprobă violarea monumentului. În cele din urmă, am ajuns în faţa uşii dormitorului meu. Servitorul mă susţinea în timp ce eu apăsam încet pe clanţă, pregătindu-mă, fără grabă, să savurez confortul acestei încăperi elegante, care urma să fie a mea. Acasă, în Cairo, trebuia să mă mulţumesc cu o grămadă de paie pentru somn. Aici am primit un pat incredibil de moale, cu draperii de un alb strălucitor. Fereastra camerei mele dădea spre Nil. În depărtare, puteam să văd deşertul şi mă imaginam păşind prin nisipul care îmi ardea tălpile; în acele momente conştientizam cum corpul meu se încărca cu o energie regeneratoare. Focul vieţii începea, treptat, să ia locul sângelui mort care-mi curgea prin vene, din clipa în care mă născusem. Sufletul meu se înălţa încetul cu încetul, atras de o lumină puternică, ce mă orbea. Simţeam cum înaintez treptat, cu graţie şi voluptate, într-un imens tunel cu pereţi strălucitori, coloraţi în mii de feluri; simţeam cum sufletul îmi pluteşte deasupra corpului fizic, care rămăsese imobilizat la sol. Devenisem un martor obiectiv a tot ceea ce mi se petrecea. Mă priveam, cu seninătate, murind. Apoi a apărut Ann, a alergat spre mine cu părul în vânt şi era răvăşitor de frumoasă în haina ei lungă şi albă. Mi-a întins mâna, surâzând. Ecoul vocii ei îmi
spunea să o urmez, când, dintr-o dată, inima începu să-mi bată. Îmi simţeam corpul din nou corpul însufleţit şi ochii mi s-au deschis. Ann era
lângă mine, dar nu mai era îmbrăcată în alb, iar pe chip i se citea o panică îngrozitoare. O auzeam strigând după ajutor din toate puterile. John şi ceilalţi care rămăseseră jos sosiră imediat lângă mine. El mă luă în braţe şi mă duse în pat, după ce-şi asigură prietenii că totul va fi în regulă.

Acum rămăsesem singur cu cei doi salvatori ai mei. John mă rugă să-i povestesc ce se întâmplase, în timp ce Ann îşi trecea mâna peste fruntea mea. Ea mă privea cu ochii neliniştiţi şi atenţi ai unei mame, iar eu mă simţeam în siguranţă cu ei, pentru că ştiam că mă iubeau ca pe propriul lor fiu. Dragostea care i-a unit în faţa lui Dumnezeu era aşa de puternică încât oferea din preaplinul ei, cu generozitate, şi altora.
Ştiam că nimeni şi nimic nu va reuşi să ne despartă şi că cei care vor încerca să rupă legăturile dintre noi vor fi aspru pedepsiţi. Aceia aveau să primească blestemul Zeilor! „Cel care va încerca să ucidă

dragostea părinţilor tăi protectori va fi blestemat în eternitate!” Acesta era mesajul cerurilor. Zeul Soare tocmai îmi încredinţase misiunea de a respecta legea dragostei lor, eliberându-mă de focul pasiunii. Venisem să depun jurământ în faţa flăcării înţelepciunii eterne! Ştiam că, pentru a-mi îndeplini sarcina divină, trebuia să înfrunt demonii de la miezul nopţii, aceia care se hrănesc cu sângele criminalilor!  Acum, întins în pat cu mâinile îndreptate spre cer, eram calm şi fericit de a fi primit investitura unui mesager al Soarelui!
Ann şi John au rămas lângă patul meu până am adormit, apoi s-au reîntors în sala de mese, printre invitaţi. Eram acum singur, cu visele mele.
Visam o fetiţă minusculă cu faţa purificată de ape miraculoase; o vedeam agitându-se, plângând, iar ochii ei albaştri, limpezi, fixau o lumină orbitoare. Eu, copilul Soarelui, am luat-o în braţe pentru a-i usca lacrimile. S-a oprit din plâns, iar acum mă privea şi-mi zâmbea uşor. În vis, ea mă recunoscuse ca mesager al înţelepciunii divine! Apoi, apăru Ann îmbrăcată toată în alb. M-am apropiat de ea, întinzându-mi mâinile şi dându-i Copilul Sacru. Simţeam că acum ea era demnă de acest cadou al cerurilor. Chipul i se lumină şi apoi, dintr-o dată, imaginea lor deveni diafană şi neclară… Ele se îndepărtau acum…
Ochii mi se deschiseră încet şi mi-am recunoscut camera. Dormisem mai multe ore în şir. Afară, Soarele, giganticul posesor al unei energii nebănuite, dispărea încet în spatele dunelor de nisip. La picioarele mele, Nilul îşi reînnoia apele asemenea unui covor de cristal în care se revărsau acum culorile curcubeului. Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la acel tablou de paradis. Cu greu, am reuşit să  mă desprind, tocmai când la uşă bătu cineva. Era Ann, care venise să mă roage să o însoţesc pe Insula de Fildeş, lângă celălalt mal al Nilului, pe partea opusă palatului lui Ali Ben-Azir. Ann îşi dorea să cunoască locuitorii micului sat de pe insulă, pentru a afla legenda constructorilor renumitelor bărci autohtone, felucile.
Legenda, veche de milenii, spune că locuitorii Insulei de Fildeş obişnuiau ca, la căderea nopţii, să se roage împreună, implorându-l pe Dumnezeu să le dea cele trebuincioase vieţii de zi cu zi. A sosit şi clipa când Dumnezeu le-a primit ruga şi le-a făgăduit că vor câştiga bani construind feluci. Oamenii au început să muncească din greu în speranţa împlinirii dorinţelor lor. Eforturile le-au fost răsplătite prin venirea pe insulă a unui tânăr foarte bogat care le-a cumpărat felucile pentru a le folosi la navigaţia pe Nil. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Din acea zi, binecuvântată de Dumnezeu, insula nu a fost locuită decât de constructori de feluci.
Ann era nerăbdătoare să-i cunoască pe localnicii insulei. Ajunsesem, în sfârşit! Ea îşi ridică haina lungă pentru a ieşi din barcă.  Mână în mână, înaintam acum prin noapte. Cu ea alături nu-mi mai era frică de umbrele întunericului. Înaintam cu paşi liniştiţi, când o frumoasă fată

brunetă se apropie de noi. Într-un avânt de bucurie, ea sări să o îmbrăţişeze pe mama mea adoptivă. Ann fu atât de emoţionată încât îşi lăsă pălăria să cadă la pământ. Această tânără copilă părea că o aştepta pe Ann de mult timp! Ştiam că întâlnirea aceasta nu era întâmplătoare şi că însemna foarte mult pentru ea. În ochii copilei, Ann era întruchiparea Zânei Bune, care venise să-i ofere graţia ei. Mica Zeiţă egipteană era, şi ea, o aleasă a Soarelui şi simţeam că destinele noastre erau unite.

## Capitolul II

Există un „altundeva", unde momentul prezent se conjugă la viitor… Sau fiecare eveniment este previzibil…

Trecuse deja o lună de la prima noastră expediţie pe Insula de Fildeş. În fiecare zi, eu şi Ann mergeam să-i vizităm locuitorii, însoţiţi de micuţa sirenă a Nilului. Pe cap, ea purta pălăria pe care, în clipa întâlnirii lor, Ann o lăsase să cadă de emoţie şi pe care i-o făcuse cadou, ca să-i poarte noroc. Ann se simţea foarte bine aici! Lua o grămadă de notiţe pe un caiet alb, minuscul. Nu ştiam de ce face asta, dar înţelegeam că are legătură cu modul de viaţă al oamenilor pe care îi vizitam zilnic. Petrecea ore în şir studiindu-le obiceiurile. Câteodată, mamele veneau să-i încredinţeze copii, pentru ca Ann să le cânte cântece de leagăn în engleză. Ann era încântată şi pe chip i se citea o mare bucurie, aceea a unei mame înduioşată de dulceaţa unui zâmbet inocent. În aceşti copii pe care-i lua în braţe ea-şi vedea copilul mult dorit, pe care ea îl aştepta cu înfrigurare de câţiva ani buni. Ann nu putea să aibă copii, iar acest refuz al cerurilor venise parcă să consolideze dragostea ce o lega de John. Erau de neimaginat unul fără celălalt. Fericirea lor strălucea la fel de puternic ca o stea căzătoare în serile cu lună plină. Contemplam luna fecundă şi mă rugam să-i aducă un strop de rodnicie şi doamnei mele dragi. Zilele treceau şi era deja noiembrie.

Ann îşi petrecea în camera ei zile întregi, scriind, în timp ce John şi Peter mergeau să exploreze templele învecinate. Ştiam că investigaţiile lor nu profanau sacralitatea acelor locuri. Intenţiile lor nu erau de a ne jefui comorile. Ei căutau, doar, să înţeleagă secretele Zeilor. Noi, egiptenii, ne ajunsesem să le ignorăm, de frică să nu ridicăm asupra noastră mânia cerurilor atotputernice! Pentru a fi apăraţi de fulgerul dezlănţuit al mâniei celor de sus, Ali Ben-Azir îi dăduse lui John un inel ce atrăgea protecţia spiritelor invizibile, ocrotitoare ale templelor. Această bijuterie de aur era, de fapt, inelul regal pe care-l purta Zeul nostru Soare, Ra. Ştiam că, cu acea bijuterie, nici un rău nu putea să-l atingă pe John. În acelaşi timp, ea avea să-l ajute să

pătrundă înțelepciunea marilor învățați din vechime, cea care îi va da soției lui bucuria de a purta în pântec un copil. Dar ştiam, la fel de bine, că ea avea să stârnească şi gelozia lui Peter.

Acel om nu-mi inspirase niciodată încredere. Simțeam că emană un fluid energetic negativ, care mă indispunea. Deseori serile se izola pe terasă, în timp părinții mei protectori îmi dădeau lecții de engleză. Îmi spuneau că acestea îmi vor folosi atunci când ei vor fi plecat, ca să le pot citi lungile scrisori. Simțeam că momentul acela era din ce în ce mai aproape şi că trebuia să învăț repede. Inima mea plângea de durere atunci când mă gândeam că, într-o bună zi, va trebui să mă despart de ei. Poate că din această cauză nu am fost în stare să învăț cum se spune în engleză „la revedere". Detestam cuvântul acesta! Provoca în mine angoasa unei nebunii incontrolabile. De fiecare dată când trebuia să-l pronunț mi se rupea inima şi simțea cum se ridică în mine energiile morții. Ann era singura care putea să mă consoleze în acele momente de tristețe cumplită. Ea îmi aşeza capul pe umărul ei şi-mi şoptea la ureche „te iubesc", trecându-şi mâna delicată peste chipul meu răvăşit.

În 22 noiembrie 1871, John se întoarse singur de la templul lui Abou Simbel. Peter se hotărâse să mai rămână să cerceteze locul unde fuseseră îngropate violența şi pasiunea devastatoare. Era decis să cerceteze misterele dunei blestemate. Nimeni în afară de el nu ştia de existența acestei dune. Se povesteşte că, într-o seară cu lună plină, o tânără sclavă fusese violată şi apoi decapitată de un bărbat posedat de demonii de la miezul nopții. Legenda spune că blestemul va coborî asupra tuturor celor ce pun piciorul pe acea porțiune de nisip şi că ei vor rămâne condamnați să fie lipsiți pe veci de lumina Soarelui. Peter nu era conştient de pericolul care-l amenința, iar legenda, se pare, nu-l pusese deloc pe gânduri. Acum el sfida forțele răului, iar, drept urmare, trebuia să moară. Presimțeam că el va încerca să distrugă dragostea părinților mei adoptivi.

Patru zile trecură de când Peter se dusese să cerceteze zona dunei blestemate. Într-o seară, Ann porni să se plimbe singură pe malul Nilului.

Avea nevoie de inspirație pentru cartea pe care o scria. Tocmai plecase de acasă când am început să transpir atât de puternic încât hainele îmi deveniseră umede. Mă simțeam cuprins de un sentiment paralizant de panică. O voce parcă îmi spunea: „Moartea este aproape, foarte aproape… Du-te şi găseşte-o pe mama ta cea bună şi izbăveşte-o de răul ce se apropie." Am ştiut atunci că Ann este în pericol. În momentul următor, am început să alerg prin noaptea cea neagră, aducătoare de moarte, până mi-am pierdut răsuflarea. În depărtare auzeam strigăte. Mă

apropiam de Ann. Ea era aşezată pe malul apei şi fixa cu privirea suprafaţa limpede.
Părea îngândurată şi, într-adevăr, ceva o preocupa, însă ce oare? M-am concentrat cu toată energia pentru a încerca să-i citesc gândurile. Nu am reuşit, totuşi, să-i percep motivul tristeţii. Vegheam asupra ei, ascuns în spatele unui tufiş din preajmă. Eram vigilent, pregătit sa-i sar în ajutor dacă era nevoie. Dintr-o dată, am simţit o siluetă apropiindu-se. Era învăluită într-o aură de culoare roşie, semn al pasiunii şi violenţei. Era Peter, care se îndrepta către Ann agitând în mână… un fular. Părea că şi-a pierdut minţile şi ştiam că intenţiona să-i facă rău frumoasei mele doamne. Ann era atât de cufundată în gânduri încât nici nu bănuia că Peter se afla prin apropiere. În momentul în care realiză că nu mai este singură era deja prea târziu, căci Peter se năpustise asupra ei, având grijă să-i reducă la tăcere ţipetele de panică folosindu-se de fular… Apoi îi ridică, cu multă brutalitate, rochia. Ann se zbătea întinsă la sol, dar forţa lui bărbatului o copleşea. Ştiam că trebuia să intervin înainte ca posedatul să pângărească fiinţa pură a protectoarei mele. Peter vroia să posede trupul sfânt al aceleia ce era legată de John în faţa eternităţii. Picioarele deja nu mă mai ascultau.
Aceeaşi voce severă îmi spunea la ureche: „Nu lăsa acest om să ucidă dragostea părinţilor tăi. Trebuie să-l pedepseşti acum pentru totdeauna!”.
Trebuia să o salvez. Aceasta era voinţa Soarelui, aşa că l-am luat pe Peter prin surprindere , trăgându-l după mine înspre Nil. Ann reuşi să scape din ghearele agresorului, în timp ce eu mă luptam cu forţele răului.
Nu mai eram stăpânul propriilor mele fapte! După o înfruntare feroce, am început să-l strâng de gât pe acela care încercase să violeze regina Soarelui meu. Sub degetele mele crispate de ură, simţeam cum gâtul lui se încordează din ce în ce mai mult şi cum venele i se umflă. Din gură, începuse să-i curgă sânge. Am ştiut atunci că Peter nu avea să mai revină pe acest pământ, în forma aceasta, pentru că tocmai îl omorâsem! Eram conştient de faptul că judecătorii Soarelui vor împiedica spiritul lui răzbunător de a-i bântui pe părinţii mei adoptivi! Ann tremura de frică, plângea în hohote şi striga din toate puterile: „Nu… nu! Nuuuu…” Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Picioarele nu o mai susţineau! Trebuia să se sprijine pe umărul meu pentru a putea să păşească. Cu corpurile tremurând, am ajuns cu greu până acasă. De îndată ce i-a văzut chipul răvăşit de suferinţă, John, care discuta cu Ali Ben-Azir pe terasă, a alergat să ne întâmpine. Ann se abandonă în braţele care o cuprindeau protector. Hohotele de plâns o împiedicau să vorbească. John o rugă să-şi revină, în timp ce o liniştea cu mângâieri, fără însă să bănuiască ce se întâmplase. Ann stătea nemişcată pe un fotoliu de pe terasă. John o ţinea de mână, îngrijorat, dându-i la o parte şuviţele de

păr răvăşite. După ce se calmă, ea le povesti tragica întâmplare. John îmi mulţumi pentru că-i salvasem soţia, apoi o conduse pe Ann în camera ei. A doua zi dimineaţă, el se hotărî să meargă să îngroape corpul neînsufleţit al lui Peter.
După noaptea aceea teribilă, Ann nu mai era aceeaşi! Acum nu mai ieşea deloc din cameră. De puţinele daţi când cobora în salon, o simţeam în continuare bulversată, speriată. Era greu să o vezi aşa, când o ştiai atât de veselă şi surâzătoare. Acum se închidea în spatele unei măşti confuze. John nu ştia ce să mai facă pentru a o bucura. Petrecea foarte mult timp cu ea, fără însă să reuşească să-i linişteacă zbuciumul sufletesc. Fusese profund marcată de întâmplarea cu pricina. Intimitatea corpului său se aflase pe punctul de a fi violată de o fiinţă fără scrupule şi fără simţ moral. O lună se scurse până am văzut-o din nou zâmbind pe zeiţa sufletului meu! Încetul cu încetul, începuse să prindă iarăşi gustul vieţii.
Într-o dimineaţă John îmi spuse că Ann era la pat pentru că nu se simţea bine. Era atât de ameţită încât nu putu să coboare din pat. În plus, greţurile continue o lăsaseră fără vlagă! Stăpânul casei rugă un medic să vină să o vadă. Acesta petrecu o oră în camera ei, timp în care eu aşteptam cu sufletul la gură  în faţa uşii celei pe care o iubeam! Dintr-o dată, omul în halat alb ieşi din cameră cu un aer uşurat. Mă privi şi-mi dădu vestea: „Ann aşteaptă un copil!” Ea purta în pântece fructul dragostei ei cu John. În sfârşit, acest cuplu binecuvântat de zei îşi împlinea acum visul cel mai arzător! Ann mă chemă lângă ea pe pat, apoi mă strânse în braţe aşa de puternic încât uitasem aproape să respir. Am ştiut atunci că luna îmi ascultase ruga fierbinte şi că o ajutase să rămână însărcinată. Şi mai ştiam că acel copil al lor avea să fie fetiţă, pentru că o văzusem în visele mele! John sosi şi el în cameră şi cu greu îşi reţinea lacrimile de bucurie.
În acea seară, Ali Ben-Azir dădu o mică petrecere, pentru a sărbători fericitul eveniment. Invitase câţiva prieteni, pentru a ne fi alături în acele clipe de bucurie euforică. Prinţesa mea se afla în centrul atenţiei. Strălucitoare în rochia ei lungă, ea atrăgea toate privirile! Se mişca cu atâta graţie în mătasea luminată de puzderia de steluţe de cristal. Eu contemplam adunarea şi ştiam că, în curând, nimic nu avea să mai fie ca la început. Simţeam că această petrecere era, în acelaşi timp, şi o petrecere de adio de la părinţii mei protectori. Cu cât mă gândeam mai mult la despărţire, cu atât mă simţeam mai nesigur pe mine. Nu mai puteam să mă amuz, să râd, să fiu fericit! Simţeam pe frunte o sudoare rece. Sângele îmi îngheţa, aşternându-mi pe chip o paloare bolnăvicioasă. Mi-am luat discret un pahar cu apă şi m-am retras pe terasă. Ann, văzând că dispărusem, veni să mă caute. Pentru prima dată, mi se adresa în limba ei maternă! Ştiam dinainte ce avea să mă anunţe! Plecarea sa!
Asta era! Inima mi-a tresărit atunci când mi-a spus că  trebuie să se

reîntoarcă în Anglia, pentru a aştepta naşterea copilului. Simţeam că ar fi vrut să mă ia cu ea, însă nu aveam dreptul de a trăda Soarele binefăcător al bătrânului Egipt. Îi eram profund recunoscător pentru că-mi acordase atâtea momente de fericire.

Ann îmi promisese că, înainte de a pleca, va face în aşa fel încât, pe viitor, să nu-mi lipsească nimic. Discută îndelung cu prietenul ei, Ali Ben-Azir, după care el mă rugă să rămân la palat şi să lucrez pentru el. Ann mă privea şi-mi făcea semn să accept oferta. Odată petrecerea terminată, ne-am reîntors în dormitoarele noastre. Ann mă conduse până la uşa camerei mele şi-mi promise că-mi va scrie în fiecare zi, pentru a mă ţine la curent cu tot e nou. Tot atunci ea îmi mărturisi că nu mă va uita niciodată, în ciuda distanţei ce ne separa. Apoi, cu pas vioi se reîntoarse la John.

Înainte să adorm, îi auzeam făcându-şi bagajele, iar suferinţa mea era atât de mare încât îmi alunga somnul. Am plâns încontinuu până mi-au secat lacrimile. Nu aveam nici măcar puterea să mă ridic pentru a-mi şterge ochii. Parcă tot corpul îmi era ţintuit în pat de nişte energii paralizante. Căzusem pradă deznădejdii. În dimineaţa următoare, John coborî bagajele în holul de la intrare. Ann era şi ea tristă la gândul că mă părăsea şi-mi ieşi în întâmpinare pe coridorul strâmt. Mă îmbrăţişă strâns şi puteam să simt în piept bătăile inimii ei. Momentul despărţirii sosise. Destinul meu era implacabil. Mi-am dat atunci seama că eram condamnat să trăiesc singur în această ţară plină de legende. Viaţa mea nu era în Anglia, lângă oamenii aceia din altă civilizaţie, însă, graţie lor, cunoscusem adevărata fericire. Ştiam că doamna mea albă avea să-mi păstreze un loc în inima ei. Gândul acesta îmi dădu putere şi mă pregăti pentru momentul despărţirii. Suferinţa era mai uşor de îndurat.

Înainte de a pleca, Ann mai schimbă câteva cuvinte cu prietenul ei, Ali Ben-Azir, apoi îl sărută pe frunte cu mare afecţiune.

Apoi, părinţii mei adoptivi se urcară în trăsura care-i aştepta în faţa intrării principale. Eu şi Ali Ben-Azir rămăsesem singuri pe terasa imensă a palatului. Stăteam acolo nemişcaţi, contemplând minusculul punct ce se micşora treptat, până ce dispăru în spatele liniei orizontului.

Buna mea Zeiţă a Soarelui se întorcea în palatul ei aurit, însă îmi lăsase imaginea ei, o fotografie pe care o strângeam tare de tot la piept, rugându-l pe Dumnezeul meu, Soarele, să mă ajute ca, într-o zi, să-mi reîntâlnesc binefăcătoarea!

Departe de ea, zilele mi se păreau interminabile. Seara, când mă întorceam în camera mea, mă simţeam epuizat de o oboseală depresivă. Îmi era atât de greu să-mi recapăt forţele şi să-mi reiau ocupaţiile cotidiene.

Lucram pentru stăpânul meu, Ali Ben-Azir, de mai bine de trei luni şi încă nu primisem nici o veste de la frumoasa mea străină. Începusem să

cred că mă uitase definitiv. Ea, care-mi dăduse atâtea, era ea oare capabilă să renege tot ce ne unea? Mă simţeam părăsit şi nu puteam să o uit pe aceea care îmi ghidase paşii spre lumina fericirii! În fiecare seară, priveam Soarele asfinţind în spatele unui munte de nisip. Îl imploram cu ardoare, din nou şi din nou, să-mi redea fericirea pe care o descoperisem lângă Ann. Ca prin miracol, rugăminţile mi-au fost ascultate.

Într-o dimineaţă, stăpânul meu m-a întâmpinat, dându-mi o scrisoare de la

buna mea mamă protectoare. În momentul acela am explodat de fericire! Ţineam plicul binecuvântat în mâinile care, acum, se înmuiaseră de atâta emoţie. Plicul acela, încărcat de atâtea vise şi amintiri, emana un parfum dulce de iasomie. Simţeam cum se naşte din nou acea dragoste inocentă ce mă unea de frumoasa mea doamnă. Iubirea aceasta îmi dădea aripi înalte până la cer. Ştiam că, în marea ei generozitate, deşi aştepta un copil, avea din plin iubire pentru noi amândoi.

Acel copil era un fruct al dragostei divine. Nu aş fi rivalizat niciodată cu el, care era rodul atâtor rugăciuni fierbinţi. Nu am avut răbdare să ajung până în cameră. Am deschis pe trepte scrisoarea atât de mult aşteptată. Ea îmi scria:

Manchester, 8 aprilie 1872

Bunul meu prieten,

Tocmai am intrat în ţară. În această dimineaţă însorită, citesc ziarele pentru a mai trece timpul. Medicul a venit ieri şi mi-a spus că bebeluşul se comportă de minune, dar că trebuie să mă odihnesc mult şi fără întârziere. Ne mai rămân încă patru luni înainte să ştim dacă este băiat sau fată. Nu am ales încă un nume, poate din superstiţie, nu ştiu!?

Copilul acesta din pântecul meu te cunoaşte bine! Îi vorbesc foarte des de tine! Îi spun povestea micului egiptean care, într-o zi, a venit să-şi ofere dragostea unei femei disperate că nu putea avea copii. Seara, aşteptându-l pe John să vină de la redacţie, îi cânt cântece de leagăn. Îţi aminteşti cântecele pe care le cântam pentru copiii de pe Insula de Fildeş? Spune-mi, ai cumva veşti de la fetiţa aceea micuţă căreia i-am făcut cadou pălăria mea? Întâlneşte-te cu ea şi spune-i că nu am uitat-o. Eşti fericit? Îţi place munca ta la Ali? Dacă vreodată ai probleme, te rog nu ezita să i te confesezi. Crede-mă, e un om remarcabil. Ştie cât de mult însemni pentru mine. Fă abstracţie de cei care îl înconjoară şi priveşte-l mai degrabă ca pe un maestru spiritual decât ca pe un stăpân. Promite-mi că, din când în când, o să mergi să vorbeşti cu el!

Închei aici, pentru că John se va întoarce curând şi mi-a promis că mă duce să facem împreună o plimbare prin parc. Te sărutăm cu dragoste. Ai grijă de tine.

Fie ca Dumnezeu să te aibă în pază. Pe curând.
Ann B.

Reciteam scrisoarea seară de seară înainte să adorm. Câteodată nu mă prindea somnul şi coboram în salon să-i ţin companie maestrului meu spiritual. El îmi vorbea de numeroasele lui călătorii prin lume şi îmi povestea deseori de Ann. Mi-a mărturisit că şi el se îndrăgostise de ea, imediat după ce o cunoscuse. Dar ştia că femeia aceasta nu va putea niciodată să-i aparţină, căci era deja căsătorită cu altcineva. În ciuda sentimentelor lui pentru Ann, părea că-l apreciază foarte mult pe John. Îl considera, de fapt, ca un foarte bun şi drag prieten şi ştia că este foarte atent cu Ann şi are mare grijă de ea. După toţi aceşti ani de prietenie strânsă, Ali Ben-Azir devenise confidentul lor. Ann îi scria, cu regularitate, lungi scrisori, în care îi împărtăşea din părerile ei legate de cariera lui de sociolog. La rândul său, el fusese primul care aflase  istorisirile pe care ea le povestea în cărţile ei. Între ei exista o comunicare secretă, foarte statornică. Se înţelegeau aproape fără să aibă nevoie de cuvinte. Relaţia lor era, de fapt, o legătură spirituală, iar sufletele lor comunicau în cel mai mare respect pentru spiritualitate. Fiecare avea această putere inepuizabilă de a se încrede într-o lume mai bună, fără violenţă şi fără ură. În mod sigur, suferiseră amândoi foarte mult înainte de a ajunge să posede o astfel de inteligenţă superioară. Pe Ann era suficient să o priveşti, ca să-ţi dai seama că trecuse prin încercări grele, în urma cărora căpătase o mare seninătate.
Sensibilitatea ei extremă reflecta un trecut greu care aproape o copleşise. Existenţa lui John în viaţa sa o liniştea mult.
El avea 30 de ani când a cunoscut-o pe Ann. Pe vremea aceea, el trecea printr-o cumplită depresie nervoasă. Tocmai îşi pierduse fiul în vârstă de un an. Băieţelul se numea Jonathan. Acest copil blând, cu păr de culoare închisă, nu cunoscuse bucuria de a ajunge la maturitate. Părăsise casa părintească chiar înainte de a face primii paşi!
Era 23 mai 1851 şi John tocmai îşi părăsise prima soţie, Susan. Iubirea pasională ce-i unise se stinsese după cinci ani de fericire intensă. În acea fatidică noapte de mai din 1851, Susan parcă înnebuni. Realiză că soţul ei nu se va mai întoarce niciodată. În camera lui, micuţul Jonathan plângea, sperând că mama lui va veni să-l ia în braţe şi să-l consoleze. Plânsetele lui pătrunzătoare răsunau în toată casa. Susan se plimba prin cameră şi urla la copil să tacă. Începuse să spargă tot ce-i stătea în cale, iar micuţul Jonathan, cuprins de panică, se puse şi mai tare pe plâns! Susan, exasperată de urletele copilului, se duse la el, îl smuci violent şi-l izbi pe micuţ cu capul de gratiile pătuţului. Nu era conştientă de ceea ce face. Ea vroia, pur şi simplu, ca fiul ei să se oprească din plâns, în timp ce Jonathan îi cerea mamei lui doar să-l ia în braţe! El nu vroia să moară. Nu! Nu vroia să moară! După ce Susan

îşi reveni din nebunie, era deja prea târziu… Jonathan stătea nemişcat în pătuţul lui. Ochii săi, încă umezi de la plâns, fixau Cerul… Micuţul Jonathan nu mai respira! El se pregătea să se alăture paradisului victimelor pasiunii furibunde. Apoi Susan a fost internată într-un spital psihiatric pentru tot restul vieţii ei. John nu reuşi să o ierte niciodată pentru că-i ucisese singurul fiu, cel pe care-l iubea atâta.
Când o întâlni pe Ann, îi povesti drama pe care tocmai o trăise. Ea, îngrozită de cele auzite, încercă să-l ajute pe John să înţeleagă circumstanţele nefericite care au adus-o pe Susan în situaţia de a-şi omorî propriul copil. Ann părea că iartă crima acelei femei pe care nu ajunsese
să o cunoască. Ea nu o judeca pe Susan, vroia doar să reuşească să o înţeleagă. Ann cunoscuse, la rândul ei, suferinţa femeii părăsite. Ea trăise, mai mulţi ani, cu un pictor de mare talent. Relaţia lor se rupse în momentul în care ea îl surprinse pe iubitul ei făcând dragoste cu o femeie uşoară. Ann trăi singură ani la rând, neavând altă ocupaţie decât munca sa. Singurătatea o împinse, într-o zi, la sinucidere. Din fericire, scăpă cu viaţă, după o perioadă de cinci luni, petrecută într-o lungă stare de comă profundă. După ieşirea din spital, Ann locui câtva timp la părinţi. Acum nu mai era aceiaşi, iar cei apropiaţi erau îngrijoraţi de calmul ei aproape nefiresc. Se plimba de multe ori singură prin grădina casei, cu capul lăsat pe spate şi cu privirea aţintită spre cer. Zâmbea numai atunci când Soarele îşi proiecta razele printre ramurile copacilor. Comportamentul ei îl preocupa nespus pe fratele său, care era medic. Câteva luni mai târziu, ea l-a întâlnit pe John şi atunci a început povestea lor de dragoste.
Am aflat aceste lucruri de la Ali Ben-Azir, într-o seară de august, 1872. Acea noapte cu lună plină a fost, în mod cert, cea mai frumoasă noapte de după plecarea părinţilor mei adoptivi! Într-una din lungile ei scrisori, Ann ne anunţa naşterea fiicei lor, Mary. Ne trimise şi o fotografie. Fetiţa semăna leit cu copila pe care visasem că i-o dăruiesc lui Ann, într-una din nopţile pe care le-am petrecut cu toţii în palatul lui Ali Ben-Azir. Mary era atât de frumoasă, cu ochii ei mari de un albastru limpede. Obrajii rotunjori îi erau împodobiţi cu gropiţe norocoase. Pe chipurile părinţilor ei se citea o fericire fără margini. Ştiam că maestrul meu spiritual păstra, în adâncul sufletului lui, o umbră de gelozie pentru fericirea celor doi şi că şi-ar fi dorit ca el să fie tatăl acelui copil. Sentimentele lui pentru Ann erau atât de puternice încât nu s-a mai recăsătorit niciodată. Ali Ben-Azir avea un băiat dintr-o căsătorie cu o tânără femeie egipteană, moştenitoare a unei mari averi.
Într-o noapte, acea femeie a fost asasinată, la doar câteva luni după naştere, de un răufăcător venit să le jefuiască locuinţa.
Era o noapte de noiembrie, 1853. Ali Ben-Azir se afla la o conferinţă la Madrid şi, în acea noapte, nu putu să adoarmă; ştia că soţiei lui îi

era frică să rămână singură noaptea în casa aceea mare, mai ales că era încă în perioada de convalescență de după naşterea fiului lor. Chiar atunci servitorii palatului erau cu toții plecați la casele lor, pe Insula de Fildeş. Alla era mai mult decât înțelegătoare cu personalul casei şi, o dată pe lună, erau cu toții liberi să plece la familiile lor.
Târziu în noapte, Alla auzi un zgomot suspect la parter… cineva tocmai spărsese un geam… şi primul ei gând a fost că erau servitorii casei. Se îmbrăcă repede şi coborî să vadă ce se întâmplase! Paşii ei şovăielnici erau ghidați de o lumânare ce pâlpâia slab . Se prinse cu toate forțele de balustrada scărilor şi începu să strige pe nume servitorii casei… Nimeni nu răspundea… În acel moment, se sperie foarte tare. Mâinile îi tremurau, iar inima-i bătea mai să-i sară din piept. Totuşi, continuă să coboare, pe vârfuri, scările. Ajunsă jos, se opri şi auzi din nou zgomote în salon. Recunoscu sunetul clopoțelului cu care chema servitorii, pe care Ali îl adusese din Anglia. Fără nici un dubiu, era vorba de o spargere. Părea a fi un singur hoț, care căuta argintăria. Alla se înarmă cu un sfeşnic mare ce se afla în salon şi auzi hoțul, mişcându-se în spatele uşii unui dulap. Picioarele nu o mai țineau. Încerca să-şi țină respirația, pentru a nu fi auzită. Simți paşi apropiindu-se… Strânse cu putere sfeşnicul şi-l ridică deasupra capului, gata să înfrunte omul ce se furişase în casă. Dintr-o dată, hoțul se linişti şi ea nu mai reuşi să distingă exact poziția jefuitorului. Îi intuia prezența, însă paşii nu i se mai auzeau pe marmură. Probabil că rămăsese nemişcat într-un colț al marii încăperii! Cu toate simțurile în alertă, Alla căuta să prindă şi cea mai mică urmă de zgomot… Dintr-o dată, omul se puse în mişcare şi… asta a fost… drama.
Cuprinsă de panică, Alla se năpusti asupra lui, doar că era atât de slăbită încât nu reuşi să mânuiască sfeşnicul, care îi scăpă din mâini. Cu o mişcare agilă, hoțul luă sfeşnicul de jos şi lovi capul femeii lipsite de apărare. Corpul îi căzu la pământ, în mijlocul holului! Rămase acolo… nemişcată... pe marmura rece!
Servitorii au găsit cadavrul stăpânei lor doar a doua zi, la răsăritul soarelui. Ali Ben-Azir, anunțat de un prieten, părăsi imediat Madridul pentru a-şi lua rămas bun de la soția lui. Maestrul meu spiritual tocmai pierduse ce avea mai scump pe lume! Din fericire, îi rămăsese copilul, pe care Alla i-l dăruise după o noapte de dragoste petrecută împreună în Alexandria.
Alla şi Ali Ben-Azir mergeau în Alexandria des, pentru a-şi vizita un foarte bun prieten, Mohamet Barouk, psihanalist vestit în Egipt. De mai multe ori, el a călătorit în Anglia, în perioada în care Ann se afla în comă. Uşurința sa de a se exprima în limba lui Shakespeare l-au ajutat să pătrundă în somnul ei profund. În parte, faptul că Ann era acum în viață i se datora lui. A ajutat-o să-şi revină, prin utilizarea unor

tehnici de sugestie. Datorită lui, Ann s-a trezit din comă şi a reuşit să revină la normalitate. Medicul a vegheat îndelung la căpătâiul ei, repetându-i aceste fraze: „O să te trezeşti din somn. Moartea se îndepărtează, puţin câte puţin, în fiecare zi. Găseşti puterea să-ți revii din comă. Curând, ochii tăi se deschid. Membrele corpului tău prind din nou viață. Uită noaptea. Uit-o şi revin-o printre noi!”
Într-o zi, Ann s-a trezit şi prima frază pe care a rostit-o a fost: „Viaţa a revenit în tine!” Medicii din spitalul din Londra au fost stupefiaţi. Această vindecare era un adevărat miracol! Cei mai mari specialişti s-au menținut rezervați în ceea ce privea posibila ei însănătoşire...
Nici un semn nu le indica o posibilă revenire din comă! Cazul lui Ann era fără speranță, iar medicii nu-i dădeau mai mult de câteva săptămâni până va face pasul în noaptea eternă. Cu toate acestea, părinții ei nu şi-au pierdut speranța şi nu au încetat să se roage, zi de zi, ca fiica lor să-şi regăsească bucuria de a trăi.

Petreceam cu Ali Ben-Azir ore întregi, discutând îndelung în salonul cel mare al casei. Mă îndrăgea ca pe copilul lui, aceasta şi pentru că fiul său adevărat studia medicina la Paris şi nu se mai văzuseră de mult. Ali evita să vorbească despre el. Fiul său se numea Alexander, după numele oraşului Alexandria, în amintirea orelor petrecute acolo împreună cu Alla. Maestrul meu spiritual îşi crescu copilul de unul singur. Când acesta împlini vârsta majoratului, Ali decise că fiul lui era destul de mare ca să poată afla despre circumstanțele morții mamei lui şi, bineînțeles, îi spuse că el se afla la Madrid în acea zi blestemată. Această frază nu ar fi trebuit niciodată rostită, căci Alexander nu putu să îl ierte pe tatăl său pentru că-şi lăsase soţia singură în acea casă imensă, într-un moment când ea avea atât de mult nevoie de prezența lui.
Alexander ajunse să-şi deteste tatăl. Relația lor deveni, dintr-o dată, imposibilă! Ali Ben-Azir, disperat, încercă să comunice cu fiul său, dar acesta nu vroia nicidecum să-l asculte. Tot ceea ce Ali spunea nu făcea decât sa-i întețească ura. Într-o zi, Alexander îşi părăsi casa părintească, fără un cuvânt, lăsând în urmă un tată copleşit de tristețe…
Astfel, maestrul meu spiritual ajunse să-mi ofere mie dragoste paternă şi mă ocroti cu mare grijă. Îl neliniştea să mă vadă tot timpul singur. Într-o seară, îmi spuse că venise momentul să întâlnesc o femeie. M-a întrebat dacă făcusem vreodată dragoste. Întrebarea lui m-a făcut să mă simt stânjenit. Am simțit cum îmi zvâcneşte sângele în tâmple, iar privirea îmi căzu în pământ, fixându-i picioarele… rămăsesem mut! Cuvintele îmi îngheţaseră pe buze. Amuțisem, pentru că această întrebare mă făcuse să-mi pierd încrederea în mine. Privirea lui amuzată, aţintindu-mi chipul, mă paraliza. După câteva clipe de tăcere, continuă spunându-mi că mă va lua cu el a doua zi, pe Insula de Fildeş,

pretextând că trebuie să meargă acolo pentru vizita săptămânală. Totodată, îmi dădu de înțeles că ştia acolo o tânără egipteană, potrivită să-mi fie prietenă. Nu-mi spuse nimic despre ea, în afară de faptul că era frumoasă!

Dimineaţă, la două ore după răsărit, domnul Ben-Azir şi cu mine ne-am îmbarcat la bordul felucii cu care urma să traversăm Nilul, pentru a ajunge pe insulă. În acea zi, maestrul meu spiritual mă rugă să îmbrac hainele pe care mi le dăruise cu o săptămână în urmă. Eram foarte emoţionat la gândul că o voi întâlni pe tânăra egipteană despre care îmi vorbise Ali.

Deodată, am realizat că devenisem adult. Ştiam că, în curând, voi avea cu totul alte responsabilităţi. O voce de departe îmi şoptea în ureche: „Urmează să stabilim nunta ta!” Barca înainta încet pe Nil. Ali Ben-Azir contempla peisajul, iar chipul său strălucea de voie bună. Cât despre mine, eram mai curând neliniştit, căci auzeam din nou acea voce, care nu înceta să-mi repete: „Căsătoria ta este stabilită!” Mai întâi, cine era persoana aceasta ce mi se adresa? Vocea aceea îmi era necunoscută şi, în plus, de unde ştia că acea fată avea să-mi devină soţie? Totuşi, m-am hotărât să am încredere în Cerul atotputernic, căci presimţeam că mesajul pe care tocmai îl auzisem anunţa o întâlnire fericită. Eram nerăbdător să pun piciorul pe mal, să văd surpriza pe care domnul Ben-Azir mi-o pregătise.

Începusem să întrezărim, deja, în depărtare, casele de pe Insula Elefantină. Ajuns la câţiva metri de ţărm, îmi simţeam inima cum o luaseră razna; picioarele îmi tremurau. Eram atât de emoţionat încât abia puteam merge. Ali Ben-Azir mă prinse de braţ şi-mi ghidă paşii pe acel tărâm miraculos, în direcţia satului. Maestrul meu îmi vorbea, dar eu nu îl auzeam. Îmi răsuna în cap timbrul vocii sale, nu însă şi cuvintele pe care le pronunţa.

Vocile misterioase venite din necunoscut mă luaseră în stăpânire. Le auzeam cum îmi şopteau: „Cea care îţi va veni în întâmpinare va deveni soţia ta! Căsătoria te este stabilită… Este voinţa Soarelui, Dumnezeul nostru atotputernic… ” Nu am avut timp să ascult finalul frazei pe care vocile mi-o murmurau căci, dintr-o dată, am recunoscut-o pe cea căreia Ann îi dăduse pălăria ei. Acea frumoasă Zeiţă venea, acum, să ne întâmpine.

Ea era, deci, cea despre care îmi vorbeau vocile de sus. Maestrul meu făcu prezentările. O chema Mehalir! Se apropie de mine, îmi zâmbi, apoi mă prinse de mână. Înaintam, orbiţi de lumina strălucitoare a razelor Soarelui. Îi simţeam energia cum se contopea cu a mea. Mâinile noastre, împreunate, ne dădeau o forţă aproape supraumană. Simţeam cum picioarele mi se desprind de sol, devenisem atât de uşor, îmi era atât de bine alături de dulcea mea Mehalir.

Domnul Ben-Azir ne lăsă singuri, avea întâlnire cu mai marele satului. Mehalir mă privea surâzând; zâmbetul ei era mai preţios decât toate

minunile lumii laolaltă. Soarele era atât de aproape de noi încât puteam să-l atingem doar ridicând mâna. Frumoasa mea Zeiță era atât de tânără şi inocentă. Nu avea decât 15 ani, dar corpul ei era deja cel al unei femei mature. Ea mă întrebă unde este frumoasa doamnă blondă cu pălărie. I-am răspuns că se reîntorsese în țara ei, în Anglia, dar că nu o uitase. Ochii îi străluceau în timp ce îi vorbeam de Ann. Chipul i se lumină. Ştiam că întâlnirea cu zâna mea bună o marcase profund. I-am mai spus că Ann tocmai dăduse viață unei fetițe cu numele de Mary. Apoi, împreună, am îngenuncheat pentru a-l ruga pe Soare să vegheze asupra lui Mary şi asupra părinților ei. Ştiam că Mehalir era şi ea, la rândul ei, o fiică a Soarelui. Simțisem acest lucru chiar de la prima noastră întâlnire. Ştiam că eram făcuți unul pentru celălalt. Cu ea alături, nu-mi era pic de teamă de nimic din ce avea să-mi rezerve viitorul. Din depărtare, auzeam vocea bunicului meu care-mi zicea: „Pe femeia care îți este predestinată o vei întâlni exact atunci când ea va ajunge la vârsta măritişului. Tu, mai presus de toate, va trebui să veghezi asupra ei, să te bucuri de ea şi, mai ales, să-i rămâi fidel. Să nu mai cauți fericirea în altă parte, pentru că o vei găsi acolo, alături de această femeie!”

Seara, revenind la Assouan, eram încă bulversat. Nu reuşeam să văd altceva decât pe Mehalir, care îmi pătrunse de suflet. Îi revedeam surâsul angelic şi ochii mari, de un negru pătrunzător, care mă făceau să-mi pierd capul. Eram îndrăgostit! Fulgerul mă lovise atunci când mă aşteptam cel mai puțin! Înainte să adorm, mi-am amintit de prima scrisoare pe care mi-o trimisese Ann. Mă ruga să merg să mă întâlnesc cu micuța fată egipteană căreia îi dăruise pălăria ei. Cred că Ann ştia că noi doi eram făcuți unul pentru celălalt. Ann, în marea ei sensibilitate, avea o intuiție ieşită din comun.

Ea ştia, întotdeauna, să distingă oamenii buni de cei răi. În spatele extremei sale fragilități se ascundea o femeie foarte puternică. Nimic nu o înspăimânta! Era întotdeauna gata să-l însoțească pe John în cele mai nebuneşti expediții. Ştia că, dacă era să moară, va fi alături de el! De altfel, nu suporta să fie departe de el mai mult de 48 de ore! Maestrul meu, Ali Ben-Azir, îi numea „inseparabilii”, ceea ce-i amuza pe Ann şi pe John.

John, el însuşi, îşi ascundea marea sensibilitate în spatele unei răceli uneori ca de gheață. Avea nevoie de prezența lui Ann lângă el pentru a se linişti. Fără ea era pierdut, avea sentimentul de a fi urmărit de amintirea angoaselor trecutului lui dureros. Moartea fiului său, Jonathan, îl marcase profund şi vorbea des cu Ann despre asta. Era felul lui de a-l păstra în amintire. Ann se ruga, în fiecare seară, ca Jonathan să se odihnească în pace.

Era plină de compasiune pentru micuțul băiat, dispărut în condiții atât de tragice. Ar fi fost atât de bucuroasă să-l vadă crescând alături de tatăl lui şi l-ar fi iubit ca pe propriul copil. Din nefericire,

destinul a hotărât în alt fel. Ann, care scăpase, ca prin minune, din ghearele morţii, avea acum darul de a comunica cu spiritele. Ştiusem aceasta din prima zi când îi vorbisem, la hotelul Fontana.
Ann nu părea să fie conştientă de acest dar pe care-l avea. Era, mai degrabă, preocupată să vegheze asupra soţului ei. Într-o zi, am perceput aura zânei mele bune. Era albă precum zăpada. Reflecta puritatea şi inocenţa sufletului ei. Mehalir semăna izbitor cu Ann. Pielea îi era, desigur, mai închisă la culoare, iar părul mai întunecat, însă amândouă aveau în comun farmecul unei feminităţi discrete şi rafinate, emanând acea impresie de fragilitate deosebită. „Cele două iubiri", aşa le numeam, pentru că cele două femei au făcut să-mi bată inima în ritmul melodiilor însorite. Vă mulţumesc vouă, zânele mele bune, de a-mi fi dat fericirea unei vieţi simple şi liniştite departe, foarte departe de lumea robiei...

## Capitolul III

Există întotdeauna o modalitate de a recunoaşte prietenii adevăraţi.

Decembrie 1872. Tocmai primisem o scrisoare de Crăciun de la Ann. Ne vorbea foarte mult de fiica ei, Mary, care tocmai împlinise patru luni. Ali Ben-Azir mă chemă să mă aşez lângă el, să-mi citească scrisoarea pe care Ann ne-o trimisese. Ea ne spunea întocmai:

Manchester, Decembrie 1872.
Dragii mei,
Ştiu că aţi devenit foarte buni prieteni şi că sunteţi ca doi fraţi; de aceea, acum nu vă mai scriu separat. Prin acest gest îmi exprim bucuria de a vă şti, în sfârşit, foarte apropiaţi. Eram sigură că vă veţi înţelege foarte bine împreună.
Îţi mulţumesc, Ali, că ai luat sub aripa ta protectoare pe micul meu binefăcător. Îţi mulţumesc că-i oferi căldura inimii tale atât de mari. Îţi rămân veşnic recunoscătoare că i-ai oferit o educaţie ce-i va permite să aibă alte orizonturi.
Aici, la Manchester, ne pregătim pentru sărbătorile de iarnă. Pe micuţa noastră Mary nu o mai putem lua de lângă bradul de Crăciun! Ochişori ei albaştri sclipesc de câte ori se uită la ghirlande. John este foarte mândru de fiica lui şi se joacă cu ea ore în şir. Îmi place să-i privesc când sunt împreună. Mary prinde foarte repede tot ce o învăţăm noi şi e foarte isteaţă pentru cele patru luni ale ei. O interesează tot, dar mai ales ziarele tatălui ei. Ne rupe toate hârtiile! Surâde într-una şi e foarte veselă; câteodată debordează de energie! Copilul ăsta este cea mai mare bucurie a noastră, este raza de soare ce ne luminează căminul. Mary va fi singura noastră bucurie de a trăi , pentru că medicii mi-au spus că nu voi mai putea avea un al doilea copil. Sarcina ar fi prea

dificilă. În fiecare zi care trece, îi mulţumesc Cerului că mi-a dăruit-o pe Mary. Seara, înainte să o culc, îi spun poveşti frumoase, ca să aibă un somn liniştit. În ceea ce-l priveşte pe John, el are sarcina de a o legăna în balansoar. Acum nu mai ieşim nicăieri serile, pentru că ne simţim bine, aici, lângă fiica noastră.
De Crăciun, îi vom dărui prima ei jucărie de pluş. O jucărie de pluş albă. (Culoarea mea preferată!) Vă voi trimite fotografii de la Revelion.
În acest an, vom petrece Crăciunul la noi acasă, împreună cu părinţii mei. Fratele meu şi soţia lui, din păcate, nu pot veni, pentru că sunt la Paris. Imediat ce Mary va fi destul de mare ca să poată călători, vom veni să o vedeţi. Sunt sigură că o să o iubiţi la fel de mult cât o iubim noi. Îi vorbesc, adeseori, despre Egipt şi despre voi. Sper că va rămâne, de acolo, cu minunate amintiri. Aveţi o ţară de legende şi atât de frumoasă… Puteţi fi mândri de ea. Aici, în Anglia, ploaia nu se mai opreşte. Îmi e tare dor de soarele Egiptului!
Ah! Era să uit! Încă ceva! Va trebui să găsim un naş pentru Mary, chiar dacă data botezului este încă departe. Ali, îmi vei face onoarea să fii naşul fiicei mele? Astfel, îi vei fi, într-un fel, ca un al doilea tată…
Dă-ne un răspuns cât mai repede posibil.
Pe curând, dragii mei prieteni.
Fie ca Dumnezeu să vă aibă în pază.
Ann B.

După ce am citit scrisoarea, eu şi Ali Ben-Azir am fost foarte bucuroşi să aflăm că Ann era într-adevăr fericită. Părea că înflorise ca o floare de primăvară. Ali puse scrisoarea într-un sertar din biroul său, în timp ce-mi spunea că ar fi mândru să-i fie naş fetiţei. Apoi mă rugă să-l însoţesc pe insulă. Îşi dorea să facă o plimbare lungă.
Eu eram fericit la gândul de a o revedea pe Mehalir. Seara, bunul meu prieten o invită pe zeiţa mea să cineze cu noi, în casa sa. Ceru, înainte, permisiunea părinţilor ei, iar aceştia acceptară cu mare bucurie.
Această seară reprezenta, pentru Mehalir, un eveniment deosebit, căci era pentru prima oară când părăsea Insula de Fildeş. Minunaţii ei ochi negri se luminau, pe măsură ce descopereau proprietatea imensă a stăpânului meu.
Niciodată nu mai văzuse atât de mult lux. Pentru această ocazie, Ali Ben-Azir îi dărui o rochie albă ce-i stătea foarte bine. Era atât de tânără şi atât de frumoasă… Cum aş fi putut, oare, să nu mă îndrăgostesc?
Ochii ei erau atât de grăitori când mă privea. Simţeam crescând în ea dorinţa de a fi femeie! Corpul ei, minunat sculptat, mă transporta în

regatul tulburător şi ameţitor al dragostei! Soţia mea era Zâna Insulei de Fildeş! Acum, eram convins de asta!
Mehalir era o combinaţie savuroasă de tandreţe şi de dulceaţă, care-mi topea inima. În acea seară, schimburile de priviri sclipitoare vorbeau despre destinul nostru comun. Ali Ben-Azir ne privea, martor al complicităţii noastre, cu un zâmbet într-un colţ al gurii. Cred că se simţea mândru că ne adusese împreună sub acoperişul lui! Noaptea începea să se lase… Băusem nişte răcoritoare şi aşteptam să ni se servească cina.
Maestrul meu spiritual dispăru câteva minute, apoi reapăru ţinând în mână un sipet micuţ, învelit în catifea neagră. Ne privi zâmbind şi mă rugă să vin aproape de el. Apoi îmi murmură la ureche: „ Dă-i acest cadou lui Mehalir, în semn de bun venit!”. Nu ştiam ce se afla în interior.
Dacă aş fi ştiut, poate nu i-l dăruiam cu atâta îndrăzneală! Mehalir era uluită în faţa atâtor atenţii. Degetele ei fine deschiseră cu grijă cutiuţa şi mare îi fu surpriza (şi a mea, de asemenea) când descoperi înăuntru un magnific inel cu diamant. Ali Ben-Azir mă îndemnă să i-l pun pe deget.
Ştiam că acest gest însemna un angajament pe viaţă! Inelul strălucea pe pielea mată a frumoasei mele sirene a Nilului. Acea bijuterie de mare valoare aparţinuse lui Alla, soţia maestrului meu. Cu siguranţă, ne iubea mult, altfel nu s-ar fi putut hotărî să se despartă de el. Acest inel însemna enorm pentru prietenul meu. Am simţit, din atitudinea lui, voinţa sa de a o rupe cu trecutul. Gestul făcut reprezenta pentru el un mijloc de a şterge amintiri dureroase şi de a deschide poarta renaşterii, aceleia a unui om care rămăsese prea mult timp prizonier în închisoarea iubirii imposibile.
Acum Ali Ben-Azir îşi dorea să înceapă o viaţă nouă. În ochii lui, citeam speranţa de a trăi zile mai bune alături de o altă femeie. El, care atâţia ani se refugiase în singurătatea lui, decisese, în sfârşit, de a se deschide către lumea exterioară! Dragostea lui pentru Ann părea că nu-l mai face să sufere. Ştia că ea va rămâne, câte zile vor avea, confidenta lui. Intrasem într-o lume nouă, plină de promisiuni şi de speranţă…
Pe insulă toată lumea începuse să vorbească despre „copiii Soarelui”. Eu şi Mehalir eram consideraţi ca nişte zei pe pământ. Tânăra mea logodnică locuia la palatul binefăcătorului meu de mai bine de două luni. În fiecare zi, mergeam să vizităm pescarii de pe insulă. Mehalir petrecea ore în şir alături de copilaşii bolnavi. Îi lua în braţe şi încerca să-i aline. Magnetismul ei vindecător făcea cu putinţă ca febra foarte ridicată, mortală, să scadă.
Domnul Ben-Azir era foarte mândru de noi. Ne mulţumea în fiecare zi

pentru că-i suntem alături. Într-o dimineață, ne anunță că a sosit timpul să ne gândim serios la căsătorie! Mehalir împlinea deja 16 ani. Îi era îngăduit acum să cunoască dragostea fizică. Amândoi eram foarte emoţionaţi la ideea de a deveni soț şi soție! Domnul Ben-Azir era un om de acţiune… aceasta fără urmă de îndoială. În acea zi a mers şi a anunțat vestea tuturor de pe insulă. Când au aflat, locuitorii exultară de bucurie. Seara, am fost chemaţi la petrecerea tradiţională, consacrată viitorilor soţi. Obiceiul era ca părinții tinerei femei să o cedeze în mod public bărbatului căruia ea avea să-i aparţină. Această ceremonie reunea pe toţi locuitorii satului. La miezul nopţii, sărbătorirea trebuia să ia sfârşit, pentru a apăra pe viitorii soţi de demonii distrugători. Îmi amintesc de un cuplu care nu a respectat această ora limită. Căsnicia lor a durat doar câteva luni. Şi-au găsit sfârşitul împreună, fulgeraţi de mânia tenebrelor revoltate pe îndrăzneala lor. Ceremonia căsătoriei noastre a fost oficiată într-o zi de primăvară şi a avut loc în casa maestrului meu protector. Cu două zile înainte, Ali ne anunță că are o mare surpriză pentru noi!
Trebuia, totuşi, să aşteptăm până în ziua nunții pentru a o descoperi. Mehalir şi cu mine eram foarte nerăbdători. Ziua atât de mult aşteptată sosi, în sfârşit. În acea sâmbătă de primăvară, Mehalir se trezi odată cu răsăritul soarelui pentru a-şi întâmpina mama, bunica, mătuşa şi cele opt surori ale sale, care veniseră pentru a o pregăti pentru noaptea nunții. Noi, egiptenii, acordăm o mare importanță acestei ceremonii, care are drept scop purificarea corpului aceleia care avea să devină femeie. Mireasa, dacă era încă virgină, trebuia să asculte foarte atent sfaturile mamei ei, în timp ce celelalte femei din familie o transformau, ritualic, într-o regină a zilei. Purificarea cu apă dura, câteodată, mai mult de o oră, după care mireasa trebuia să fie machiată înainte de a îmbrăca rochia. Mehalir era în camera ei de mai mult de şase ore. O auzeam râzând împreună cu surorile ei, în timp ce eu mă pregăteam în camera vecină. Am ajuns în salon cu mult timp înaintea ei. Ardeam de nerăbdare să o văd coborând pe marile scări de marmură. Invitații erau cu toţii prezenți, însă lipsea omul cel mai important, Ali Ben-Azir! Unde putea fi? Nimeni nu-l văzuse după răsăritul soarelui! Absența lui mă neliniştea şi, în acelaşi timp, mă întrista. Ce făcea oare?
Mai ales că ştia că prezența lui însemna atât de mult pentru noi! Servitorii îl căutară ore întregi, în van! Iar Mehalir se pregătea să coboare. Ce puteam face? Şi pentru Mehalir prezența domnului Ben-Azir însemna atât de mult… Îi era atât de drag! Am luat hotărârea de a amâna ceremonia cu câteva ore, pentru a avea timp să-l găsim pe Ali. Invitații se neliniştiră văzându-ne căutându-l peste tot, apoi începură să aplaude sosirea miresei. Mehalir cobora acum scările! Repede… trebuia să ajung în salon pentru a putea asista la acest mare eveniment. Am intrat în casă chiar înainte ca ea să coboare ultima treaptă… Rămăsesem fără

suflare şi eram atât de fericit să văd chipul celei care avea să-mi fie soţie!
Mehalir semăna cu o prinţesă venită din ţara minunilor. Părul ei negru buclat se întrezărea de sub voalul alb, împodobit cu perle aurite care îi cădeau uşor şi pe frunte. Corpul ei, îmbrăcat în rochia  lungă, albă a imaculatei purităţi, se arăta pentru ultima oară, virginal, în faţa mult iubiţilor spectatori. Mehalir se apropie şi mă întreba unde era Ali Ben-Azir… Surâsul i se şterse când i-am răspuns că a dispărut!
Dintr-o dată, am zărit o barcă apropiindu-se. Distingeam cinci siluete la bord, pe care soarele orbitor le făcea de nerecunoscut. Cine să fi fost? Toţi invitaţii noştri erau acolo, cu excepţia domnului Ben-Azir ! Barca a acostat şi i-am recunoscut… pe Ann şi pe John, însoţiţi de maestrul meu spiritual… Ann ţinea un copil în braţe…Era Mary… Da, într-adevăr, era Mary.
Am luat-o pe Mehalir de mână şi ne-am îndreptat spre prietenii noştri abia sosiţi. O forţă mai presus de noi ne împingea în întâmpinarea acelora care ne schimbaseră destinele. Obrajii ne erau umezi de lacrimi de fericire! Erau acolo, la câţiva metri de noi! Ei, pe care îi credeam la mii de kilometri depărtare!
Ann o lăsă pe Mary în braţele lui John şi a alergă să ne întâmpine. Zâna mea cea bună  mă luă în braţe şi mă strânse tare la piept! Plângea de fericire. Mehalir, înduioşată, contempla momentul regăsirii noastre. Apoi, se apropie John. Ann o luă în braţe pe Mary şi ne-o prezentă. Fetiţa era de o frumuseţe plină de farmec. Pielea ei, atât de albă, îi punea în valoare ochii mari, albaştri. Privind-o, am simţit că avea o inteligenţă rară. Mâna ei micuţă, foarte fin conturată, mă salută, ceea ce-i făcu pe părinţii ei să fie mândri de ea. Ann şi John erau în extaz în faţa copilului lor. Mary moştenise delicateţea şi feminitatea mamei ei şi temperamentul tumultuos al tatălui. Ştiam că această combinaţie explozivă avea să facă din ea o luptătoare, înzestrată totodată cu o mare putere de seducţie.
Ann ne povesti că Mary avea darul de a presimţi lucrurile care urmau să se întâmple. Mary avea un al şaselea simţ foarte bine dezvoltat. Îi simţeam magnetismul energetic în mine. Cel mai surprinzător era faptul că împlinea în curând opt luni şi deja spunea primele ei cuvinte. Îi plăcea în mod deosebit să spună „bună”; dar ceea ce pronunţa perfect era „mama” şi „tata”.
Prezenţa prietenilor mei britanici era cel mai minunat cadou pe care-l puteam primi ca dar de nuntă. Ali Ben-Azir avusese dreptate spunându-ne că surpriza avea să fie deosebită! Ann şi John discutau cu Mehalir, în timp ce maestrul meu spiritual îi prezenta, unui bărbat îmbrăcat în negru, proprietatea sa. Acest om venise împreună cu prietenii mei şi totuşi nu ne era cunoscut! Sub braţ ţinea o carte de care nu se despărţea nicidecum. Găseam acest lucru ciudat, însă Ann îmi explică

chiar atunci că acel om era preot, venit pentru a oficia botezul lui Mary.
Ştiam că acea zi va rămâne pentru totdeauna în amintirea noastră!
Pentru prima oară în istoria popoarelor noastre , ajungeam să împăcăm Dumnezeii în care credeam! Căsătoria noastră a fost oficiată în religia musulmană, iar botezul ce a urmat a rămas fidel religiei creştine, toate acestea petrecându-se sub ochii emoţionaţi ai invitaţilor noştri. Ştiam că, din acea zi, nimeni şi nimic nu mai avea să ne despartă. Întâlnirea dintre noi fusese predestinată din noaptea timpurilor. Legăturile prin care eram cu toţii uniţi erau atât de puternice încât nimic nu le-ar putea, vreodată, desface…

## Capitolul IV

Există viaţă după moarte. Vocile cerului mărturisesc aceasta…

Doi ani au trecut de la căsătoria noastră. Mehalir şi cu mine trăiam pe Insula de Fildeş. Domnul Ben-Azir îmi dăruise o barcă, ca să ne putem câştiga existenţa. Engleza pe care am învăţat-o de la Ann şi John îmi era foarte utilă în discuţiile cu numeroşii clienţi, majoritatea britanici. Le eram ghid, în timpul croazierelor lungi pe Nil. Englezii mă respectau pentru că le vorbeam limba.
Într-o zi, un cuplu în etate urcă la bordul bărcii mele. Femeia semăna izbitor cu scumpa mea mamă ocrotitoare. Foarte curând, ea mi se adresă şi mă întrebă unde am învăţat să vorbesc limba lor? Atunci, am început să le povestesc, cu mare nostalgie, despre părinţii mei protectori, evocând amintirea celor care veniseră în Egipt, ca să-mi schimbe, definitiv, destinul. Acest cuplu, necunoscut mie, părea să fi auzit de Ann şi de John. Sarah, doamna, mă întrebă unde locuiesc cei dragi mie, despre care vorbeam. Păru impresionată şi, în acelaşi timp, mirată să descopere că Ann şi John trăiau în Manchester şi erau foarte cunoscuţi în Anglia.
Ştiam că salvatorii mei erau foarte respectaţi în societate, dar nu mă gândeam că erau chiar nişte personalităţi în ţara lor. Ann nu intrase niciodată în amănunte legate de meseria ei. Acum descopeream că ea nu-şi mai aparţinea sieşi, ci aparţinea umanităţii. Soarta oamenilor săraci o mişca mult mai mult de cât propria celebritate! Sarah îmi spuse că Ann era o mare scriitoare, iar despre cărţile ei că erau foarte bine vândute în toată lumea, dar mai ales în Statele Unite. În ceea ce-l priveşte pe John, el edita un ziar, dar responsabilităţile nu-l împiedicau niciodată să plece şi să facă mari reportaje în locuri îndepărtate.
Britanicii îi considerau pe Ann şi pe John un cuplu exemplar. Importanţa acordată de cei doi libertăţii de expresie le-a câştigat admiraţia tuturor.
Regina Victoria însăşi i-a invitat pentru a-i felicita. Despre acea

întâlnire, se pare, au vuit toate ziarele. Simţeam cum îmi sălta inima de bucurie la auzul atâtor veşti uluitoare despre protectorii mei. Mi-o aminteam pe Ann în braţele lui John şi-mi era foarte greu să-mi imaginez numele lor pe prima pagină a cotidianelor mondene. Cum se putea împăca marea lor modestie cu o lume construită din superficialitate şi aroganţă?

Sarah, soţul ei, Edward, şi eu ne lăsasem atât de prinşi în discuţie încât uitasem cu totul să contemplăm peisajul ce se desfăşura în faţa ochilor noştri! Ne-am abandonat uşor în voia valurilor, legănaţi de curentul brizei matinale. Seara, ajungând acasă, am găsit-o pe Mehalir aşteptându-mă, cu chipul răvăşit de tristeţe. Plânsese până îi secară lacrimile. Durerea ei era atât de mare, încât nici nu putea să vorbească. O voce de departe îmi şoptea: „Moartea este acolo, aproape… S-a întâmplat o nenorocire…" Apoi, am auzit un râs sinistru. Simţeam cum corpul meu era, încetul cu încetul, posedat de forţele răului. Spectrul morţii vroia să mă facă prizonier, condamnându-mă să trăiesc într-o eternă durere.

Tremuram din toate încheieturile. O sudoare rece îmi curgea pe frunte. Am strigat: „Nu!…Nu!…Nuuuuu!", înainte măcar să fi ştiut ce se întâmplase. Mehalir îşi găsi resursele necesare de a veni până la mine. Mă luă în braţe şi mă strânse tare la piept, apoi mă privi drept în ochi. Cu voce tremurândă, îmi spuse că maestrul meu spiritual murise în locuinţa sa. Ali Ben-Azir hotărâse să-şi pună capăt zilelor. Servitorul lui cel mai apropiat îl găsi spânzurat la el în cameră. Eu şi Mehalir am căzut, fulgeraţi, la pământ. Strigătele noastre de disperare se auzeau până în casele vecine. Mă simţeam părăsit de toate puterile! Încercam cu disperare să mă ridic în picioare, dar nu reuşeam în nici un chip… eram paralizat de durere. Trebuia, oricum, să ajung la casa stăpânului meu… trebuia neapărat. Trebuia să-l mai văd, pentru ultima dată. Cum oare se întâmplase asta.. el nu avea dreptul să plece aşa, fără să anunţe…  Cum de mă părăsise astfel, cum voi putea oare supravieţui fără dragostea lui?

Simţeam că fără el nu pot exista… pentru că el mă modelase după chipul şi asemănarea sa.

De ce hotărâse să mă abandoneze atât de laş? Acum două zile părea atât de bucuros să trăiască. Ne spusese chiar că îşi propusese să meargă în Anglia pentru a-şi vizita fina, pe Mary. Renunţase la toate astea? Trebuia să clarific imediat această moarte neaşteptată, dar,  pentru aceasta, trebuia să mă deplasez până la ţărm, însă corpul îmi era inert… Trebuia să mă târăsc până la barcă…  Mehalir, topită şi ea de durere, încerca să mă sprijine pentru a mă ajuta să ajung la bord…

Picioarele mele îşi regăseau progresiv forţa de a mă susţine. Se făcuse noapte şi traversam fluviul, fixând cu privirea casa lui Ali

Ben-Azir, maestrul şi binefăcătorul nostru. De obicei, drumul către casă era luminat de o mulţime de proiectoare ascunse în spatele tufişurilor. În acea seară… erau stinse!
Această obscuritate sinucigaşă îmi sfâşia inima. Eram înspăimântaţi de clipa când vom vedea corpul inert al binefăcătorului nostru. Aceasta a fost voinţa Soarelui, să mă despartă de cei care m-au ajutat să-mi găsesc locul într-o lume mult prea crudă pentru marea mea emotivitate. Fără ei, ştiu că nu mi-aş fi putut găsi niciodată fericirea! O fericire care depindea în întregime de dragostea lor. Bineînţeles, Mehalir îmi era tot timpul alături, întotdeauna plină de solicitudine, însă căldura şi înţelegerea ei nu-mi erau suficiente. Eu, umilul fiu al Soarelui, aveam încă atât de multă nevoie să fiu protejat.
La intrarea în imensa clădire ne aştepta un servitor. Ca şi noi, era descumpănit şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ne conduse până la camera domnului Ben-Azir. Acolo i-am făcut semn să ne lase singuri cu maestrul nostru spiritual… Ali Ben-Azir era întins pe pat, cu ochii închişi pentru totdeauna. Chipul lui exprima durere. Durerea unui om care se săturase de singurătatea distrugătoare. Pe o masă, lăsase două plicuri. Unul îmi era adresat, iar celălalt era pentru Ann. În scrisoare, îmi spunea aşa:

Fiule,
Tu, care mi-ai adus bucuria de a trăi, sper că o să mă poţi înţelege şi că o să găseşti în inima ta puterea de a mă ierta pentru acest act disperat. Am preferat să mor în acest fel, decât să agonizez lent, răpus de durere. Eram foarte bolnav. Aveam o tumoare cerebrală. În dimineaţa asta am primit rezultatele analizelor pe care le-am făcut la Paris, în ultima mea vizită în Franţa. Specialiştii mi-au mai dat cel mult câţiva ani de trăit. Am preferat să vă părăsesc demn. Nu-mi doream să mă vedeţi suferind.
Îţi mulţumesc ţie, fiule, că ai adus atât de multă căldură în locuinţa aceasta bântuită de o singurătate nemiloasă. Casa îţi aparţine. Ţi-o dăruiesc! Ştiu că tu şi Mehalir o să fiţi fericiţi aici! Să faceţi mulţi copii, ca să înveseliţi acest loc. De asemenea, vă las şi toată averea mea. Fiul meu, Alexander, nu este demn de a primi toate acestea. Mai mult, nu ştiu nici măcar unde locuieşte.
Ann va avea nevoie de sprijinul tău când va afla că am murit. Spune-i că am iubit-o de la prima noastră întâlnire. Aş fi fost atât de fericit să-mi împart viaţa cu ea, însă destinul a ales altfel. John şi cu ea sunt un cuplu unit, iar din dragostea lor s-a născut Mary. Eu nu-mi puteam dori o fină mai drăgălaşă decât ea. Sper că şi ea, la rândul ei, să mă poată ierta, să-l poată ierta pe naşul ei care a preferat să moară decât să o privească crescând.
Fiule, nu fii trist. Ai grijă de Mehalir! Aveţi mereu grijă unul de celălalt. Sufletul meu va rămâne în această casă. Vă promit. Mă voi

întoarce să vorbesc cu voi din când în când. Nu vă voi abandona, aşa cum nu o să o abandonez nici pe Ann.
Vă îmbrăţişez.
Ali Ben-Azir, prietenul vostru în eternitate.

Lectura scrisorii îmi mai atenuă din durere, pentru că aflasem că maestrul meu spiritual va continua să vegheze asupra mea. Ştiam că o parte din el va continua să trăiască încă. Îi simţeam prezenţa lângă mine.
Ţineam scrisoarea între degete… când, dintr-o dată… o mână mă atinse pe umăr. Simţeam o căldură regeneratoare răspândindu-mi-se în corp… Domnul Ben-Azir stătea în picioare, în dreapta mea, deşi corpul său inert era întins pe pat. Dintr-o dată, am înţeles că nici chiar moartea nu ne va putea despărţi. Mehalir simţi şi ea prezenţa maestrului nostru spiritual. După aproape o oră, am părăsit casa şi ne-am întors pe insulă.
Durerea noastră dispăruse ca prin minune.
A doua zi dimineaţă ne-am mutat în vila pe care ne-o lăsase stăpânul nostru, ca ultimă dorinţă. Ca moştenitor demn, trebuia să organizez funeraliile lui Ali Ben-Azir. Dar, mai înainte de toate, trebuia să-i scriu mamei mele dragi pentru a-i da vestea cea tristă. Timp de opt zile, corpul stăpânului meu a fost depus într-o cameră rece de la subsol, după care trebuia pregătită mumificarea. Această ceremonie se desfăşură fără mine. Eram mult prea sensibil pentru a putea asista la o astfel de "pregătire". Doi oameni veniră pentru a scoate creierul şi viscerele tatălui meu adoptiv, după care, timp de patruzeci de zile, corpul său avea să fie supus unui proces de deshidratare. Zilele se scurseră repede şi sosise momentul să învelim corpul cu benzi late de pânză, înainte de a-l pune în sarcofag, pe fundul căruia avusesem grijă să pun o fotografie cu noi toţi, făcută de John în ziua nunţii mele. Mehalir şi cu mine aşteptam nerăbdători şi îngrijoraţi sosirea lui Ann şi John. Funeraliile maestrului meu urmau să aibă loc în două zile, iar părinţii mei adoptivi promiseseră că vor veni la înmormântare. Ali îşi dorise ca funeraliile să se deruleze în cea mai strictă intimitate. Într-o notiţă pe care o găsisem la căpătâiul său, el mă ruga să nu aducem bocitoarele. Dimpotrivă, îşi dorea să fim veseli. Dar cum puteam noi, oare, să fim fericiţi când tocmai ne pierdusem cel mai bun prieten?
Într-o seară, eu şi Mehalir beam nişte răcoritoare în salon, când... chipul maestrului nostru se ivi în oglinda din faţă. Această apariţie nu ne surprinse deloc, pentru că-l simţeam printre noi chiar din ziua morţii sale. El era acolo, în spatele oglinzii. Ne privea surâzând şi încerca să ne spună ceva, dar mesajul său nu ajungea până la noi. Puteam să-i aud, în depărtare, timbrul vocii, însă contactul se stabilea greu. M-am concentrat, cu toate puterile, pentru a putea face posibilă prima noastră conversaţie.

Imploram Soarele să-mi ofere fericirea de a-mi regăsi maestrul. Rugăciunea mi-a fost împlinită pe dată. Ali Ben-Azir apăru să ne spună să venim în aceiaşi încăpere în seara funeraliilor lui. Îşi dorea să ne vorbească în prezenţa lui Ann şi a lui John. Apoi, chipul său dispăru! Acest prim contact cu el fusese dificil şi obositor. De aceea, probabil, dispăru atât de repede. Această lume, chiar dacă o părăsise deliberat, îi provoca încă atâtea amintiri.

Mehalir şi cu mine ne aflam încă sub impresia şocantă a acelei apariţii. De ce fixase el acea întâlnire în seara funeraliilor? Ce avea atât de important să ne spună? Poate că vroia, pur şi simplu, să ne vorbească, să ţină un discurs , pentru a ne linişti. M-am gândit la această variantă ştiind că lui Ali Ben-Azir îi plăcea să ţină discursuri lungi. Îi plăcea să pună în discuţie diverse situaţii, în cele mai mici detalii.

Consideram ca fiind normal pentru el să vrea să facă din moartea sa un eveniment fantastic şi de neuitat. Mehalir urcă în cameră un pic înainte de miezul nopţii. Înainte să merg şi eu, am încercat, încă o dată, să reiau legătura cu domnul Ben-Azir, dar nu am reuşit. Ceva îmi spunea că nu mai avea să apară înainte de data stabilită.

În dimineaţa următoare, servitorii se foiau prin toată casa, pregătind primirea celor câteva persoane care urmau să asiste la funeralii. Hotărâsem, de asemenea, să dăm o masă în memoria defunctului. În acea zi, Soarele îşi înteţi, parcă, razele-i binefăcătoare, pentru a umple totul de lumina renaşterii. Această ceremonie a Soarelui anunţa binecuvântarea Dumnezeului nostru. Numai sufletele mari din această lume aveau parte de o astfel de onoare. Atunci am înţeles că Ali Ben-Azir era şi el un copil al Soarelui. Acesta era motivul pentru care şi închinase viaţa celorlalţi. El avea ca misiune să vină în ajutorul celor săraci şi lipsiţi de apărare.

Mă pregăteam să întâmpin primii invitaţi când i-am văzut pe Ann şi pe John coborând dintr-o barcă. John îşi susţinea soţia, care mergea cu greu. Draga mea mamă adoptivă purta doliu. Părul ei lung şi blond era ascuns sub un voal negru care-i acoperea, de asemenea, şi chipul. Cu o batistă în mână, cu ochii aţintiţi în pământ, ea se îndrepta către palat.

John îşi ascundea tristeţea sub o mască de răceală. Ştiam că suferă în tăcere căci, în străfundul sufletului lui, îl stima foarte mult pe Ali Ben-Azir. Îl respectase ca pe un bărbat înzestrat cu o mare înţelepciune şi, mai întâi de toate, îl admira pentru că nu încercase să-i ia soţia. John ştia că acea renunţare nu fusese deloc uşoară pentru el. Îşi amintea de ziua în care Ali îi dădu inelul lui Ra, pentru a-l proteja în explorarea templelor. John cunoştea puterile acestui inel şi ştia că cel care-l deţinea nu trebuia să se mai despartă de el niciodată, decât dacă-l încredinţa unei persoane în care avea încredere totală. Gestul lui Ali Ben-Azir venise din inimă. Îl făcuse pentru a apăra dragostea

dintre John şi Ann, căci ştia că ea nu ar fi putut supravieţui fără soţul ei.
Părinţii mei adoptivi veniseră, ultima dată, în Egipt în ziua căsătoriei mele. Astăzi, ne revedeam într-un moment de mare întristare. Ann se apropie şi-mi căzu în braţe, izbucnind în lacrimi, sub privirea descumpănită a lui John. Ali Ben-Azir fusese pentru ea mult mai mult decât un simplu prieten, fusese ghidul ei spiritual şi confidentul ei. Fără el, o parte din ea înceta să mai existe. Această femeie, marcată de loviturile destinului, avea nevoie să se simtă iubită şi ocrotită. Ali Ben-Azir era pentru Ann un fel de al doilea tată.
Am început să vorbesc despre Mary, pentru a-i distrage atenţia şi pentru a-i alina, pe cât posibil, durerea. Simpla pronunţare a numele fiicei ei îi lumină chipul. Mary rămăsese la Manchester aşteptând reîntoarcerea părinţilor ei. John şi Ann nu au vrut să o aducă aici, unde lacrimile veneau să umbrească bucuria de a trăi. După ce s-au strâns toţi invitaţii, oficierea ceremoniei funeraliilor a început. Aceasta odată încheiată, am trecut în sala mare pentru a lua masa. Prânzul consacrat domnului Ben-Azir avu darul de a decongestiona atmosfera. Se puseseră pe masă băuturi tari, pentru a ne ajuta să trecem prin acest moment de mare tristeţe. Cu fiecare pahar băut, deveneam din ce în ce mai euforici. Ann rămânea singura care nu reuşea să-şi uite tristeţea. Aşezată aproape de un colţ al mesei, ea refuza mâncarea care i se oferea. Stătea cu ochii pierduţi în amintirile unui trecut încă foarte prezent şi viu în memoria ei. Ştiam că masa aceea pentru ea era supărătoare şi că veselia superficială pe care o afişam o exaspera.
Seara, după plecarea invitaţilor, eu şi Mehalir i-am anunţat pe Ann şi pe John că maestrul nostru spiritual stabilise o întâlnire cu noi, în salonul cel mare. Această întâlnire misterioasă nu-i surprinse deloc pe părinţii mei adoptivi. Se priviră zâmbind şi trăsăturile lor păreau să se destindă, în sfârşit. Această întâlnire cu lumea de dincolo era pentru ei semnul prelungirii şi continuităţii unei prietenii mult mai puternice decât moartea. Ann luă loc în fotoliul preferat al lui Ali, iar noi ne aşezarăm pe canapea. Discutam despre nimicuri când, dintr-o dată, chipul lui Ali Ben-Azir a apărut în oglindă. Părea bucuros să ne vadă acolo împreună. Ann îl privea cu ochi de copil. Cât despre John, el încerca să-şi explice logic acest fenomen ce depăşea judecata normală a unei fiinţe care trăieşte pe pământ. Ali Ben-Azir părea amuzat de chipul confuz lui confuz. Apoi, după ce ne analiză minuţios pe fiecare în parte, ni se adresă tuturor:
„Nu fiţi trişti! Am venit să vă spun că există viaţă după moarte. Vă voi vedea, de aici de unde sunt, în toate zilele pe care le mai aveţi de petrecut pe acest pământ. O să vă sfătuiesc şi o să vă protejez. Ann şi John, de acum înainte sunteţi şi voi fii ai Soarelui. Dumnezeul nostru atotputernic tocmai v-a primit printre ai săi. Curajul şi bunătatea voastră fără limite sunt recunoscute aici. Suntem mândri de voi... ”

După ce încheie de spus toate aceste lucruri, chipul său dispăru treptat. John, intrigat de ceea ce tocmai văzuse, se ridică să cerceteze îndeaproape oglinda. Nu văzu nimic deosebit. Nu mai era nimic. Oglinda revenise la normal şi acum reflecta propria lui imagine. Lângă el, Ann zâmbea. Recunoscuse extravaganțele prietenului ei de demult. Simțea undeva, în sufletul ei, că Ali nu o va părăsi niciodată. Legăturile dintre ei erau mult prea puternice pentru a se rupe dintr-o dată.
Un singur lucru totuşi părea că îi nedumereşte pe prietenii mei britanici: „misiunea copiilor Soarelui". Ei ştiau, bineînțeles, că Soarele juca un rol important în tradițiile țării noastre, însă cultura lor occidentală putea cu greu să accepte că o legendă ar putea deveni realitate!
De-a lungul secolelor, numeroşi cercetători, veniți din toate colțurile lumii, studiaseră legendele noastre, fără a reuşi însă să descifreze misterele acestei țări ce aparținea Soarelui, deținător al unor energii necunoscute.
John, care rămase tăcut după apariția lui Ali Ben-Azir, începu să ne vorbească, pentru a ne împărtăşi ceea ce simțise în momentul când a intrat în piramida lui Kheops. Această experiență, pe care o trăise alături de Peter, îl pusese pe gânduri, căci constatase acolo fenomene deosebit de stranii, despre care credea că sunt fructul propriei imaginații.
John îi ascunse lui Ann încercările teribile pe care le-a avut de trecut în interiorul piramidei. Ne-a explicat că, odată intrat, o mână invizibilă îl împiedica să înainteze. A fost nevoit să lupte fără răgaz pentru a-şi putea continua drumul… Cu cât înainta mai mult prin întuneric în galeriile sacre, cu atât mai mult simțea o otravă violentă invadându-i corpul. Arsuri insuportabile la stomac l-au doborât la pământ, în timp ce o substanță toxică îi pătrundea încet prin nări. La un moment dat, nu mai reuşea să respire din cauza durerii insuportabile. John ne spuse că acea substanță invizibilă îl orbea. Avea senzația că îşi pierduse vederea. Cu ochii închişi, putea distinge doar un Soare imens, ale cărui raze erau atât de puternice încât avea senzația că îi distruseseră nervul optic. John se mai târî câtiva metri, după care îşi recăpătă vederea.
Durerea insuportabilă dispăru în momentul în care strânse cu putere în mână medalionul pe care i-l dăduse Ann. Ea ştia că John avea nevoie de protecție. De medalionul cu Sfânta Fecioară Ann nu se despărțea niciodată. Îl purtase şi când fusese în comă şi era convinsă că Sfânta Fecioară îi dăduse forța să lupte cu moartea. Acelaşi medalion îi dăduse lui John puterea să-şi continue drumul fără piedici. Această protecție supremă a fost motivul pentru care stăpânul Soare i-a acordat permisiunea de a trece. John ne mai spuse că lui Peter nu i s-a permis să intre şi să exploreze piramida. A trebuit să rămână afară, la câțiva metri de intrare, supravegheat de gărzile secrete. În timp ce ne

povestea toate acestea, John realiza existenţa Zeului Soare. Fusese martorul unei legende vii. Domnul Soare îi acordase permisiunea de a intra, căci el nu era un jefuitor de piramide. Soarele recunoscuse în John un om întru totul cinstit şi bun. Fără să ştie, el fusese ales de Soare ca fiu al său, chiar din ziua în care intrase în piramida lui Kheops…

Capitolul V
Un prim pas către înțelepciune este acela de a învăța să cunoşti altă civilizaţie cu totul diferită de a ta…

Şase luni după moartea lui Ali Ben-Azir, eu şi Mehalir ne-am hotărât să facem prima noastră călătorie în Europa. Sub impresia contemplării picturilor din salonul mare, visam ca, în sfârşit, să descoperim acele locuri atât de îndepărtate, gravate în imaginaţia noastră ca un vis irealizabil. Să părăsesc Egiptul pentru a călători către alte orizonturi, pentru a face cunoştinţă cu o altă civilizaţie… aceasta fusese una dintre cele mai aprinse dorinţe ale copilăriei mele. Împreună cu Mehalir ne hotărâserăm să le facem o surpriză lui Ann şi John şi să mergem la ei la Manchester. Călătoria aceasta reprezenta pentru noi o mare aventură, la care ne gândeam cu oarecare teamă, căci nouă, egiptenilor, nu ne era permis să părăsim ţara. Totuşi, averea pe care ne-o lăsase Ali Ben-Azir ne deschidea o mulţime de porţi. Maestrul meu spiritual făcuse din noi nişte oameni respectabili.
În data de 28 august 1875, părăseam Assouanul mergând spre Alexandria, de unde urma să luăm vaporul cu destinaţia Anglia. În drumul nostru, am poposit la Cairo, pentru că îmi doream să o prezint pe Mehalir părinților mei. Ştiam că vor fi mândri de mine, deşi, de când mă născusem, mă consideraseră un intrus în viaţa lor. În ciuda răului pe care mi-l făcuseră, erau părinții mei şi, ca un fiu al Soarelui, nu-mi era îngăduit să-i las să trăiască în sărăcie. Trebuia să le întind o mână de ajutor şi să uit toate ranchiunele pe care le ascunsesem adânc în inima mea.
Trăsura fugea pe străzile din Cairo, iar prin faţa ochilor noştri se desfăşurau imaginile unui trecut dureros. Eu, micul sclav de altădată, aveam, în prezent, mijloacele de a trăi fără să mă îngrijorez pentru ziua de mâine. Dar cu aceste câteva mii de oameni, care nu avuseseră norocul meu, ce avea să se întâmple?
Aici, foametea făcea ravagii. Puteai să numeri, pe marginile străzilor, zeci de cadavre. Familii întregi cerşeau pentru câteva firimituri de pâine, sub privirile nepăsătoare ale soldaţilor britanici. Acel trist spectacol îmi trezea în minte amintiri urâte. Insolența superiorității britanice mă revolta la culme. Dacă ar fi fost aici, cu noi, Ann şi John nu ar fi tolerat nicidecum comportamentul compatrioților lor. Ştiu că le-ar fi luat apărarea acelor oameni împovăraţi de sărăcie.

Trăsura ne lăsă în fața pieței. Mehalir îmi strânse mâna, îngrozită de mulțimea gălăgioasă din marele oraş. În drumul nostru, bărbații o devorau cu perversitate din priviri. Câțiva nu ezitaseră să atingă, cu mâinile lor murdare, pielea ei atât de pură. Alții ne insultau, scandalizați că Mehalir nu purta văl.
Înaintam, prefăcându-ne că nu-i observăm şi că nu-i auzim. Nu eram prea departe de Mohamed şi ştiam că lui îi va face plăcere să i-o prezint pe cea care-mi devenise soție. La capătul străduței, putem deja zări vitrinele magazinului lui, care, straniu, era închis. De obicei, Mohamed fuma opiu, aşezat în fața uşii, dar, în acea zi, nu era acolo. Un vecin de-al lui mă recunoscuse şi veni spre mine să mă anunțe ca bătrânul murise. Mohamed se stinsese la puțin timp după plecarea mea. Murise de bătrânețe. Înainte de a trece în lumea de dincolo, îl rugase pe vecin, care-i era şi bun prieten, să-mi dea un caiețel în interiorul căruia erau notate rețete ce puteau vindeca bolile cele mai grave. Mohamed îi mai spuse prietenului său că eu aveam darul de a vindeca şi că nimeni altcineva nu va reuşi să descifreze codurile secrete ce sa aflau la începutul fiecărei pagini. Acele coduri doar Soarele putea să mă ajute să le înțeleg. Ştiam că, grație acelor însemnări, voi reuşi să vindec suferința din jurul meu, pentru că, de fapt, aceasta era misiunea pe care mi-o încredințase Soarele. Bărbatul care îmi înmână acele secrete îmi relată că se dusese, cu ceva timp înainte, acasă la părinții mei, pentru a afla o adresă unde m-ar fi putut găsi. În acest fel, el a fost acela care, într-o seară de iarnă, a descoperit corpurile mutilate ale părinților şi ale fraților mei. Gărzile naționale făcuseră o descindere în casa lor, la trei zile după ce eu omorâsem pe doi dintre ai lor, pentru a-mi elibera prietenii, făcuți prizonieri la Guizeh!
Eu eram, de fapt, cel care îi omorâse… Mă simțeam foarte vinovat de a le fi făcut rău fără să ştiu! Cum, oare, aflaseră gărzile naționale cine eram şi unde locuiam? Familia mea plătise, de fapt, prețul pentru gestul meu. Eram trist, bineînțeles, dar nu într-atât încât să nu-mi pot stăpâni lacrimile. Inima mea nu mai putea să se înduioşeze. Simțeam doar dispreţul pe care-l aveam pentru părinții mei. Cu siguranță, moartea lor era nedreaptă şi crudă, însă destinul hotărâse să-i pedepsească pentru a mă fi lipsit, întotdeauna, de dragostea lor. Niciodată nu m-aş mai fi putut întoarce la Cairo… această vizită îmi răscolise prea multe din suferințele îndurate. Locul meu nu mai era aici.
Ne-am continuat drumul, cu sentimentul că nu mai aparţineam acestei țări, deşi ea ne crescuse. I-am cerut birjarului să mâne repede caii, ca să putem pleca de aici cât mai curând. Cu ochii ridicați spre cer, visam la Anglia, încercând să uit tot ce tocmai auzisem şi văzusem. Tăcerea mea o îngrijora pe Mehalir, care nu ştia ce să mai facă să pot să mă destind. Doar somnul a reuşit să ne redea, în cele din urmă, seninătatea.
A doua zi dimineață, am ajuns la Alexandria. Trăsura ne lăsă chiar în

port. Un vapor uriaş ni se arăta privirilor. Şaizeci de soldaţi britanici se grăbeau să urce la bord. Fără îndoială, se întorceau acasă. Egiptenii care se îmbarcau puteau fi număraţi pe degetele de la o mână. Această călătorie însemna, pentru Mehalir şi pentru mine, începutul unei vieţi noi. Eram atât de emoţionat la ideea că voi părăsi Egiptul, încât am uitat de bagajele aflate în spatele trăsurii. Odată îmbarcaţi, nu mi-a fost deloc uşor să cobor şi apoi să alerg după trăsură, pentru a le recupera. Şi toate acestea sub privirile amuzate ale soldaţilor englezi.

Zăpăceala mea devenise prilej de spectacol, iar eu intrasem în panică la gândul că vaporul ar fi putut să plece cu tot cu Mehalir, în timp ce eu eram pe peron cu bagajele noastre. Dumnezeu ştie ce pusese Mehalir în valizele acelea, căci abia puteam să le ridic! Aveam impresia că trăgeam după mine toată argintăria pe care o aveam! Îmi era foarte greu să mă deplasez, cu toată acea greutate în mâini… Dintr-o dată, am auzit sirena anunţând plecarea. Doamne, Dumnezeule, trebuiau să mă aştepte. Am alergat spre vapor până mi-am pierdut răsuflarea, abandonând pe drum una dintre valize. Marinarii se pregăteau să ridice pasarelele, când, din fericire, am reuşit să mă prind de ultima. Însă membri echipajului m-au luat drept impostor. Nu vroiau să mă lase să urc la bord, căci au crezut că vreau să trec graniţa ilegal! Am auzit-o pe Mehalir, care mă striga îngrozită. Un ofiţer britanic, amuzat de situaţia creată, a venit să le explice membrilor echipajului ce se întâmplase. Datorită bunătăţii acestui om, am putut, în sfârşit, să urc la bord. Ofiţerul mă întrebă, zâmbind, dacă obişnuiesc să călătoresc des. De ce-mi punea, oare, această întrebare? Mă simţeam încă şi mai ridicol. Devenisem, în câteva secunde, ţinta amuzamentului tuturor pasagerilor. Totuşi, râsul lor mă încuraja să râd şi eu de propria-mi neîndemânare. Acest râs general avu meritul de a crea o atmosferă caldă, plăcută. Soldaţii britanici se adunară în jurul nostru şi, din acel moment, hotărâră să ne ia sub protecţia lor, pentru ca aventuroasa noastră expediţie să se termine cu bine. Când am auzit acestea, am simţit cum ne cresc aripi, pentru că, în sfârşit, ne aflam în siguranţă. Vaporul se depărtă, din ce în ce mai mult, de portul Alexandria. În zare, coasta egipteană se făcea din ce în ce mai mică, până când a dispărut cu totul!

În fiecare seară petrecută pe vas, ne alăturam ofiţerilor, în marea sală de recepţie şi dansam până târziu în noapte. Şampania curgea în valuri în luminile abundente ale acestui salon atât de luxos decorat. Pe ringul de dans, Mehalir învăţa primii ei paşi de vals, în braţele câtorva ofiţeri, în timp ce eu încercam cu disperare să mă lupt cu ameţeala.

Şampania mă năucea aşa de tare, încât începusem să cânt melodiile învăţate de la bunicul meu, pe vremea când eram copil. Încă o dată, mă dădeam în spectacol, dar acum puţin îmi mai păsa, eram fericit la gândul

că eram în drum spre Anglia, unde aveam să-i regăsesc pe vechii mei prieteni.

În 6 septembrie 1875 vasul a acostat în portul Liverpool. Eram cu toții nerăbdători să punem piciorul pe pământ britanic. Printr-un hublou ce dădea spre port puteam să văd femeile ce-şi aşteptau soții la întoarcerea lor din Egipt. Aceste doamne erau de o eleganță uluitoare. Aproape toate purtau pălărioare sofisticate, pe care erau aplicate flori, cusute cu fir de mătase. Rochiile lor lungi de stofă erau ornate cu dantelă.
Aceste femei, cu alură frivolă, ademeneau trecătorii dezvăluindu-şi discret pieptul opulent. Recunoşteam, astfel, aici, respectul pentru libertate specific european. La noi, în Egipt, dacă vreo femeie ar fi apărut vreodată în public îmbrăcată provocator, ar fi fost izolată, iar apoi biciuită pentru că adusese ofense Zeilor. Mehalir se uita la aceste femei britanice cu un aer admirativ. Înaintam încet prin mulțime în direcția pasarelei, împinşi de ofițerii nerăbdători să ajungă pe peron, pentru a se bucura de momentul întâlnirii cu familia. Odată vizele de intrare  verificate, eram liberi să circulăm, după bunul plac, în orice parte a Angliei am fi dorit. Cu toate astea, toate cunoştințele noastre despre imensa insulă se rezumau la acest port, Liverpool. Mergeam mână în mână, trăgând după noi singura valiză ce scăpase grabei îmbarcării! Eram derutați, civilizația în care tocmai ne trezisem era atât de diferită de a noastră. Aici mizeria şi sărăcia nu erau etalate pe trotuar.
Pretutindeni pe străzi se înălțau case frumoase, care mai de care mai primitoare. În jurul nostru, trecătorii aveau o ținută demnă şi mergeau cu pas încrezător, în ritmul unei vieți trepidante. Căzusem în admirația trăsurilor ciudate, pe patru roți, conduse de oameni cu chipiuri şi uniforme.
Acele maşinării scoteau un zgomot ciudat în timp ce se deplasau! Acest mijloc de transport era, pentru noi, o noutate absolută. Nu văzusem, până atunci, decât trăsuri trase de cai. Cu toate acestea, aveam sentimentul că aparțineam dintotdeauna acestui pământ european.
Am mai mers câteva sute de metri până să dăm peste o clădire uriaşă şi lugubră, spre care se îndreptau zeci de persoane deodată. Pe o plăcuță scria: „Stație de tren”. Am intrat în sala cea mare… şi, stupoare… am văzut acele vagoane legate unul de altul şi remorcate de o locomotivă puternică. Fiecare călător, înainte de a ieşi din sală, ridica capul către un panou gigantic, unde erau afişate numele mai multor oraşe şi nişte ore. Am înțeles rapid că vagoanele acelea ne vor duce la Manchester;
văzusem numele acestui oraş înscris pe panou, iar ora plecării era stabilită în zece minute. Am aşteptat cu răbdare pe peron, înainte de a ne ocupa locurile în vagoane. Mehalir şi cu mine eram în extaz în fața

acestui modernism avangardist. Vagoanele erau amenajate astfel încât fiecare persoană să aibă un loc confortabil în compartiment. După ce ne-am aşezat valizele pe etajera de deasupra capului, am luat loc pe bancheta de piele care ne fusese rezervată prin intermediul unor bilete. Privirile ne erau aţintite afară, în contemplarea peronului gării. Fiecare minut care se scurgea mă apropia şi mai mult de scumpa mea mamă adoptivă. Îmi imaginam surpriza de pe chipul ei, când ne va vedea stând în pragul uşii. Cât despre Mehalir, se bucura foarte tare că avea să o revadă pe Mary. Ea era în mod deosebit atrasă de inocenţa şi veselia acestui copil, de o inteligenţă ieşită din comun. Mehalir îşi dorea mult un copil care să semene cu Mary, însă Zeul Soare întârzia să ne facă acest dar, din motive necunoscute nouă. Visam cu ochii deschişi când, deodată, locomotiva porni sirena ce anunţa plecarea trenului din gara Liverpool.

După câţiva kilometri, acea maşinărie ciudată luă viteză, iar sub ochii noştri se desfăşura acum un peisaj de culoare verde, cu arbori şi câmpii. Cerul era încărcat de nori grei, din care cădea o ploaie fină, ce venea să hrănească acest pământ bogat şi fertil. Ann îmi scrisese adesea că detesta ploile abundente şi dese ale Angliei, iar noi, egiptenii, implorăm deseori Cerul să ne trimită un strop de ploaie, pentru a ne hrăni pământul. Un bărbat aşezat pe bancheta în faţa noastră curmă tăcerea în care ne cufundasem şi angajă o conversaţie. Ne privi şi ne întrebă ce ne aducea în Anglia. Vorbea atât de repede încât îmi era foarte greu să-l urmăresc. Accentul lui nu se asemăna deloc cu cel al părinţilor mei adoptivi. Frazele pe care le rostea se înlănţuiau într-o succesiune rapidă, iar cuvintele sale, rostite pe o tonalitate înaltă, îşi pierdeau sensul în mintea mea. Mă simţeam neputincios în faţa acestei incapacităţi exasperante de a comunica. Engleza pe care o învăţasem de la părinţii mei adoptivi era foarte diferită de cea vorbită de bărbatul acesta.

Ann şi John se exprimau având grijă să puncteze frazele. Nu era şi cazul acestui bărbat necunoscut, dar totuşi simpatic. Lovindu-se de acest baraj al limbii, preferă să zâmbească, apoi scoase o carte din bagaj.

Câteva secunde mai târziu, am recunoscut pe copertă numele aceleia pe care urma să o întâlnesc. Ştiam că zâna mea bună vorbea despre mine în romanul acela intitulat: „Egipt, ţara legendelor”. Dintr-o dată, ca prin miracol, cuvintele mi-au ţâşnit de pe buze. Bărbatul care citea a fost surprins de această cursivitate a limbii care, cu câteva minute înainte, îmi lipsise cu desăvârşire. Acum vorbeam şi nu mai terminam! Mehalir, uluită, mă privea pronunţând toate acele fraze pe care ea nu le înţelegea. Amuzat, bărbatul mă întrebă dacă am prieteni aici, în Anglia. Atunci, am îndreptat degetul către cartea sa. Bărbatul izbucni în râs şi mă întrebă ironic: „O cunoaşteţi pe regina Angliei?”. Întrebare lui m-a făcut să mă simt prost. Aveam senzaţia că mă ia drept un mitoman ordinar.

Atitudinea lui mă agasa. Trebuia să găsesc o modalitate să-i demonstrez că Ann era, într-adevăr, prietena mea. Am început să-i povestesc de viaţa mea în Egipt şi de prima mea întâlnire cu Ann. Bărbatul mă asculta cu interes. Părea că-mi ia spusele în serios. Mă mai lăsă să vorbesc un timp, apoi îmi zise: „Înseamnă că ceea ce îmi povestiţi este adevărat! Ann B. vorbeşte despre toate acestea în carte! Detaliile de care îmi spuneţi sunt scrise aici! Luaţi cartea şi convingeţi-vă singur…este incredibil ”, concluzionă el. Bărbatul părea foarte impresionat că se afla faţă în faţă cu personajul cărţii pe care tocmai o citea.

Mai aveam câţiva kilometri şi ajungeam la Manchester. Bărbatul ne spuse că trebuie să coborâm la următoarea staţie. Mehalir îşi rearanjă părul, în timp ce tovarăşul meu de drum mă ajuta să cobor valizele. La intrarea în gară, trenul încetini simţitor, iar un panou de pe peron ne arăta că, într-adevăr, suntem în Manchester. Ne simţeam purtaţi de un val de bucurie. Undeva, în acest oraş, trăiau cei care ne ghidaseră paşii către fericire. Îi simţeam că respiră aici, foarte aproape de noi! Pe plicurile pe care ni le trimitea, Ann îşi scria întotdeauna adresa şi ştiam că ne va fi uşor să-i găsim. În faţa gării, trăsurile îşi aşteptau călătorii. Am scos adresa din buzunar şi am întrebat o femeie dacă nu cumva cunoştea strada pe care o căutam. Ea ne-a sfătuit să luam o trăsură, pentru că trebuia să ajungem în sudul oraşului, în cartierul rezidenţial. Însă femeia ne-a mai spus că accesul în cartier era supravegheat, datorită unei recente tentative de omor împotriva unui ambasador ce venise să se odihnească în a doua sa reşedinţă, aflată aici. Eram atât de aproape de capătul drumului, încât acest potenţial obstacol nu ne impresiona. Ne-am urcat în trăsura ce ne-a dus până la adresa indicată. Am traversat oraşul rapid. Caii au luat-o pe un bulevard mare… Ajunseserăm în cartierul rezidenţial! Aici toate casele arătau ca nişte palate din poveşti. Clădirile impunătoare erau înconjurate de arbori imenşi. Trăsura fu oprită de o gardă ce avea ordin să verifice identitatea fiecărei persoane care intra pe bulevard. Când au descoperit că eram de origine egipteană, ofiţerul ne-a cerut să coborâm, pentru un interogatoriu. Ne-a întrebat ce facem aici şi pe cine vrem să vedem. Când i-am spus că îi facem o vizită lui Ann B., omul izbucni în râs! În mod cert, în ţara asta oamenii dădeau dovadă de o ironie şi de o maliţiozitate ieşite din comun. Se pare, totuşi, că i-am făcut impresia unui om serios aşa că, după o lungă ezitare, ne-a arătat cu indexul direcţia vilei celebrului cuplu. Înainte să ne lase să trecem, bărbatul ne-a percheziţionat minuţios, punându-ne cu faţa la zid. Trebuia să se asigure că nu eram în posesia nici unui obiect cu care s-ar fi putut atenta la viaţa rezidenţilor acelei zone, aflată încă sub şocul atentatului ce avusese loc cu câteva zile înainte de venirea noastră. În sfârşit, ne-a lăsat să trecem. Nu eram decât la câţiva paşi de mama mea cea bună. Simţeam inima spărgându-mi pieptul. Picioarele îmi cedau de emoţie, iar sângele îmi urcă în

obraji. Ochii mi se umplură de lacrimi de bucurie, pe care nu mi le puteam stăpâni. Paşii noştri s-au oprit în faţa unei imense vile albe. Această locuinţă degaja unde pozitive, liniştitoare. Un gard metalic ne împiedica, totuşi, să intrăm pe proprietate. Mehalir sună clopoţelul, pentru a ne anunţa vizita. O femeie cam la 50 de ani ieşi să ne deschidă şi ne conduse către aleea centrală, lungă de câţiva metri. După pasul energic şi apăsat, femeia părea de-a casei. Cine să fi fost, oare? Părea îmbrăcată într-un fel de uniformă. Cu siguranţă, trebuie să fi fost guvernanta. În prima clipă, femeia păru intrigată de culoarea pielii noastre, dar, foarte repede, chipul i se lumină. Părea că ştia cine suntem! Fără ca măcar să ne întrebe, ne deschise poarta şi ne invită înăuntru. Vizita noastră, bineînţeles, o surprinse, dar, în acelaşi timp, prezenţa noastră părea că-i face plăcere! Părinţii mei adoptivi îi arătaseră fotografiile din Egipt. Ajunsesem, în sfârşit, dar Ann era plecată pentru câteva ore, iar John nu venea acasă de la ziar decât seara târziu.

Guvernanta o chemă pe Mary, care se juca afară, undeva în spatele casei. Când ne-a văzut, a început să alerge spre noi, deschizându-şi braţele micuţe.

Mary ne recunoscuse, deşi ne văzuse doar o dată, în ziua căsătoriei noastre. Se purta cu noi de parcă ne cunoştea dintotdeauna. Cu siguranţă, Ann îi vorbea adesea despre noi, iar guvernanta ne spuse că John îi arată deseori fotografiile din Egipt. Seara, lângă foc, îi povestea legendele noastre despre Zeul Soare, în timp ce Ann îl completa, spunându-i de Mehalir şi de mine. Mary nu ar fi lipsit de la aceste momente, pentru nimic în lume. Astfel, de mai bine de doi ani, ea adormea, ascultând poveşti, în braţele tatălui şi sub privirile ocrotitoare ale mamei ei.

Aveam o senzaţie de deja-vu. Casa, în care acum mă aflam pentru prima oară, îmi apăru deseori în vise, fără să fi ştiut atunci că ea chiar exista în realitate.

Mary respira, în fiecare zi, aerul curat din parcul ce înconjura vila. În ţara aceasta, fiecare anotimp avea propria lui identitate. Vara tocmai ceda locul toamnei. Frunzele copacilor îşi schimbau culoarea, pentru a anunţa venirea unui alt anotimp. În aerul acesta, atât de pur, se simţea un ameţitor miros de pin. Guvernanta ne conduse în salonul cel mare, pentru a o aştepta acolo pe Ann. Soarele îşi proiecta razele pe statuile din marmură, ce se aflau în cele patru colţuri ale camerei. Simţeam că fiecare obiect de aici avea o mare valoare sentimentală, începând cu tablourile de pe pereţi. Unul dintre ele îmi atrase atenţia, căci era din Egipt. Ann primise tabloul acela cadou de la domnul Ben-Azir, după naşterea lui Mary. Eu şi Mehalir am rămas, în tăcere, în admiraţia acelui decor somptuos. În ceea ce o priveşte pe Mary, ea se simţea în siguranţă cu noi. Se juca cu păpuşile pe parchet, privindu-ne, din când în când, şi zâmbindu-ne complice. Dintr-o dată, am auzit paşi

pe alee.. Era Ann! Guvernanta o întâmpină în uşă şi o anunţă, cu voce joasă, că avea
musafiri. Ann păru surprinsă, pentru că nu aştepta pe nimeni.
Guvernanta, care ne era acum complice, zâmbi fără să spună un cuvânt. Vroia să-i lase stăpânei ei surpriza revederii noastre. Ann mai discută cu ea câteva momente în hol, apoi se îndreptă spre salon. I-am simţit prezenţa în spatele uşii. Scumpa mea mamă apăsă încet pe clanţă… şi ne văzu!
Dintr-o dată, scoase un strigăt de bucurie! Nu-i venea să-şi creadă ochilor!
Bucuria îi era atât de mare că o împiedica să vorbească. Şi apoi, cuvintele nu puteau să descrie ceea ce, cu toţii, simţeam. Ann rămase, pentru câteva secunde, încremenită, apoi se repezi şi ne luă în braţe. Ne strânse aşa de tare la piept încât puteam să-i aud inima cum bate. Mary ne contempla îmbrăţişările cu oarecare detaşare, totuşi chipul ei exprima gelozia unui copil privat pentru un moment de exclusivitatea atenţiei materne. Citeam, în ochi ei mari, albaştri, un sentiment de abandon, ce o făcea să sufere. Când a realizat, Ann şi-a luat fiica în braţe şi a alintat-o, şoptindu-i cuvinte afectuoase la ureche. Mary a înţeles că nu venisem să furăm dragostea mamei ei.
Ann o chemă pe menajeră şi o rugă să ne aducă băuturi răcoritoare. Am discutat apoi ore în şir în salon, până când se înseră de-a binelea. Ann ne conduse în camera bunului nostru prieten comun, să ne odihnim puţin înainte de a cina. Această călătorie lungă ne extenuase şi am aţipit curând.
În tot acest timp, Ann supraveghe pregătirea cinei. Prin somn, puteam să aud clinchetul argintăriei ce răsuna din bucătărie. Simţeam cum renasc în casa aceasta. Ştiam că această vizită surpriză ne va apropia şi mai mult. Brusc, o voce mi se adresa în engleză: „Bine ai venit în Anglia… Tu, probabil, nu mă cunoşti, dar eu te cunosc pe tine! Am hotărât să-ţi fiu unul din ghizii tăi spirituali, căci cred în tine! Eu am fost, cândva, un scriitor englez…”
Un spirit din altă lume venise să-mi spună că decisese să fie unul dintre ghizii mei spirituali, pentru că credea în mine… Acest bărbat fusese un scriitor britanic. Mesajul acesta din eter anunţa pentru mine începutul unei cariere strălucite!
Seara, când am coborât, John era deja acolo. Părea foarte bucuros să ne revadă, dar firea lui introvertită îl împiedica să-şi dea la iveală sentimentele. Ann ne invită să ne aşezăm în salon, în faţa focului pe care tocmai îl aprinse în şemineu. Îmi simţeam corpul cuprins de o căldură plăcută, iar ochii mi se pierdură în flăcările care emanau o energie regeneratoare. Ştiam că această vizită în Anglia va face din noi alţi oameni. Simţeam că un eveniment neaşteptat ne va schimba definitiv destinele.
Râsul lui Ann şi al lui Mehalir răsuna în mintea mea, făcând din mine

un om şi mai fericit. Mehalir le povesti despre întâlnirea noastră cu bărbatul ce mă luă drept mincinos când îi spusesem că o cunosc pe Ann B. John nu-şi ascundea mândria, atunci când era vorba despre celebritatea soţiei lui. Se afla şi el în culmea gloriei, după ce se depăşise cu curaj marile pericolele întâlnite pe parcursul călătoriilor sale reportericeşti… Vorbeam de viaţa noastră în Egipt, când Ann începu să evoce amintirea aceluia ce ne fusese prieten tuturor. Vocea ei nu mai era aceeaşi, atunci când vorbea despre Ali Ben-Azir, iar cuvintele ei dezvăluiau tristeţe şi regrete. Ali Ben-Azir îi lipsea! Ea ne spuse că nu reuşeşte să se împace cu ideea că prietenul ei nu avea să se mai întoarcă niciodată. Abia termină de vorbit, când Mary  începu să se poarte ciudat.

Copilul îşi ridică ochii spre cer, zâmbind… Apoi… şopti cuvinte pe care nu le înţelegeam. Ann îi ceru să repete, dar micuţa nu putea auzi vocea mamei ei, deoarece era mult prea absorbită. Chipul îi era senin. John ne spuse că Mary era o mare visătoare şi că o surprindea deseori vorbind cu cerul. Cu toate astea, comportamentul ei din seara aceea era neobişnuit… Mary se îndreptă către tabloul pe care Ben-Azir i-l dăruise lui Ann, clătinându-şi capul micuţ, cu păr brunet, de parcă ar fi răspuns la o întrebare… După câteva secunde ea se întoarse către noi şi ne rugă să o urmăm: „Vă 'og, veniţi cu Mary , vă 'og!”, spunea ea împleticind atât de dulce limba lui Shakespeare.

Cineva, în camera aceasta, ne asculta conversaţia. Simţeam o prezenţă invizibilă lângă noi, o prezenţă blândă, liniştitoare. Şi dacă… Ali Ben-Azir se hotărâse să ne facă o surpriză? Cu cât ne apropiam mai mult de tablou, cu atât vocea maestrului meu devenea mai clară. Ann, John şi Mehalir auzeau şi ei această voce ce ne spunea: „Odată ce ne-am adunat cu toţii aici… fie ca petrecerea să înceapă!” Acest mesaj al prietenului nostru veni să aducă un plus de bucurie acelei seri, care, oricum, se anunţa plină de promisiuni! John a deschis o sticlă de şampanie şi a ţinut un toast pentru cel ce ne unise în eternitate. Mary împărtăşea bucuria celor mari, bând şi ea câteva picături din şampania binecuvântată.

Mary  fusese consacrată şi ea ca fiică a Soarelui, de către naşul ei! Ea primise botezul Soarelui şi al reînnoirii, ceea ce avea să facă din ea o femeie dotată cu o putere supraumană şi cu o inteligenţă excepţională! Deşi foarte tânără, Mary părea că stăpâneşte la perfecţiune mediumitatea. Nu semăna deloc cu ceilalţi copii! Bineînţeles, îi plăcea să râdă şi să se joace, însă fiinţa ei, de o frumuseţe rară, degaja înţelepciune. Mary nu plângea niciodată. Era tot timpul zâmbitoare, aceasta de când se născuse. Iubirea din inima ei pură avea darul de a alina sufletele cele mai tulburate.

Înainte de a ne aşeza la masă, Ann şi John s-au dus să o culce pe micuţă, după ce ea ne îmbrăţişă tandru. Părinţii mei adoptivi iubeau acel moment al zilei, pe care-l considerau un mare privilegiu. Mary se

depărata, în brațele tatălui ei, spunându-ne: „Pa, Pa…eu meg a cucae”. După ce Mary adormi, Ann şi John coborâră şi ne-am aşezat să mâncăm. Menajera pregătise masa ca de sărbătoare. John aprinse cele două sfeşnice, aşezate acolo festiv. Stăpâna casei ne oferi specialități tradiționale, unele mai gustoase ca altele. Un vin ales de John însoțea delicatesele. El era un mare amator de vinuri, iar pivnița era regatul lui secret. Din nenumăratele sale călătorii aducea câteva sute de metri de peliculă fotografică, dar şi numeroase sticle de vin, pe post de suvenir.

De curând, Ann şi John fuseseră în Franța, pentru că doreau să-şi cumpere încă o casă, acolo. Au ales o vilă în inima Coastei de Azur. John ne arăta fotografii cu frumoasa vilă de pe malul mării. Simțeam că această achiziție îi bucura. Ann vorbea cu mult drag de oraşul acela, numit „Nisa”. Îi plăcea mult sudul Franței, mai ales pentru clima caldă, ce îi amintea de Egipt. Ann ne spuse că are mare nevoie de căldura razelor Soarelui pentru a se putea reîncărca de energie. Spunea că această energie solară îi aducea inspirație pentru a scrie. În ceea ce-l priveşte pe John, el imortaliza pe peliculă fiecare apus de soare, în semn de recunoştință. Admiram fotografiile din Franța, când Ann ne spuse: „Dacă mergem la Nisa luna viitoare, ne faceți plăcerea de a ne însoți?” Cum am fi putut, oare, să refuzăm această propunere venită din inimă? Simțeam că Ann nu ar fi vrut să mai plecăm în Egipt. Ar fi vrut ca revederea noastră să fie pentru totdeauna! John întări, în modul cel mai deschis, invitația soției lui. Ideea călătoriei în compania noastră părea să-i facă mare plăcere. De altfel, îşi dorea să scape, pentru un timp, de stresul din sălile de redacție!

Târziu, în noapte, oboseala a început să se facă simțită. Înainte de a ne îndrepta spre camerele noastre, John îmi propuse să-l însoțesc a doua zi la birou. În acelaşi timp, Ann îi propuse lui Mehalir să meargă împreună la cumpărături. Eu şi Mehalir eram fericiți să le fim alături prietenilor noştri britanici în activitățile lor cotidiene. A le cunoaşte lumea şi obiceiurile ne ajuta să ne simțim în largul nostru, aici, în această țară necunoscută!

A doua zi dimineață, ne-a trezit cântecul păsărilor. Din pat, vedeam arborii din parc. Cerul era albastru, de un albastru atât de clar încât puteam vedea luna în pătrar, deasupra capetelor noastre. Soare îşi răspândea razele prin balustradă. Am ştiut, dintr-o dată, că aceasta avea să fie o zi excepțională!

În hol, am auzit paşii lui Ann. Ea bătu delicat la uşă, pentru a ne chema la micul dejun. Mary era şi ea în spatele uşii şi-i puteam auzi vocea gingaşă repetând tot ce zicea mama ei. „Este timpul pentru micul dejun!”, spuse ea cu entuziasm, în timp ce Ann izbucni în râs! Când am coborât, masa era pregătită afară, pe terasă. Prietenilor noştri le plăcea să ia micul dejun în aer liber, dacă starea vremii le-o permitea. John citea ziarele, în timp ce Ann îi spunea lui Mary „bună dimineața”,

acoperind-o de sărutări. Tradiţionalul mic dejun englezesc a fost, pentru noi, un adevărat festin. John se grăbi să-şi bea sucul de portocale, pentru a putea pleca mai repede la birou. Abia reuşisem să termin de mâncat ouăle cu şuncă şi îmi spuse că trebuie să ne ridicăm. Părea presat de timp şi mă întrebam unde era calmul lui olimpian? Ann, amuzată e privirea mea mirată, îmi spuse că soțul ei avea dimineți încărcate şi că, uneori, ajungea la ziar cu întârziere! În acel moment de precipitare, mă pierdusem cu totul. Alergam în toate direcţiile, căutându-mi haina.

Mehalir se grăbi să mi-o aducă, în timp ce John o îmbrățişă pe Ann, şoptindu-i încet la ureche: „Ne vedem deseară!”, apoi o luă pe Mary în brațe şi o sărută afectuos spunându-i „Să fii cuminte!”. John şi cu mine părăseam vila, sub privirile soţiilor noastre. Ele vroiau să profite de acea zi însorită şi se hotărâseră să facă o plimbare prin oraş! Pe drum, John îmi povesti despre meseria lui şi, ascultându-l, îmi dădeam seama că pune multă pasiune în jurnalism. El solicită să aibă biroul în Manchester, pentru că nu mai vroia să fie departe de cele pe care le iubea.

Superviza mai multe redacţii din Londra. Fiecare idee de reportaj trebuia să treacă, mai întâi, prin biroul lui. John era un bărbat de acţiune şi, în acelaşi timp, un perfecţionist. Îi plăcea să se înconjoare de oameni competenți, ce stăpâneau bine meseria de jurnalist şi nu suporta mediocritatea şi, cu atât mai puțin, lenea!

La sfârşitul acestei discuții, John nu mai era cel pe care-l cunoscusem în Egipt. Acum aveam în fața mea un bărbat ce ducea conştient pe umerii lui multe responsabilități. Prietenia dintre noi lăsă locul unei relații pur profesionale. Aveam sentimentul că mă considera ca şi unul dintre angajații săi şi, dintr-o dată, m-am simțit mic. Acum, atitudinea lui îmi provoca frică. Mă simțeam respins, umilit şi, brusc, mi-am amintit indiferența soldaților britanici veniți „în recunoaştere” în țara mea!

Revedeam acum în minte imaginile trecutului. Eu, tânărul sclav, căzusem pradă răutății soldaților fără scrupule. Cum putea John, dintr-o dată, să fie ca ei! El, care mă considerase întotdeauna un prieten adevărat… Dintr-o dată, îmi doream să mă întorc la scumpa mea mamă, dar era cu neputință să plec acum, când ajunsesem deja în fața sediului ziarului. Clădirea era un imobil vechi, cu trei etaje. Odată ajunşi, John mă bătu pe umăr şi-mi spuse că mă va prezenta întregii echipe. Gestul său avu darul de a mă linişti. În sfârşit, recunoşteam din nou delicatețea prietenului meu. Am urcat la primul etaj, unde lucrau jurnaliştii. Atmosfera de acolo era încărcată şi se simțea tensiunea unei vieți ce se derula într-un ritm trepidant. Simțeam cum mă cuprinde un fel de angoasă şi îmi devenise greu să respir… Aveam o ciudată senzație de sufocare şi simțeam cum bătăile inimii se accelerau. Prin mintea mea începură să se deruleze imagini din țări îndepărtate, scene încărcate de

foarte multă violență şi ură. John se îngrijoră când mă văzu atât de palid şi îmi oferi un scaun. Realizam că starea mea s-a schimbat brusc în rău atunci când am intrat în sala de redacție! De acolo proveneau undele negative, din acea încăpere plină de birouri puse unul lângă altul, în care douăzeci de oameni se agitau într-o parte şi-ntr-alta. Am înțeles că ceea ce percepusem erau, de fapt, evenimentele de ultimă oră pe care jurnaliştii le relatau în articolele lor. Cu fețe grave, scriau absorbiți, fără să pară a fi stânjeniți în vreun fel de prezența noastră. De altfel, cred că eram aproape invizibili, acoperiți de o perdea groasă de fum. Acea cameră sumbră şi sufocantă era îmbâcsită de tutun. Nu vroiam decât să ies cât mai repede de acolo. John, însă, dorea să mă prezinte acelor persoane care trăiau în ritmul acelor de ceasornic! M-am mai liniştit atunci când John îi rugă să întrerupă lucrul pentru câteva minute. Ah!… În sfârşit, acele păpuşi trase cu cheița redeveneau oameni! Am văzut, pur şi simplu, cum chipurile lor se decongestionau. Îi vedem regăsindu-şi propria identitate, propria sensibilitate instinctivă . Acea sensibilitate nu era deloc compatibilă cu meseria lor. Îi compătimeam pe acei indivizi, hărțuiți continuu între dorința de a transmite veştile noi şi cea de a denunța nedreptățile acestei lumi . John era printre primii care au vorbit răspicat despre libertatea de expresie , dar, în acea epocă, meseria de jurnalist se afla sub controlul strict al autorităților, care nu ezitau să cenzureze publicațiile ce veneau să înfrunte voința
Reginei.

Pe măsură ce orele treceau, am început să mă simt din ce în ce mai bine în acest loc, trepidând de activitate. John părea bucuros să-mi dezvăluie universul lui profesional. Simțeam că vrea să-mi împărtăşească pasiunea lui pentru jurnalism şi, chiar, că se gândeşte să mă inițieze în această meserie! A început prin a-mi explica câteva elemente de bază, apoi mi-a adus o foaie de hârtie şi un creion şi m-a rugat să scriu despre condiția de rob în Egipt. Părinții mei adoptivi mă învățaseră să scriu şi să citesc, însă nu eram câtuşi de puțin încrezător că aş putea să scriu un articol! Aş fi fost în stare să vorbesc despre robie ore întregi, dar în limba engleză acest lucru devenea extrem de dificil. Foaia albă de hârtie îmi provoca angoasă. Cum aş fi putut să rezum, în câteva fraze, ceea ce eu trăisem de-a lungul atâtor ani? Au trecut două ore până să scriu primul cuvânt. Apoi, brusc, frazele au început să curgă. O forță invizibilă îmi ghida creionul, care aluneca pe hârtie cu o fluență incredibilă. Am scris fără oprire, uitând cu desăvârşire că limba în care mă exprimam nu era a mea! O voce de departe îmi spunea: „Sunt prietenul tău, scriitorul… Lasă-mă să-ți ghidez mâna. Sunt aici ca să te ajut!” Acel bărbat, pe care-l mai auzisem o dată, era, de fapt, autorul articolului pe care tocmai îl scriam! Venise pentru a mă îndruma.

În acest răstimp, John lua parte la o şedință, în sala de alături.

Soarele-mi venise încă o dată în ajutor, oferindu-mi acest talentul la scris. Ştiam că, graţie acestui dar, îmi voi găsi un rost în societatea britanică. Vocea ghidului meu îmi spunea de departe: „Locul tău este aici, alături de părinţii tăi adoptivi! A doua ta patrie este Anglia!”
Bărbatul pe care-l auzeam în minte îmi vorbea în engleză, dar traducerea cuvintelor lui se producea simultan în mintea mea. Apoi John reapăru şi începu să citească ce aşternusem pe hârtie... nici eu nu prea ştiu cum. De la primele rânduri, stupefacţia i se putea citi pe faţă. Nu reuşea să-şi ia ochii de pe foaie. Lectura îl captiva. Când termină, îşi ridică ochii şi mă privi fix, fără să scoată o vorbă! Aşteptam cu nelinişte să-i aud părerea. Brusc, izbucni : „Este incredibil. Este excelent.” Apoi se aşternu, din nou, tăcerea. John recitea textul, cu aceiaşi stupefacţie ca la început! Nu putea pronunţa decât : „Este incredibil...”
Înţelegeam atât de puţin din ce se petrecea, încât l-am întrebat : „Dar ce este atât de incredibil?” Mi-a răspuns că stilul era excelent, engleza perfectă, iar textul unul dintre cele mai bune pe care le citise în ultima perioadă. Totuşi, era uluit de această subită abilitate a mea de a stăpâni atât de bine engleza scrisă. Scrisorile pe care le trimiteam erau pline de greşeli… iar acum, ca prin miracol, ortografia şi gramatica mea deveniseră perfecte! Ce aş fi putut să-i răspund? Eram şi eu la fel de surprins. John citi textul pentru a treia oară, apoi se ridică şi spuse: „Acest articol va fi publicat mâine!”
Apoi, imediat, mă conduse în sala de redacţie şi solicită atenţia tuturor celor prezenţi, înainte de a-mi citi articolul cu voce tare. Dintr-o dată, devenisem centrul atenţiei tuturor. Toate privirile erau aţintite asupra mea. Mă simţeam ca împins pe treptele podiumului gloriei.
Talentul meu, de care eu însumi nu eram conştient, era acum recunoscut de toţi. Nu-mi venea să cred că trăiam acele momente, atât de laudative la adresa mea. Aveam impresia că devenisem, dintr-o dată, un personaj important. Ştiam că sosirea în Anglia era începutul unei vieţi pline de promisiuni. Această primă zi petrecută lângă John fusese un succes.
Pierdusem chiar măsura curgerii timpului, într-atât de pasionant era ce învăţam. Pentru prima oară în viaţă, aveam sentimentul că fac ceva folositor cu cele două mâini ale mele. Mă simţeam mult mai responsabil. Simţeam că, în sfârşit, ajunsesem la vârsta maturităţii! Eram, acum, capabil să-mi asum propriul destin şi nu-mi mai era frică de nimic.
Seara, eu şi John am ajuns mai devreme acasă, pentru a sărbători apariţia primului meu articol. Ann şi Mehalir se jucau cu Mary în salon. Şi ele avuseseră o zi frumoasă. Mehalir urmase sfaturile lui Ann şi îşi cumpără o rochie de ultimă modă. Se aranjase pentru întoarcerea mea acasă.
Acum aveam în faţa mea o cu totul altă femeie. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, şi eu devenisem altul! Noua înfăţişare a soţiei mele mă

făcea să mă îndrăgostesc din nou de ea. Mehalir avea, dintr-o dată, acel aer îndrăzneţ şi dezinvolt, ce mie îmi plăcea atât de mult la femeile europene. Nu mai vedeam în ea soţia umilă, supusă obiceiurilor orientale. Nu! Nu mai semăna deloc cu acele femei pe care le dispreţuiam. Avea, în sfârşit, o personalitate ce o distingea de celelalte. Ann făcuse din ea o englezoaică adevărată! Dumnezeule! Ce drăguţă era soţia mea! Nu aveam ochi decât pentru ea! Mă învârteam în jurul ei, ca să o pot admira din toate părţile, şi nu mă mai săturam privind-o!

În tot acest răstimp, John, încă extaziat de articolul meu, îi povestea lui Ann despre incredibila noastră zi. Deşi foarte preocupat de a-mi admira fermecătoarea soţie, îi aruncam, din când în când, câte o privire bunei mele prietene. O auzeam spunându-i lui John să mă solicite să scriu şi alte articole. Părinţii mei adoptivi vedeau acum în mine un om de litere, capabil să se afirme. Seara, în jurul focului, am petrecut ore în şir ascultând sfaturi utile pentru cariera ce mi se deschidea înainte, în timp ce Mehalir îi povestea lui Mary legenda Zeului Soare…

## CAPITOLUL VI

Vocile din cer ne ajută uneori să evităm dramele…

Trei săptămâni mai târziu, John m-a angajat ca reporter stagiar. Majoritatea articolelor mele se publicau. Cu toate acestea, mergeam arareori la sediul ziarului, căci stresul din sălile de redacţie îmi crea mari dificultăţi în a mă concentra şi a-mi găsi inspiraţia. Ann îmi instală un birou într-o încăpere a casei, rămasă neocupată. În acel loc am pus pe hârtie povestea ţării mele sub ocupaţia franceză. Analiza situaţiei, descrisă de un egiptean, părea să fie de mare interes, cu atât mai mult cu cât, în acest an, 1875, toate privirile erau îndreptate către Egipt.

Anglia tocmai devenise principalul acţionar în zona Canalului de Suez, ceea ce însemna că britanicii erau acum autorizaţi oficial să pătrundă pe teritoriul egiptean. În timp ce eu lucram, Mehalir avea grijă de Mary. Cât despre Ann, ea scria o nouă carte.

Serile, adunaţi în jurul mesei, organizam plecarea în Franţa, hotărâtă pentru primele săptămâni ale lui octombrie. Totuşi, plecarea fu amânată, din cauza unui bal organizat în cinstea bunei mele mame, cu prilejul apariţiei uneia dintre cărţile ei. Am fost, împreună cu Mehalir, invitaţi la această sărbătoare, găzduită într-un palat londonez. Ann avea o adevărată oroare de acest gen de festivităţi, pe care ea le califica drept „convenţionale” şi le simţea ca pe o adevărată corvoadă, mai ales că nu cunoştea marea majoritate a invitaţilor. Frazele de genul „admir foarte mult ceea ce faceţi” aveau darul de a o agasa, mai ales că cei care le pronunţau nu-i citiseră niciodată

cărțile. Detesta ipocrizia burgheziei londoneze. Înalta societate nu-i inspira decât neîncredere, căci la acei oameni, blazați de tot şi de toate, superficialitatea şi aparențele ajunseseră să sufoce firescul. Însă statutul ei de scriitoare celebră avea rigorile lui şi Ann nu avea cum să se eschiveze de întâlnirile mondene.

Cu două zile înainte de bal, am părăsit Manchesterul. Ann angajă o bonă ca să aibă grijă de Mary, pe timpul cât lipseam. John profită de sejurul la Londra pentru a se întâlni cu membri redacției, care-şi avea sediul în capitală, pentru a planifica reportajele care trebuiau efectuate pe durata şederii sale în Franța. Londra era un oraş primitor. Arhitectura vădea un trecut încărcat de istorie, aflat sub semnul regalității respectate de toți. Părinții bunei mele mame locuiau aici de câțiva ani şi bineînțeles că i-am vizitat. Eram nerăbdător să-i cunosc pe cei care i-au dat viață acestei femei cu inimă mare şi spirit deschis. Tatăl lui Ann era ofițer în retragere. Călătorise mult, în timpul anilor petrecuți în serviciul armatei britanice. Mama sa era o femeie de o mare discreție, care ştia când să se retragă, pentru a-şi lăsa soțul să vorbească.

Dețineau o proprietate imensă într-un cartier select al oraşului. Ann le vorbise mult despre Mehalir şi despre mine. Păreau că ne cunosc foarte bine şi ne-au pus o mulțime de întrebări despre viața noastră în Egipt, despre vizita în Anglia, despre proiectele de viitor… Simțeam că sunt interesați să afle cât mai multe despre viața noastră de zi cu zi. Ochii le erau plini de admirație şi de dragoste. În timp ce noi discutam, Ann şi John se pregăteau pentru bal. Când se înseră, am pornit. O caleaşcă ne aştepta la intrare, pentru a ne conduce la „London Palace”, situat nu departe de Palatul Regal.

Ann îl strângea de mână pe John. O simțeam nervoasă şi încordată. O înspăimânta să înfrunte mulțimea care venise să o aclame. Trăsura se opri în fața Palatului. Un bărbat ne ieşi în întâmpinare şi ne conduse spre intrarea principală. Sute de persoane forfoteau în hol. Nici măcar nu intrasem, când au început să aplaude. Toate privirile erau îndreptate asupra noastră. Ann zâmbea şi dădea din cap, în semn de mulțumire. John ne părăsi pentru o clipă, pentru a merge să discute cu un om pe care părea să îl cunoască foarte bine. Apoi, o mână de fotografi se precipită asupra noastră şi ne asaltă cu flash-uri de blitz. Ann se afla acolo pentru a prezenta cartea presei, iar prezența noastră alături era, pentru ea, reconfortantă şi de ajutor în a depăşi penibilul scenei de apreciere publică. Fotografii au încercat să ne îndepărteze de mama noastră protectoare, însă Ann insistă să pozăm împreună cu ea, explicând că noi eram eroii în viață ai romanului ei şi că, fără noi, ea nu şi-ar fi găsit niciodată inspirația care a făcut ca această carte să fie scrisă. Brusc, eu şi Mehalir am devenit punctul de interes al jurnaliştilor, surescitați de ideea de a vedea personajele vii. Aceşti

oameni gravitau în jurul nostru. Mehalir şi cu mine le devenisem, parcă, prizonieri şi ne încălcau, fără scrupule, intimitatea. Mulţimea de întrebări ne vuia în cap. „Spune-le să se oprească… Fără milă. Cere-le să plece!”, îmi spuneam în gând într-un moment de panică. Presiunea lor mă paraliza. Mă simţeam
ca un copil lipsit de apărare, pierdut într-o mulţime dezlănţuită
într-o nebunie competitivă. Eram în pragul unei crize de nervi. Am izbucnit în lacrimi strigând: „Fie-vă milă, lăsaţi-mă, plecaţi!” Bulversată, Ann mă luă cuprinse în braţe, cerându-le ziariştilor să se îndepărteze şi să ne lase singuri. Mehalir, în căutare de ajutor, se duse să-l cheme pe John, să vină să fie cu noi. „Aceşti oameni vor să mă facă prizonier… Da… Vor să mă distrugă… Ştiu asta… Vor să facă din mine un om mort… Nu-i lăsaţi! Nu! Nu-i lăsaţi! Vă implor…” Prietenii mei nu reuşiră să înţeleagă sensul cuvintelor mele, rostite în grabă. Se priveau unii pe alţii, întrebându-se ce putuse să se întâmple. John veni spre mine, îmi puse mâna pe umăr şi mă rugă să-i explic motivul angoasei mele. Trebuia să fi existat un motiv, pentru care izbucnisem atât de tare în plâns. Da, trebuia să existe un motiv! Ştiam că ziariştii îmi vor reda, pe mai multe coloane, suferinţa, atât de profund înrădăcinată în mine. Ştiam că, din frazele lor, nu se va întrevedea decât disperarea unui tânăr rob, lipsit de respectul semenilor săi. Fericirea mea din prezent nu îi interesa
câtuşi de puţin! De altfel, la ce bun să se vorbească despre oameni fericiţi, când specularea mizeriei şi suferinţei era cea care aducea câştiguri, în această lume în care presa începuse să aibă puterea. John părea că mă aprobă. Totuşi, extrema mea sensibilitate îl îngrijora, căci se gândea că articolele care urmau să apară a doua zi mă vor tulbura iarăşi. Ann mă strânse în braţe, fără să se preocupe câtuşi de puţin de privirile aţintite asupra noastră. Devenisem ridicol în faţa celor care veniseră să o aclame pe buna mea prietenă.

După ce mi-am recâştigat calmul, am pornit spre sala de recepţie, unde ne aştepta un copios bufet. Simţeam cum, treptat, redevin om şi mă simt iarăşi firesc. Acea seară a rămas mult timp întipărită în memoria mea. Imaginea jurnaliştilor lipsiţi de scrupule mă hărţuia zi de zi, până-ntr-atât încât ajunsesem să-mi doresc să părăsesc Anglia cât mai curând.

Din fericire, plecarea noastră în Franţa se apropia! Ann şi John erau nerăbdători să ne arate grădina lor secretă, pierdută undeva la marginea orizontului într-un câmp de lavandă. Eram deja pe drumul de întoarcere către Manchester.

Într-o minusculă valiză roz, Mary şi-a adunat câteva jucării, pentru călătoria pe mare. Îi plăcea nespus să se joace în nisip, deşi toamna nu era tocmai sezonul ideal pentru a te bucura de plajă.

11 octombrie 1875. Navigam către Franţa la bordul unui pachebot, de-a lungul Canalului Mânecii. În acea zi, vântul din larg sufla puternic. O

furtună făcea traversarea dificilă. Valuri de aproximativ douăzeci de metri se spărgeau de pupa. Sudoarea ni se scurgea pe frunte şi panica ne cuprinsese pe toţi. Mary, speriată de agitația violentă, se refugie în brațele tatălui său, ținându-şi ochii strânşi, ca să nu mai vadă valurile ce se spărgeau de hublou. Noi stăteam țintuiți pe banchete, prinşi cu centuri de piele. O forță dezlănțuită ne împiedica să facem cel mai mic gest. Eram prizonieri, pe o mare cuprinsă de o furie de moarte.

Membrii echipajului se străduiau să mențină calmul în rândul pasagerilor, însă li se putea citi şi lor pe chip o mare nelinişte, pe care reuşeau să o ascundă mai mult sau mai puțin.

Mehalir se ghemui în brațele mele. Tremura de frică. Ann fixa, cu o privire absentă, hubloul. Pielea ei era de o paloare îngrijorătoare. Scumpa mea mamă era pe punctul de a se îmbolnăvi. Ea, care, de obicei, era atât de puternică, suferea de rău de mare. Singur John îşi păstra stăpânirea de sine! Temperamentul său flegmatic, specific englezesc, îl ajuta să-şi păstreze cumpătul în orice circumstanțe. Chiar făcea haz de necaz, ca să ne ajute să ne mai treacă spaima. Însă glumele lui nu-l amuzau, în acele momente, decât pe el. Eram atât de înfricoşaţi, încât nimic nu ne putea face să ne detaşăm de gândul morții, pe care o vedeam cu ochii de câteva ore. Pachebotul se clătina la stânga şi la dreapta, ajungând, de câteva ori, să fie aproape culcat pe o parte. Farfuriile şi paharele, aşezate sub bar, s-au spart în mii de cioburi care s-au împrăştiat în toată încăperea. Din depărtare, sonoritățile unui recviem începeau să-mi acapareze auzul, umplându-mi mintea de un sunet care mă înnebunea.

Îmi astupasem urechile şi încercam să alung cântecul lugubru, însă ecoul necunoscutelor coruri mi se înstăpânise în minte…

Căpitanul ne anunță că ne apropiam de coasta franceză. Vestea ne mai potoli angoasa, iar marea se linişte din ce în ce mai mult. Furtuna rămânea în larg, în timp ce, prin hublou, puteam deja zări țărmul francez.

Nu ne aflam decât la câteva mile de Calais. Pasagerii îşi regăsiră buna dispoziție şi acum se îndreptau cu toții spre punte. Mary dormea în brațele tatălui ei. Ann o mângâie cu gingăşie pe obraz, murmurându-i cuvinte de alint, ca să nu o trezească brusc din somn. Ochişorii i se deschiseră, apoi se închiseră la loc… Dură câteva clipe până să se trezească complet. Îşi ridică uşor căpşorul către tatăl său, apoi se întoarse zâmbind către Ann.

După ce efectuă câteva manevre, nava acostă în portul Calais. Marinarii coborau pasarela. Picioarele, aflate încă sub influența şocului, ne susțineau mai mult sau mai puțin. Înaintam în linişte de-a lungul culoarului, cu privirile ațintite pe chei. Afară sufla un vânt aspru şi rece.

Pe cer, nori negri şi grei se îndreptau către larg. Acest oraş din

Franța nu se potrivea deloc cu imaginea pe care mi-o creasem despre această țară. Străzile erau triste şi sărăcăcioase. În drumul nostru, am întâlnit oameni sărmani, care cerşeau pentru o bucată de pâine. Sărăcia era omniprezentă. Sesizam reavoință, ca să nu spun ură, din partea francezilor, la adresa prietenilor mei britanici. Ann şi John se arătau nerăbdători să părăsească Calais, căci nu se simțeau deloc în largul lor în acel oraş. Am luat trenul spre Paris, unde urma să schimbăm linia pentru a ajunge în sud. Scumpa mea mamă cunoştea Franța bine. Stăpânea, de asemenea, franceza la perfecţie, căci locuise trei ani la Paris, unde îşi făcuse studiile de sociologie. Avea, pe vremea aceea, 18 ani. Părinții ei au încredințat-o familiei unor prieteni francezi. Ea păstra anilor petrecuți în Franța o minunată amintire. Cunoştea tradițiile fiecărei regiuni în parte, începând cu Normandia. Ann se ducea, deseori, la Deauville, ca să-i întâlnească pe Therese şi pe Alfred, doi prieteni, foşti colegi la universitate. Ne vorbea despre ei cu mare afecţiune. Se căsătoriseră când îşi terminaseră studiile. Corespondau, împărtăşindu-şi experiențele profesionale. Scumpa mea mamă era fascinată de cultura franceză, de subtilitatea şi bogăția limbii, care nu avea nimic de invidiat la cea a lui Shakespeare. Cu fiecare cuvânt rostit de Ann, ne familiarizam cu ce aveau francezii deosebit. Aflasem că erau renumiți pentru bunele lor maniere şi pentru rafinamentul lor în a savura viața. Sub privirile noastre, se derulau peisaje de câmpie, cu arbori, drumuri înguste şi râuri limpezi. Mehalir şi cu mine eram fascinați de farmecul acestei naturi, atât de regeneratoare. Trenul înainta în viteză…
Peisajul rural cedă locul mulțimii de case, unele mai frumoase ca altele. Ne aflam foarte aproape de Paris, acest oraş despre care Ann ne spusese atâtea! Ne pregăteam să intrăm în gară. Pe peroane, zeci de parizieni forfoteau, presați de timp. Privirea mea zăbovea asupra femeilor, de o frumusețe impresionantă şi de o eleganță inegalabilă! Franța era o țară de mare prestigiu! Era îndeajuns să priveşti mersul acelor femei ca să înțelegi asta. Ținuta capului lor le vădea mândria de a aparține acelei națiuni. Francezii aveau reputația că sunt snobi şi suspicioşi, iar dezinvoltura lor studiată cu grijă făcea să crească în mine dorințele omului cuprins de infidelitate. Mehalir simțea că sunt atras de acele femei. Prestanța lor o făcea să se simtă vulnerabilă, într-atât încât era pe punctul de a izbucni în plâns, pradă unei gelozii pe care încerca să o ascundă cu toate puterile. Ştiam că suferă, însă o forță incontrolabilă mă împiedica să-mi dezlipesc ochii de la acele burgheze seducătoare, deghizate în femei virtuoase. Cum de îndrăzneau să fie într-atât de provocatoare? Mă simțeam slab în fața lor. Spiritul dominator al acelor ființe sfidător de dezinvolte făcu să se trezească în mine complexul de inferioritate pe care părinții mei adoptivi se străduiseră într-atât să mă facă să-l uit. Am petrecut ani încercând să-mi construiesc o identitate şi, dintr-o dată, privirile acelor parizience m-au făcut să mă

rătăcesc într-o multitudine de incertitudini, pe care le credeam pe de-a-ntregul uitate. Cine, între Biblie şi Coran, putea satisface nevoia mea absolută de adevăr? De ce Dumnezeii se luptau între ei de secole, dacă nu pentru dezbinarea popoarelor lor? Tocmai ei erau cei care împiedicau crearea unei lumi mai bune, în care fiecare individ să respecte aceleaşi reguli de conduită. În țara mea, femeile nu aveau nici un strop de libertate. Aici, în Europa, ele se bucurau de libertate din plin! Mi-am dorit, dintr-o dată, să creez propria mea religie, bazată pe moderație şi nu pe privațiuni, în care singure crimele trebuiau pedepsite cu severitate.
Rămăsesem cufundat în gânduri când Ann, uimită să mă vadă atât de absent, îmi aminti că trebuie să revin pe pământ! Pe străzile capitalei domnea o atmosferă însuflețită de un aer înnoitor. Eşecul restaurației monarhiste a constrâns adunarea națională să adopte legi onstituționale. Această schimbare îi favoriza pe republicani şi era considerată aici ca fiind un mare eveniment! John, fidel profesiei sale, urmărea noutățile din presa franceză. Ann îi traducea titlurile mari, în timp ce ne continuam drumul. Mary o ținea de mână pe mama sa, repetând într-una câteva cuvinte în franceză. Spunea „Bonjur!” tuturor trecătorilor, ceea ce o făcuse să devină centrul atenției. Oamenii întorceau capul pentru a-i zâmbi. Ann şi John erau nişte părinți fericiți la culme. Le citeam bucuria pe fețe. Nu numai că aveau o fetiță încântătoare, însă, mai mult, avea şi talent pentru limbile străine.
Se înnoptase de câteva ore şi începusem să resimțim oboseala călătoriei. Am fi putut rămâne la Paris peste noapte, însă eram nerăbdători să ajungem la Nisa cât mai curând! Abia am reuşit să-mi dezmorțesc picioarele, când ne-am urcat, deja, în al doilea tren… Din fericire, un somn profund a luat locul plictiselii acumulate în lungile ore de călătorie. A doua zi, cu puțin înaintea amiezii, am ajuns la Nisa, Oraşul de Lumină, în care soarele îşi alesese domiciliul. Aici, localnicii aveau un accent deosebit, care îi distingea de restul populației franceze. Scumpa mea mamă, care stăpânea franceza foarte bine, avea mari dificultăți în a-i înțelege dacă vorbeau repede!
Undeva la înălțime, lângă mare, am zărit vila. Pentru a ajunge acolo, a trebuit să urcăm pe un drum pieptiş. Ultimii metri au fost chiar dificili, căci strada devenise foarte abruptă. Copii se jucau pe drum, lăsându-se să alunece pe fese, cu hainele pline de pământul uscat de soare.
Vila se ivi în fața noastră. Se numea „Villa del Sol”. Imensa locuință era zugrăvită în alb. Totuşi, această culoare a purității părea că ascunde nişte drame. Nu mai reuşeam să păşesc. O angoasă puternică puse stăpânire pe mine, provocându-mi un tremur respingător pe care nu eram în stare să-l stăpânesc! Simțeam că se vor abate nenorociri asupra celor ce vor locui în acea casă. Brusc, un spirit intră în corpul meu şi se folosi de gura mea  pentru a-i preveni pe Ann şi John de pericolul în

care se aflau. Nu eram eu cel care vorbea, ci un om de vreo cincizeci de ani. Părea terifiat. Prin intermediul meu, el se adresă în franceză prietenilor mei. Le spuse: „Părăsiţi Villa del Sol înainte de a fi prea târziu. Sufletele celor care m-au asasinat mai au încă în stăpânire casa. Se află acolo pentru a vă face şi vouă rău. Plecaţi repede! Ascultaţi-mi sfatul! Sunt prietenul vostru.”

Treptat, am simţit că-mi recapăt identitatea. Nu-mi mai aminteam nimic din ce se întâmplase. Prietenii mei erau alături şi îi simţeam îngrijoraţi. Mehalir se agita în neştire, cu braţele ridicate spre cer. Ce se petrecuse cu mine? De ce eram întins la sol? Mă simţeam obosit. Acea oboseală subită mă goli complet de energie, până-ntr-atât încât nu mai puteam face nici o mişcare. Ann şi John se gândeau indispuşi la costul călătoriei pe care tocmai o întreprinsesem şi reflectau la mesajul primit din lumea de dincolo. Cum de vorbisem în franceză, deşi nu cunoşteam nici măcar un cuvânt în această limbă? Întrebare rămasă fără răspuns! O forţă colosală ne împiedica să păşim pe terenul ce înconjura Villa del Sol. Simţeam prezenţa trimişilor Soarelui, veniţi să ne scape de cumplita primejdie în care ne aflam. Ştiam că, dincolo de poartă, se dădea lupta cu spiritele răului, hotărâte să sugă sângele ce ne curgea prin vene. Ştiam că, în acea dură bătălie, mesagerii Soarelui vor fi învingători şi că, în curând, clădirea va redeveni liniştită şi primitoare. Da!

Ştiam că această casă va uita, datorită nouă, dramaticele întâmplări care au făcut din pereţii ei un obstacol de netrecut! Ann şi John au simţit şi ei acea forţă invizibilă care ne împiedica să intrăm. Ann, cuprinsă de panică, se îndreptă spre Mary, care se juca în iarbă. O strânse în braţe şi o rugă să nu se îndepărteze. John înconjură proprietatea, încercând să înţeleagă acel fenomen care, încă o dată, depăşea limitele logicii sale infailibile! John reflecta. Mergea încruntând din sprâncene. Tăcerea sa ne făcu curioşi. Dintr-o dată, îşi aminti de ziua în care el şi Ann hotărâseră să cumpere casa! În acea zi, s-au dus la notar, ca să semneze actele care certificau vânzarea. John spuse că notarul păru nerăbdător să încheie cât mai repede semnarea hârtiilor şi să sfârşească cu acel imobil rămas nelocuit timp de mai mulţi ani. Ann şi John nu au simţit nimic neplăcut când au vizitat acest loc, iar după ce l-au cumpărat au petrecut mai multe săptămâni aici, pentru a-l aranja. John ne spuse că Ann avusese, în acea perioadă, migrene care o ţinuseră la pat zile întregi, însă el le puse atunci pe seama aerului marin…

După ce am petrecut o noapte agitată în vilă, a doua zi dimineaţa, Ann şi cu mine ne-am decis să mergem în oraş, să lămurim misterul care ne preocupa atât de mult. Ne simţeam observaţi, supravegheaţi. Negustorii din bătrânul port stăteau în faţa porţilor. Ne priveau discret şi îi auzeam şuşotind în spatele nostru, după ce începeam să ne îndepărtăm. Ştiam că oamenii aceia, care trăiau acolo de mult timp, ne-ar fi putut

da unele lămuriri. Trebuia să aflăm istoria Villa-ei del Sol. Dintr-o dată, Ann intră, cu pas hotărât, într-o brutărie. Femeia din spatele tejghelei părea stingherită. Vizita noastră nu era binevenită. Se grăbi să ne servească, rămânând în tot acel timp cufundată într-o muțenie exasperantă. Scumpa mea mamă începu o conversație, prezentându-se înainte de toate, şi căută să afle detalii despre cei care locuiseră în vilă.
Femeia refuză să ne răspundă la întrebările care o făceau să fie din ce în ce mai iritată. Văzându-ne totuşi hotărâți să cunoaştem adevărul, ea ne îndrumă către un oarecare Alphonse, un anticar.
Alphonse locuia pe o stradă paralelă cu marea. Odată ieşiți din brutărie, ne-am dus direct către casa sa. Alphonse era un bătrân senin. Pasiunea sa pentru mobilele vechi inspira simpatie. Prin vitrină, îl vedeam lustruind un dulap de demult, expus drept în mijlocul încăperii. Ann deschise uşa. Un clopoțel ne anunță vizita. Alphonse lăsă cârpa plină de praf pentru a sta de vorbă cu noi. Bătrânul se folosea de baston, căci picioarele nu îl mai puteau susține. Fără să fi apucat să rostim mai mult de câteva vorbe, el şi-a dat imediat seama cine suntem, după accentul britanic al bunei mele mame. Ne zise că, de câteva luni încoace, nu se vorbea decât despre vânzarea Villa-ei del Sol!
Anticarul îl cunoscuse bine pe fostul proprietar, un compozitor ale cărui lucrări nu fuseseră niciodată apreciate public, în ciuda marelui său talent. Avea vocație de muzician, însă alcoolul, în care îşi îneca suferința de artist renegat, i-a scăzut treptat forța creatoare. Închis în casă, compozitorul îşi ducea zilele scriind note pe caietele cu portative. Viața sa nu fusese decât o înşiruire de decepții, începând cu căsătoria sa cu o aşa numită Clémentine, o actriță excentrică, ce-şi petrecea timpul în fața oglinzii, pentru a seduce bărbați întâlniți pe stradă.
S-au despărțit după trei ani, într-o zi când compozitorul şi-a găsit soția în brațele unui marinar ce se afla în trecere prin port. Divorțul l-a împins pe Victor Duvalier – acesta era numele său – către alcoolism. Aceasta era, pentru el, modalitatea de a uita de umilința care-i rănise orgoliul masculin. Pe de altă parte, fidelitatea lui Victor Duvalier lăsa ea însăşi de dorit. Reputația sa de mare cuceritor fusese subiectul multor discuții şi şuşoteli în oraş. Nu mai era un secret pentru nimeni faptul că era atras de femeile uşoare. Fustangiul îşi afişa public infidelitatea, gândindu-se că soția sa îi va trece cu vederea escapadele de artist în criză de inspirație. Acest cuplu libertin era de o incredibilă inconştiență! Veniturile sporadice erau insuficiente pentru a onora datoriile care ajunseseră să îi copleşească. Singura lor posesiune era acea vilă, primită ca moştenire de la tatăl lui Victor. După ce căsătoria eşuă, compozitorul se îndrăgosti de un tânăr student la litere. Ceea ce, la început, nu fusese decât o simplă prietenie, deveni rapid o relație pasională. Cei doi îşi strigau marea iubire pe

străzi, fără a se sinchisi de nimeni şi de nimic. Însă convieţuirea lor, bineînţeles, nu era privită cu ochi buni în oraş. Toţi vedeau această relaţie ca fiind nefirească, contrară naturii. În pofida aparenţelor, oprobriul public îl făcea să sufere pe Victor Duvalier. Ajunsese să nu mai meargă în oraş şi îi interzisese, de asemenea, orice ieşire tânărului său prieten.

Alphonse nu-şi mai amintea decât că storurile vilei erau întotdeauna închise.

Din ce în ce mai intrigat, anticarul se hotărî, într-o bună zi, să meargă să vadă ce se întâmpla în acea casă… Alphonse întredeschise uşa, însă nimeni nu veni să-l întâmpine, apoi intră. Mergea pe vârfurile degetelor, ţinându-şi respiraţia. În casă domnea o atmosferă apăsătoare, accentuată de lipsa de lumină. Era o dezordine de nedescris. Parchetul era plin de sticle goale şi de foi răsfirate în clipele de furie ale muzicianului atins de nebunie. Victor Duvalier şi prietenul său erau întinşi în pat. Corpurile lor erau scăldate în sângele pasiunii devastatoare.

Compozitorul, într-un moment de rătăcire, îl ucisese pe cel cu care îşi împărţea viaţa şi apoi se sinucise. Din acea zi, casa fusese lăsată în părăsire, căci spectrul morţii luase locul în stăpânire, în căutarea următoarelor sale victime.

De fapt, omul care intrase în corpul meu şi vorbise cu vocea mea nu era altul decât Victor Duvalier. Ne prevenise tocmai de nebunia lui de a ucide! Alphonse o sfătui cu fermitate pe Ann să revândă Villa del Sol şi să plece cât mai repede! Scumpa mea mamă era descumpănită, ea, care se gândise cu atâta bucurie la acea locuinţă cât eram în Anglia…

Mehalir şi John ieşiseră cu Mary să se plimbe pe plajă. Le zăream siluetele. Pornisem spre ei, când Ann se ghemui brusc, lovită de o durere violentă de stomac. Nu mai putea merge, faţa i se crispă, iar buzele strânse exprimau o suferinţă intensă. Se prăbuşise pe nisip. O ţineam de mână, în speranţa de a o alina. Buna mea mamă era atât de vulnerabilă în faţa durerii acute. Nu ştiam ce să fac. Trebuia să-l chem pe John să fie cu ea. Da! Trebuia să-l chem. Strigătele mele răsunară în gol pe plaja pustie. L-am strigat cu toate puterile, însă chemările mele disperate nu ajungeau până la el…

Între timp, Ann părea că-şi revine. Acum zâmbea şi îmi spuse să nu mă îngrijorez, căci, probabil, suferinţa ei era legată de stresurile acumulate în timpul cât a scris ultima sa carte. Însă simţeam că nu e prea convinsă de ce spune. Era foarte palidă şi tremura ca o adolescentă înspăimântată de primele lovituri ale vieţii.

Încetul cu încetul, îşi regăsi forţa de a se ridica şi de a merge în direcţia în care se afla John. Soarele îi lumina pielea fină, redându-i culoarea, în timp ce valurile ni se spărgeau la picioare, lăsând în urma lor o spumă deasă ce se topea pe nisipul umed. Curând, Mehalir ne zări. John, cu suflet de copil, se juca cu fetiţa sa. Mary se avântă către

noi, fericită să-şi revadă mama. Ann se gândea la ce-i va spune lui John despre Villa del Sol. Simţeam că vrea să scape cât mai repede de acea stranie locuinţă!

Seara, în timp ce stăteam de vorbă în salon, Ann avu o nouă criză, însă de data aceasta mult mai serioasă. După ce-l rugă pe John să vină lângă ea, îşi pierdu cunoştinţa. Starea ei ne îngrijora. Niciodată până atunci nu mai simţise asemenea dureri… Ochii pe jumătate închişi începură să se deschidă treptat… Murmură câteva cuvinte pe care nu le-am putut înţelege. Vocea îi era epuizată. Repeta fără încetare: „Să nu mă părăsiţi."

De ce, oare, îi era teamă că o părăsim, când noi eram cu toţii strânşi în jurul ei? John o duse în dormitor şi aşteptă ca ea să adoarmă, înainte să coboare din nou în salon. Pentru prima dată de la naşterea sa, Mary plângea. Mehalir o luă în braţe ca să o liniştească.

Această vacanţă în Franţa semăna cu un adevărat coşmar! De când ajunsesem, nu am avut deloc parte de odihna pe care venisem, de fapt, să o căutăm, aici, pe Coasta de Azur. John, aşezat pe marginea fotoliului, îşi ţinea capul în mâini, încercând să găsească soluţii. Însă nici o inspiraţie nu-i clarifica gândurile, rătăcite în confuzie. Somnul rămăsese singurul remediu care să ne atenueze anxietatea. Agitaţia serii mă împiedica să adorm. Ideea de a închide ochii mă înspăimânta, căci scene oribile începeau să-mi apară în minte.

Am văzut sufletul lui Ann detaşându-se de corp şi ridicându-se către cer. Spiritul ei se îndrepta către lumea de dincolo. Murise! „Nu! Nu! Nu aceste imagini!", am urlat hohotind de plâns. Mehalir se trezi brusc şi încercă să mă liniştească, însă imaginile îmi reveneau în minte fără încetare, pentru a-mi spune, din nou şi din nou, că Ann va muri.

A doua zi dimineaţa, starea bunei mele prietene nu se îmbunătăţise cu nimic. Simţea permanent cumplita durere de stomac. John chemă un medic să o consulte, iar Mary, deşi cuminte de obicei, făcea numai prostii. Nu mai era deloc aceeaşi fetiţă. Se puse pe plâns fără nici un motiv, ea, care nu scotea un zgomot! Îmi reveni în minte o scrisoare pe care mi-o trimisese Ann la câteva luni după naşterea lui Mary, în care îmi povestea că era mirată să constate că fetiţa presimţea lucrurile din viitor. Probabil că acum Mary intuia că mama ei era ameninţată de o boală foarte gravă.

Diagnosticul medicului îmi confirmă presimţirile. Ann trebuia să se întoarcă de urgenţă în Anglia, pentru a se supune unei examinări aprofundate, care să permită localizarea exactă a bolii, în speranţa de a o elimina înainte să înceapă să se extindă. John ştia că soţia sa este foarte bolnavă. Bărbatul puternic de ieri azi nu mai exista. Plângea.

Sprijinit de perete, se lăsă să alunece spre podea. Stătea acolo, ghemuit, şi spunea: „Nu… nu…" Am pornit spre camera unde se afla scumpa mea mamă.

Ştiam că are mare nevoie de mine, pentru a traversa această dură încercare.
Paşii mei, încărcaţi de tristeţe, răsunau pe lungul culoar. Soarele îmi încredinţase misiunea de a ocroti dragostea părinţilor mei adoptivi şi de a pedepsi pentru totdeauna pe cei care ar încerca să îi despartă, însă acum aveam în faţă un inamic invizibil, apărut pe neaşteptate. Bătălia nu era dinainte câştigată, căci aveam de-a face cu un mare adversar, o boală necunoscută, în faţa căreia ştiinţa era neputincioasă. Înaintam spre camera lui Ann, implorând Soarele să mă ajute să găsesc o cale de vindecare pentru cea care mi-a oferit ocrotirea şi dragostea unei mame, cea care a reuşit să mă înţeleagă cu adevărat şi să mă determine să am încredere în mine, în pofida handicapului fragilităţii mele extreme, îndelung inoculată de cei care m-au conceput împotriva voinţei lor.
Ann nu avea dreptul să mă abandoneze. Trebuia să se însănătoşească, chiar dacă nu o făcea pentru ea. Viaţa mea era, fără ea, un imens gol. Doar scumpa mea mamă ştia cum să-mi vindece blestematele crize de epilepsie. Sufeream de această boală de la şase ani. Înainte de a o întâlni pe Ann, compatrioţii mei musulmani mă considerau ca fiind un debil irecuperabil. Într-adevăr, eram mai fragil decât ei, însă nu eram nebun! Din momentul din care părinţii mei adoptivi au început să-mi ofere dragostea lor, crizele mele au devenit din ce în ce mai rare, însă eram conştient că această vindecare progresivă nu atârna decât de un fir de păr.
Ştiam că boala mă poate duce, într-o bună zi, la nebunie… Ştiam că o mare durere sau un conflict puternic puteau face ca totul să se răstoarne într-o secundă!
Înaintam pe coridor cufundat în neliniştile legate cu sănătatea mea, în timp ce Ann era mult mai bolnavă decât mine. Când mă văzu intrând în cameră, îmi surâse şi mă chemă să mă aşez pe marginea patului, lângă ea. Ochii mei înecaţi în lacrimi îi cuprindeau corpul imobilizat de durere. Ann mă luă, cu seninătate, de mână şi-mi spuse că-şi va găsi forţa de a se lupta cu boala care o devora… Imediat apoi, John intră în încăpere. Se aruncă în braţele celei pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Era pierdut… cu disperare pierdut! Boala soţiei sale făcea din el un sclav al dragostei, condamnat să trăiască cu angoasa separării pentru totdeauna. Cu capul ascuns la sânul soţiei sale, John îşi descărca durerea, plângând cu lacrimi fierbinţi.
Brusc, o voce de departe îmi aduse o străfulgerare de speranţă. Era vocea lui Mohamed, vechiul meu prieten, dispărut la puţin timp după plecarea mea din Cairo, în 1872. Mohamed îmi spunea: „Caietul… Caută caietul pe care ţi l-am lăsat… Dacă vei decodifica mesajele, o vei putea vindeca pe scumpa ta mamă. Însă, pentru aceasta, va trebui să te întorci în Egipt, căci Zeul nostru Soare este singurul care te poate ajuta… Ia-o cu tine pe Ann…” Mohamed venise să-mi dea soluţia miraculoasă care să o

ajute pe buna mea prietenă să-şi regăsească bucuria de a trăi a femeii ajunse la maturitate. Ann şi John se întrebau ce mă înveselise într-atât.
Fericirea ce mi se citea pe chip făcea să le renască speranţa, căci ştiau că, dincolo de toate, egiptenii erau înzestraţi cu puteri supraomeneşti. John, care intrase în piramida lui Keops, ştia mai bine decât oricare altul că în Egipt existau energii necunoscute, care puteau să modifice cursul evenimentelor. Ann acceptă, fără ezitare, să vină cu noi la Assouan, imediat după ce-şi va efectua examenele medicale ce-i fuseseră recomandate.
Am părăsit Franţa, opt zile mai târziu, când Ann îşi mai recăpătă forţele. Villa del Sol a fost revândută unui cuplu francez. Trimişii Soarelui au biruit spiritele răzbunătoare care bântuiau casa de mulţi ani…

## CAPITOLUL VII

Trebuie întotdeauna să credem în miracole. Există, deasupra noastră, o putere misterioasă care reuşeşte acolo unde medicina este neputincioasă…

Egipt, februarie 1867. Ann locuia cu noi la Assouan de mai bine de două luni. John a insistat ca Ann, înainte de plecare, să consulte cei mai mari specialişti britanici. Toţi au diagnosticat metastaze la stomac. Fără nici o îndoială, era vorba de cancer, însă, în acea epocă, nu se cunoştea nici un tratament care să stopeze evoluţia acestei boli, pe atunci incurabile. Buna mea mamă refuza, însă, să se dea bătută. Decisese să lupte cu boala, de dragul lui John şi a lui Mary, cele două fiinţe atât de dragi ei! În speranţa unei vindecări miraculoase, ea îşi găsi curajul de a trăi departe de ei pentru un timp.
Prezenţa lui John la Manchester era indispensabilă pentru coordonarea redacţiei. Cât despre Mary, era la Londra, la bunici, în aşteptarea întoarcerii mamei ei. Ann le scria lungi scrisori, pentru a-i ţine la curent cu starea sănătăţii ei, care, cu fiecare zi care trecea, părea să se amelioreze. Soarele egiptean regenera, puţin câte puţin, celulele bolnave ale corpului ei, încărcând-o cu o energie nouă, vindecătoare, păstrată de-a lungul veacurilor la adăpostul piramidelor. Am invocat acest fluid magic zile şi nopţi întregi, să vină în ajutorul celei care era în suferinţă. Caietul pe care mi-l lăsase Mohamed mi-a revelat secretele zeilor. Cuvintele, a căror descifrare a durat mai bine de trei săptămâni, mi-au indicat calea de urmat pentru a putea lua legătura cu magicienii care posedau darul vindecării miraculoase. Numai lor li se permitea să intre în piramide pentru a lua din fântâna sacră poţiunea invizibilă capabilă să salveze fiinţele umane. Cu toate acestea,

fluidul, binecuvântat de Dumnezeu, nu era oferit decât bolnavilor care îl meritau. Zeul Soare o binecuvântă pe Ann cu darurile sale, altfel vindecarea sa nu ar fi putut fi atât de rapidă. Dimineţile ne plimbam amândoi de-a lungul Nilului, povestind. Ann avea darul de a înţelege dincolo de tăcerea care, uneori, puncta intimităţile pe care ni le dezvăluiam. Într-o zi, ea mă întrebă de ce eu şi Mehalir nu avem încă un copil. La această întrebare am răspuns printr-o tăcere încărcată de regrete, dar şi de temeri - teama de a fi tată şi de a-mi asuma un rol care, incontestabil, mă făcea să-mi retrăiesc copilăria lipsită de afecţiune, teama de a da viaţă unui băiat care ar fi putut fi reflexia propriei mele imagini. Ideea că acest copil ar fi putut să-mi semene mă făcea nebun de mânie… însă o fată… da, o fată… Îmi doream ca Mehalir să-mi dăruiască o fiică… o fetiţă, în fiinţa căreia să se îmbine delicateţea, rafinamentul şi senzualitatea. O fiică pe care să o numim Ann, în amintirea aceleia care a venit de peste mări pentru a ocroti o fiinţă cu totul insignifiantă, a cărei existenţă nu era remarcată de nimeni. Încă de mic, indiferenţa celor din jur mă făcuse să sufăr. Aveam sentimentul că aparţin unei lumi a morţilor. Ca şi ei, continuam să exist, însă prezenţa mea era ca şi invizibilă pentru ochii celorlalţi. Deseori, mă ciupeam ca să-mi demonstrez că sunt, într-adevăr, real, că spiritul meu mai era înveşmântat într-un trup, care făcea din mine o fiinţă în viaţă.

Luasem corpul unui om din Orient, prizonier al unei civilizaţii acuzate de crime împotriva umanităţii. Culoarea pielii mele era stigmatul acestei rase decăzute, pentru că se ghida după învăţăturile Coranului, fără însă a pătrunde sensul profund al cuvintelor lui. Ştiam că ţara mea nu merită soarta pe care unii dictatori disimulaţi vor să i-o rezerve. Comorile noastre legendare trebuiau păstrate la adăpost şi numai Dumnezeu avea puterea să-şi desemneze aleşii capabili să facă să fie respectată legea Soarelui nostru atotputernic. Ann mă asculta cu interes. Ea, care era sociolog, înţelegea aceste lucruri, legate de ştiinţa fenomenelor sociale, mai bine decât oricine altcineva. Şi, mai presus de toate, o interesa aspectul religios al diferitelor culturi. De altfel, Ann şi Ali Ben-Azir discutau adesea acest subiect, care îi pasiona deopotrivă.

Scumpa mea mamă mă privea, gândindu-se cum ar fi pentru mine să trăiesc în altă ţară. Ştia că originile mele mă făceau să sufăr şi că singurul mod de a mă elibera de angoase era să urmez o terapie. Mă întrebă dacă sunt de acord să merg la Alexandria la prietenul ei psihanalist, medicul Mohamet Barouk, cel care a ajutat-o să iasă din comă. Ann ştia că aveam nevoie de ajutor, pentru a depăşi aceste tulburări care, din umbră, îmi aneantizau fiinţa, hărţuită de spectrul unui trecut dureros. Ştiam că cel mai bun mijloc de a trăi în armonie cu mine însumi era să-i accept propunerea. Răspunsul meu afirmativ o umplu de bucurie pe zâna

mea binefăcătoare. Cu pas grăbit, mă ghidă către casă, pentru a-i da lui Mehalir vestea cea bună, care, de multe ori, era descumpănită de comportamentul meu bizar.

La întoarcere, Ann găsi o scrisoare de la John, pe comoda din holul principal. Trecuse mai bine de o lună de când nu mai primise nici o veste de la el. Ann strânse plicul la piept, apoi se duse pe terasă, ca să citească acolo nenumăratele rânduri scrise cu cerneală albastră. John o ruga să revină alături de el în Anglia, căci nu mai putea să suporte să o ştie atât de departe. Această separare de mai multe luni avusese darul de a spori dragostea lor. Ann era şi ea nerăbdătoare să-şi revadă soţul şi fetiţa. De altfel, nu mai aveam nici un motiv să o reţin în Egipt, pentru că vindecătorii îmi confirmaseră că însănătoşirea ei era totală. În aceiaşi seară, Ann ne comunică intenţia ei de a porni către Manchester în dimineaţa următoare…

Vestea plecării ei îmi sfâşie inima. Niciodată Mehalir nu va putea să-mi aducă sprijinul pe care mi-l oferea buna mea mamă. Lipsa de experienţă şi naivitatea soţiei mele îmi aduceau aminte de adolescenţa mea. Eu aveam nevoie de un umăr puternic pe care să mă pot sprijini, aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. Mehalir şi cu mine ne iubeam, însă nu aveam nimic să ne spunem unul altuia. Ea semăna atât de mult cu acele femei cu văl, pe care le dispreţuisem dintotdeauna. Supunerea ei înnăscută avea darul de a mă exaspera. Îmi doream o femeie care să mă îndrume.

Mehalir îmi aproba toate deciziile, fără nici măcar să-şi pună problema dacă erau bune sau nu. Eu nu eram omul care să aibă nevoie de aşa ceva, însă ce puteam face? Căsătoria noastră fusese voinţa Soarelui şi trebuia să o respect.

Înainte de a intra în camera ei, Ann îmi dădu adresa lui Mohamet Barouk, psihanalistul pe care mi-l recomandase. Acest om era singurul care ar fi putut să-mi salveze căsătoria. El era ultima mea şansă…

A doua zi în zori, am fost treziţi de zgomotul unei valize care se rostogolea pe scări. Era Ann… Era deja în picioare, gata să călătorească spre orizonturile înnourate şi ploioase ale ţării ei. Curând, Egiptul nu va mai fi pentru ea decât o amintire, printre multe altele. Încă o dată, scumpa mea mamă mă abandona, pe acest tărâm însorit, însă atât de trist. De ce oare se sculase atât de devreme, deşi caleaşca nu urma să vină decât peste câteva ore? Intrigat de zgomotele ciudate care se auzeau din hol, m-am ridicat din pat să văd ce se întâmplă.

În timp ce deschideam uşa, am surprins-o pe Ann aşezată pe o treaptă, supraveghind holul. Atitudinea ei era misterioasă. Ceva sau cineva o surprinsese în timpul acestor matinale pregătiri de plecare, judecând după lucrurile care ieşiseră, în cădere, din valiză şi stăteau împrăştiate pe scări. Ann tresări când mă văzu apărând, apoi îşi puse un deget pe buze şi murmură „şttt”, continuând să supravegheze holul. Dintr-o dată, spuse surâzând: „E acolo! Ştiu. L-am văzut.” Pe cine

văzuse? N-am avut răgazul să o întreb, căci începu să strige „Ali este în casă! E aici, l-am văzut!” Ann tocmai văzuse fantoma bunului ei prieten, Ali Ben-Azir.
Maestrul meu spiritual îmi spusese în scrisoarea pe care mi-o lăsase înainte să moară că nu va părăsi această casă. Probabil apăruse pentru a-i spune „la revedere” celei care-i era complice întru eternitate…
Ann se ridică şi mă luă de mână, să vin cu ea la parter. Era atât de nostimă… Avusese grijă să-şi scoată pantofii, ca zgomotul să nu-l sperie pe bunul său prieten. Ann coborî scările pe vârfurile degetelor, făcându-mi semn să fac la fel. Această situaţie, cu totul neobişnuită, mă amuza copios - nu atât prezenţa maestrului meu spiritual, cât reacţiile scumpei mele mame. Aveam alături un copil care era cu totul absorbit într-o partidă de-a v-aţi ascunselea! Ştiam că încearcă să intre în contact cu Ali Ben-Azir, căci, printr-o concentrare intensă, reuşeam să-i pătrund gândurile. Nu înceta să şoptească: „Am să te găsesc. Rămâi acolo.”
Ajunşi la parter, am pornit spre sufragerie. Încăperea era goală. Ann se gândi, pentru o clipă, că apariţia fusese rodul imaginaţiei ei. „Cred că am înnebunit”, îmi spuse neliniştită, cerându-mi un pahar de apă, în speranţa că mintea i se va clarifica. Mă aflam în bucătărie, când i-am auzit discutând cu voce scăzută… M-am grăbit spre sufragerie şi mare îmi fu surpriza să-l găsesc pe maestrul meu spiritual şezând în fotoliul său, în faţa lui Ann. Mă întâmpină cu o mină radioasă. Era incredibil… Ali Ben-Azir se afla în faţa ochilor noştri.
Corpul lui arăta ca şi când ar fi fost viu. Purta hainele sale de gală şi era înconjurat de un fluid alb, greu de descris în cuvinte. Ali Ben-Azir se întoarse către buna sa prietenă. Buzele îi fremătau. Fără îndoială, se pregătea să vorbească. Ann îi răspunse, dând din cap. Simţeam că dialoghează interior, graţie unei concentrări intense, care înlesnea telepatia dintre ei. Apoi, Ann îşi căută poşeta şi scoase o fotografie cu Mary pe care i-o arătă prietenului său. Fetiţa crescuse şi Ali zâmbi încântat. Apoi ne făcu semn că era timpul să se reîntoarcă în lumea de dincolo. Ann, încă şocată de ceea ce tocmai trăise, stătea împietrită în fotoliu. Din ochii umezi de emoţie îi curgeau lacrimi de bucurie şi tristeţe, în acelaşi timp, căci, dincolo de toate, simţea că există o frontieră care o despărţea de foarte bunul ei prieten. Era conştientă că se aflau acum în lumi diferite… Simţeam că buna mea mamă nu mai era deloc nerăbdătoare să se reîntoarcă în Anglia, la familia ei. Era, mai degrabă, dornică să prelungească clipele de a fi împreună cu cel care, în lungii ani de prietenie, o ajută să capete încredere în ea însăşi…
Eu şi cu Ann am rămas în continuare să discutăm în sufragerie, la o ceaşcă de ceai. Mehalir a venit să ni se alăture şi ea, câteva ore mai târziu. Afară, Soarele se ridica tot mai sus pe cer, revărsându-şi pe Nil lumina orbitoare. Sosise momentul să-i înmânez reginei mele a

Egiptului talismanul sacru care să o protejeze de demonii de la miezul nopţii, cei care beau sângele criminalilor şi care vin să aducă nenorocirea şi boala. Am scos din buzunar piatra de foc pe care mi-o încredinţase Mohamed înaintea plecării mele din Cairo. Mă pregăteam să i-o dau lui Ann, când un parfum încântător mă făcu să-mi întorc capul. O voce de departe murmura: „Dă-i secretul deşertului." Zeul Soare îmi vorbea, însă ce însemna „secretul deşertului"? Singurele secrete pe care le deţineam erau cele transmise de bunicul meu, Hamed al IV-lea şi de vechiul meu confident, Mohamed. Soarele îmi transmitea să-i încredinţez o misiune lui Ann.

Oare despre ce misiune era vorba? Trebuia să-i transmit un dar, însă care să fi fost acela, cel al vindecării sau cel al prezicerii viitorului? Dintr-o dată, am auzit vocea maestrului meu Ali Ben-Azir, care îmi ceru să merg în camera lui, căci acolo voi putea găsi secretul deşertului. Ann şi Mehalir mă priveau mirate.

Aveam sentimentul că îmi părăsisem corpul. O forţă misterioasă îmi ghida paşii, unul câte unul. Mă aflam în stare de hipnoză… Tălpile de-abia atingeau solul… Mă simţeam bine, destins şi senin. Această forţă, venită din necunoscut, îmi transmitea calm. Fiecare treaptă mă transporta, puţin câte puţin, în sferele eterne. În holul de sus, o rază caldă de lumină îmi deschise calea către bogăţia spirituală şi-mi arătă începutul unei vieţi noi, în care eram recunoscut ca profet în faţa autorităţii puterii supreme. Ştiam că viitoarea mea misiune va fi aceea de a transmite cunoaşterea mea celor care merită să facă parte din confreria aleşilor Soarelui. Trebuia să îi conduc către descoperirea şi stăpânirea darurilor care se aflau, latente, într-un colţ al subconştientului lor…

Tocmai păşisem pe ultima treaptă… Culoarul care ducea spre camera maestrului meu era luminat de o linie de flăcări, pe care Soarele o desena.

Nu mai intrasem în spaţiul intim al lui Ali Ben-Azir din ziua morţii sale. Faptul de a intra acum acolo din nou îmi readucea triste amintiri, însă angoasa mi-a dispărut când am descoperit că încăperea era scăldată într-o atmosferă purificată de înţelepciunea spiritului care decisese să trăiască aici în eternitate . Spiritul maestrului meu se refugiase în această cameră, pentru a-i ocroti şi ghida pe cei care trăiau sub acel acoperiş.

Am intrat în încăpere şi, imediat, uşa s-a închis brusc în urma mea…

Ali Ben-Azir mă aştepta, pentru a mă călăuzi către secretul deşertului!

Îmi spuse să mă îndrept către biroul său şi să deschid al doilea sertar, cu o cheie ce se afla sub o carte din bibliotecă. Indicaţiile pe care maestrul meu mi le dădea, pentru a-mi orienta acţiunile, ajungeau la mine cu greu, căci un spirit al răului se interpunea între noi, cu scopul de a ne întrerupe dialogul. A trebuit să lupt cu putere, pentru a-mi proteja corpul de influenţa negativă a intrusului, care avea ca

misiune să mă împiedice să aflu misterele deşertului… Cu toate acestea, am reuşit să deschid sertarul şi am descoperit în el un lichid gălbui, păstrat cu grijă într-un flacon transparent.
Secretul deşertului era, aşadar, un parfum. Acest parfum semăna, în mod ciudat, cu cel al lui Ann. Lângă flacon se afla un plic, destinat celui care va găsi acest secret. În interior, era un mesaj, scris chiar de mâna maestrului meu. Ali Ben-Azir a preparat cu mâna lui acest parfum pentru scumpa mea mamă. Noi, egiptenii, avem un simţ olfactiv foarte dezvoltat, care ne permite să reproducem, să imităm toate felurile de mirosuri. Egiptul a fost şi va fi întotdeauna renumit pentru imitaţiile sale de parfumuri, vândute în magazinele din capitală. Marea parte a artizanilor care practică acest gen de comerţ vând, cu toţii, sub acelaşi acoperiş. Magazinele arată ca nişte făbricuţe clandestine. Laboratoarele se află în spate sau la subsol. Aceste locuri atrag turiştii, în marea lor majoritate francezi şi britanici. În mesajul său, Ali Ben-Azir explica faptul că „Secretul deşertului" era rodul a trei ani de cercetări, efectuate în nopţile cu lună plină, în mijlocul deşertului, nu departe de Insula de Fildeş. Acest parfum magic, care fusese binecuvântat de zei, era menit să o ajute pe buna mea mamă să-şi dezvolte magnetismul pe care îl poseda şi să-l folosească pentru a vindeca persoanele suferinde de boli grave. Însă, pentru aceasta, Ann trebuia să folosească parfumul timp de patruzeci de zile! Nici una mai mult! După acest răstimp, trebuia să depună un jurământ în faţa flăcărilor înţelepciunii şi să-i promită
Zeului Soare că nu-i va încălca niciodată voinţa. Scurta ceremonie trebuia neapărat să aibă loc în 21 iunie, prima zi de vară. Era vorba, de fapt, despre o investire cu putere. Ali Ben-Azir avea să-i transmită prietenei lui dintotdeauna darul vindecării.
Tocmai încheiam de citit mesajul, când Ann deschise uşa, ca să-mi spună că trăsura aştepta în faţa porţii. Momentul plecării ei sosise. Se apropie, îmi luă mâna într-ale ei şi mă chemă să mă aşez, pentru o clipă, lângă ea, pe marginea patului. Cu voce blândă, îmi spuse: „Îţi mulţumesc, fiule, că mi-ai salvat viaţa. Fără tine, aş fi fost răpusă de boala cumplită care începuse să mă distrugă treptat. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine." Apoi, mă strânse în braţe şi mă sărută pe frunte. Căldura ce-i radia din corpul înveşmântat în bumbac îmi aduse aminte de lungile luni petrecute în pântecul mamei. Mi-am amintit de perioada în care nu eram decât un minuscul embrion, scăldat de apele calde ale fecundităţii. Pentru prima oară, Ann mi se adresa spunându-mi „fiule".
Cuvântul îmi răsuna în minte. Avea, fără să-mi dau seama, asupra mea un efect vindecător. „O mamă… Da… Acum aveam o mamă!" Ann mă recunoscuse ca fiind propriul ei fiu. Am simţit că prind aripi. Începeam să mă vindec de amintirea trecutului meu de copil nedorit! Ann luă locul celei care nu a dorit să-şi asume, pentru mine, rolul de mamă. Am plâns, în

brațele mamei mele adoptive, ca un prunc ce descoperă, pentru prima oară, viața extrauterină. Ann îmi cuprinse capul în mâini, îmi șterse lacrimile şi mă privi drept în ochi. Era, şi ea, emoţionată. Surâsul ei angelic spunea mai mult decât toate cuvintele pe care le-ar fi putut rosti.
Brusc, mi-am amintit de „Secretul deşertului". Am luat flaconul de pe birou şi i-am dat lui Ann scrisoarea, spunându-i că era vorba despre o misiune pe care i-o încredința Soarele. Ea păru, dincolo de toate, surprinsă, însă îi acorda încredere lui Ali Ben-Azir şi ştia că acesta nu afirma niciodată nimic fără să se fi asigurat înainte de exactitatea spuselor lui. Ann îmi promise că va urma întocmai sfaturile scrise de bunul său prieten. Apoi puse flaconul în unul din buzunarele pelerinei.
I-am dat apoi piatra de foc, explicându-i că ea are virtutea de a oferi protecție. Scumpa mea mamă mă privea mirată, neînțelegând la ce mă refer. Doamne, nu mai aveam timp să-i explic! Birjarul era, deja, impacientat. Am condus-o până la ieşire, pentru a-i ura călătorie uşoară...
Nouă luni s-au scurs de la plecarea zânei mele bune. Mehalir aştepta primul nostru copil! Eram în 21 decembrie 1875. În acea seară, Soarele apuse devreme, pentru a sărbători venirea iernii. Luna fecundă îşi proiecta lumina pe pântecul soției mele, a cărei sarcină ajunsese la termen.
În dimineața următoare, am primit un colet din Manchester. Ann şi John ne trimiseseră o cantitate impresionantă de scutece şi hăinuțe pentru copilaş. Mehalir contemplă fiecare din minusculele veşminte, plină de nerăbdare să-l vadă, în sfârşit, pe cel care le va purta. Bucuria de a trăi şi entuziasmul ei erau foarte plăcute privirii. Niciodată soția mea nu fusese mai înfloritoare. Strălucirea ei mă făcea să mă simt împlinit şi-mi atenua emoția de a deveni, foarte curând, tată. Dintre noi doi, eu eram mai neliniştit. Mă temeam de momentul naşterii, deşi Mehalir se arăta foarte senină… Noaptea se anunța liniştită… când, dintr-o dată, Mehalir începu să țipe, cu mâna pe pântec. Părea că suferă tare… Fața i se crispa la fiecare contracție… Mă cuprinse panica… Repede… Trebuia să caut ajutor… Soția mea urma să nască dintr-un minut în altul…
Nu aveam timp să merg până pe Insula de Fildeş. Nu! Era prea târziu. Mehalir pierduse deja apa. Ştiam că bebeluşul nu va avea răbdare să mă aştepte până mă întorc. Soția mea se crispa, scoțând strigăte de durere. Respira sacadat, întinsă pe podea. Aveam impresia că o văd stingându-se lent. De pe frunte, sudoarea mi se scurgea abundent. Gesturile pe care le făceam erau inconştiente. Tot ce ştiam era că trebuia să ajut copilaşul să iasă din pântecul mamei lui. Mehalir îşi depărtă, cu toată puterea, picioarele, ajutându-se de mâini şi împinse cu forță copilul afară.
Țipetele ei mă făcură să-mi pierd cu totul sângele rece. Mi-aş fi dorit ca acest bebeluş să ne prevină, într-un fel, de sosirea sa! De ce nu ne

lăsa deloc timp să mergem să căutăm ajutor? Mehalir împingea din ce în ce mai tare. „A început să iasă!”, am strigat. Îi vedeam, deja, capul. Copilul nostru tocmai se năştea. Mâinile mele însângerate cuprinseră capul lui lunecos. Apoi, copilul se avântă afară din corpul mamei lui, de care îl mai unea un lung cordon. Era băiat. Mehalir tocmai adusese pe lume un băiat…

Şi eu, care îmi dorisem atât de mult o fetiță… Cu toate astea, micuța făptură fragilă mă înduioşa. Era atât de mic, avea pielea încrețită şi era atât de vulnerabil! Îmi țineam fiul în brațe, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac cu acel cordon lung care mă nedumerea într-atât… Trebuia să-l tai… Da! Trebuia să-l tai. Ca din depărtare, auzeam vocea bunicului meu care îmi dicta fiecare pas pe care trebuia să-l fac. Astfel mi-a venit ideea să-mi numesc fiul Hamed, ca un omagiu adus celui care nu m-a părăsit niciodată. Mehalir, epuizată de naştere, ceru copilul în brațe, ca să prindă puteri. Spectacolul a fost dintre cele mai emoționante. Aveam în fața ochilor imaginea unei fericiri intense şi de neuitat. Plânsul copilaşului se linişti la contactul cu pielea celei care-i dădu viață şi Hamed închise ochii, continuând să-şi mişte buzele micuțe, care vroiau să sugă. Fiul meu era aşa de frumos. Eu şi Mehalir eram atât de mândri. Acest copil apăruse ca să ne salveze căsătoria, făcându-mă conştient de rolul important pe care trebuia să mi-l asum. Eram, din acest moment, un om responsabil, care nu mai avea nevoie să consulte un psihanalist pentru a-şi clădi destinul… A doua zi dimineața, am luat cea mai frumoasă pană, pentru a le da părinților mei adoptivi vestea naşterii lui Hamed, în timp ce tandra mea soție îl alăpta pe fiul nostru.

Copilul, în ciuda vârstei sale atât de fragede, avea o poftă de mâncare de căpcăun! Nu-mi reveneam din uimire privindu-l cu cât zel suge la sân. Era sănătos, fără urmă de îndoială! Acestea erau dintre cele mai lipsite de griji clipe ale vieții lui. Singurele sale preocupări erau să mănânce, să doarmă şi să primească dragostea noastră. După câteva ore, pielea lui încrețită începu să se netezească, făcându-l să semene, din ce în ce mai mult, a om. Trăsăturile începură să i se contureze, iar ochii negri i se deschideau din ce în ce mai des. Mehalir şi cu mine am petrecut zile întregi admirându-l pe cel care a adus sărbătoarea în această casă imensă, rămasă atâta timp încărcată de regrete, nelinişte şi tristețe. Soarele venea, în fiecare după-amiază, în camera micuțului, pentru a-i oferi botezul forței eterne, revărsându-şi asupra corpului lui căldura razelor sale regeneratoare, a căror energie aducea vigoare în oasele sale, încă fragile.

Începusem să credem în fericirea perfectă, până în ziua în care forțele răului au pus stăpânire pe proprietatea noastră. Ştiam că demonii de la miezul nopții nu ne vor lăsa să trăim în pace şi că vor face totul pentru a distruge ce aveam mai de preț. Hamed tocmai împlinise trei săptămâni… Dormea în camera noastră, în timp ce noi cinam împreună cu

prietenii noştri pescari, veniţi să sărbătorească naşterea sa. Era pentru prima dată când îi invitam în casa noastră. Mă bucuram la gândul că vor uita, pentru câteva ore, de sărăcia cruntă în care trăiau zi de zi. În acea seară, alcoolul a curs în valuri. Trebuia să-mi fi adus aminte că prietenii mei nu băuseră niciodată vin şi că alcoolul va avea asupra lor efecte dezastruoase. Da, ar fi trebuit să-mi amintesc. Însă forțele infernale erau deja la lucru!

Cuprinşi cu toţii de euforie, nu am remarcat absenţa unuia dintre invitaţi, care, probabil, ieşise să respire aerul proaspăt al nopţii. Aburii alcoolului ne-au adus în starea de a nu mai şti ce vorbim şi ce facem.

Mehalir, obosită să ne asculte, ieşi şi ea să ia aer. Dintr-o dată, un strigăt întrerupse brusc vacarmul general, lăsând loc unei lungi tăceri atente. În clipa următoare, soţia mea intră alergând în sufragerie, răsturnând un sfeşnic pe care-l aprindeam în zilele de sărbătoare. Unul dintre pescari, într-un moment de rătăcire, a vrut să abuzeze de ea. Aceasta m-a făcut să-mi ies din minţi de gelozie. Ştiam că o singură lovitură de pumn mi-ar fi putut salva mândria rănită. Mânia zeilor, abătută asupra mea, m-a făcut să cad pradă unei demențe incontrolabile. Cu un gest violent, am răsturnat tot ce se afla pe masă, mânat de dorința de a-l pune la punct pe cel care îndrăznise să atingă corpul celei care îmi aparținea. M-am repezit cu toate forțele asupra bărbatului, sub privirile îngrozite ale invitaților, ce se refugiaseră cu toții într-un colț al încăperii. Mehalir încercă să ne separe, însă fără succes. M-am dedat unei lupte încrâncenate, în timp de flăcări, înalte de câțiva metri, au stârnit o panică generală.

Focul era pe cale să mistuie clădirea. Invitații se îndreptau urlând în direcția terasei, în timp ce Mehalir se pregătea să înfrunte flăcările pentru a-l salva pe fiul nostru, care dormea la etaj. Am oprit-o. Eu trebuia să mă lupt cu focul, pentru că eu eram cel care declanşase catastrofa, contrar voinței Domnului Soare. Pentru a-mi răscumpăra fapta, trebuia să sar în ajutorul fiului meu, chiar cu prețul vieții. Am luat fața de masă, ca să înăbuş focul mistuitor. Tenace, flăcările mi s-au prins de haine, încercând parcă să-mi anihileze capacitatea de acțiune.

Atunci, cu toate puterile, am implorat Soarele să-mi transmită căldura lui supremă, singura care ar fi putu înfrânge forțele răului. Auzeam plânsul fiului meu, prizonier al focului dezlănțuit de furia oarbă. Lupta cu moartea m-a transformat într-un supraom de un curaj fără margini, care sfida flăcările. Zeul Solar îmi ascultă ruga şi îşi puse în acțiune armele secrete, pentru a salva viața fiului meu. Hamed era viu! Se afla acolo, lângă mine. Corpul lui micuț şi atât de fragil se agita în leagăn.

Ființe de lumină îl apărau, revărsând în preajma lui apă sfințită. Am avut grijă să-l învelesc într-o pătură, înainte să o rup cu el în brațe

la fugă… Lumina flăcărilor mă orbea, iar fumul gros era pe cale să mă asfixieze. Apoi, o senzație de răcoare îmi alină durerea, căci pielea îmi era, pe alocuri, arsă până la sânge.

Mehalir şi invitații se refugiaseră pe malul Nilului, aşteptând neliniştiți întoarcerea mea. Când m-au văzut apărând, au început să strige de bucurie. Numai un miracol a putut face ca eu şi fiul meu să supraviețuim. Zeul Soare ne-a salvat şi, totodată, mi-a luat toate bunurile pe care le posedam, începând cu casa stăpânului meu. Odată cu ea, se mistuia şi amintirea lui Ali Ben-Azir. Ştiam că, pentru maestrul meu spiritual, aceasta va fi de ajutor ca el să uite definitiv dramele pe care le-a trăit acolo, în acel loc.

O nouă pagină în cartea vieții noastre începea să se scrie acum. Era pentru noi toți un nou început. Eu şi Mehalir nu mai aveam acum să-i oferim fiului nostru un acoperiş. Acum, ne reîntorceam în punctul de unde am plecat. Însă această revenire în trecut ascundea o recompensă bine meritată, o recompensă care le este oferită celor care dau dovadă de perseverență şi curaj. Destinul ne-a luat această casă şi simțeam că a venit momentul să părăsim sudul pentru a reveni în capitală.

Însă, înainte de toate, trebuia să-mi îngrijesc rănile. Ne-am refugiat pe Insula de Fildeş. Arsurile mă transformaseră într-un monstru hidos, condamnat să trăiască ascuns într-o încăpere vetustă, la adăpost de privirile indiscrete. Eram de nerecunoscut, corpul îmi era brăzdat de răni profunde. Pielea îmi fusese ciopârțită de flăcări. Nu puteam să suport căldura soarelui, acesta fiind motivul pentru care a trebuit să stau patru luni închis în casă, în întuneric. În acest lung răstimp, am implorat Soarele să mă reprimească printre copiii săi. Noaptea, ieşeam să privesc stelele şi încercam să o recunosc pe cea sub care mă născusem.

Însă erau atâtea, unele mai frumoase ca altele. Era practic imposibil să le deosebeşti. Cu capul spre cer, mă concentram intens, implorând ca una din ele să aibă milă de mine şi să-mi ofere şansa de a renaşte în altă piele. Într-o seară, o stea căzătoare îmi trecu deasupra capului, revărsând asupra mea o pudră scânteietoare, care mi se aşeză pe crustele respingătoare, acoperindu-mi întregul corp. Am simțit un fluid rece ca gheața invadându-mi trupul. Acel fluid a regenerat şi a hrănit celulele moarte. Începeam să am o piele nouă!

A doua zi dimineața, am putut pentru prima oară să ies la lumina zilei, care nu mă mai făcea să sufăr. Puteam privi Soarele, uitându-mă drept către el. Mă puteam, acum, mişca mult mai uşor. Eram un om nou, eliberat de angoase şi de frici. Mâinile mele, rămase luni de zile în amorțire, puteau, din nou, să țină un stilou. Trebuia să le scriu părinților mei adoptivi despre cele petrecute. Aveam nevoie de dragostea, de susținerea şi de sfaturile lor, ca să-mi reconstruiesc viața, departe de această insulă săracă, pe care îmi doream să o uit pentru totdeauna. Soarele nu-mi mai îngăduia să rămân pe Insula de Fildeş…

## EPILOG

Prietenii adevăraţi se regăsesc întotdeauna undeva… pe pământ sau în altă parte, chiar dacă trebuie să aştepte mult timp clipa întâlnirii…

Cairo, 1881

Mehalir, Hamed şi cu mine ne-am lăsat părerile de rău la Assouan şi am venit să ne instalăm în capitală. În acel an, 1881, Egiptul trecea prin momente dificile. Ne aflam în pragul unei revolte, provocată de partidul naţional, condus de colonelul Arabi, inamic declarat al trupelor britanice, care vedeau în el un dictator. Străzile oraşului erau teatrul unor violente scene de rebeliune. Ororile războiului se înşirau pe trotuarele presărate cu cadavre.
Evenimentele m-au pus în faţa unei alegeri dificile. John mi-a propus să devin corespondent pentru ziarul său. A-i accepta propunerea însemna să-mi trădez, încă o dată, patria. Pe de altă parte, nu aprobam acţiunile fraţilor mei naţionalişti, care, pentru a elibera ţara, nu ezitau să-i ucidă pe cei care intenţionau să ne redreseze economia. Fără ajutorul englezilor, Egiptul nu putea face faţă dificultăţilor economice, însă naţionaliştii păreau să ignore aceasta.
Se luptau nu atât pentru a ne câştiga independenţa, ci mai degrabă pentru a-şi hrăni orgoliile. Vroiau să demonstreze lumii întregi că poporul nostru nu va accepta legea supunerii. Eu îmi doream să ofer fiului meu, care avea acum cinci ani, o viaţă decentă. Ştiam că, dacă voi ţine partea confraţilor mei musulmani, Hamed nu va avea altă alternativă decât robia. Nu… Nu aveam dreptul să las să se perpetueze răul pe care, eu însumi, l-am trăit pe pielea mea. Era de datoria mea să-l feresc de umilinţele fără sfârşit, de urmele de bici care ar fi lăsat în fiinţa lui răni profunde. Nu, nu vroiam să trăiască cu acel sentiment de inferioritate care făcuse din mine o fiinţă vulnerabilă şi fragilă. Din dragoste pentru fiul meu, am hotărât să lucrez pentru Anglia. Ştiam că această decizie va face din mine un damnat, ce coalizase cu duşmanul. Dacă membri partidului naţional ar fi aflat aceasta, aş fi fost torturat şi apoi ucis pentru trădare. Într-o scrisoare, John mă sfătuia să îmi iau măsuri de precauţie pentru a-mi ţine familia la adăpost, căci, desigur, şi ea se afla în pericol.
Primisem ordin să intru în contact cu un oarecare William Davidson, un ofiţer britanic care furniza unele informaţii confidenţiale reporterilor englezi. John îl informase în legătură cu vizita mea şi-i spusese că el garantează pentru mine şi că mi se poate acorda deplină încredere.
La prima noastră întâlnire, domnul Davidson m-a sfătuit să găsesc o modalitate de a acţiona sub acoperire, pentru a nu trezi suspiciuni.

Egiptean fiind, pentru mine era uşor să pătrund în locuri frecventate de naţionalişti. Trebuia să găsesc un mijloc de a fi admis în partid, pentru a le cunoaşte planurile de atac. Dar, înainte de toate, trebuia să uit educaţia occidentală pe care părinţii mei adoptivi mi-au transmis-o timp de câţiva ani. Trebuia să-mi alung din minte limba lui Shakespeare şi bunele maniere, dacă vroiam să nu fiu reperat. La rândul ei, Mehalir nu trebuia nici ea să atragă atenţia. I-am cerut să poarte văl, accesoriu pe care l-am detestat toată viaţa şi care mă înfricoşa. Ideea că soţia mea semăna cu acele femei supuse mă făcea să sufăr, însă acesta era preţul pe care trebuia să-l plătim ca să supravieţuim. Ştiam că şefii partidului mă vor supune unui interogatoriu amănunţit înainte de a mă accepta printre ai lor. Ştiam că trebuia să-mi umplu mintea cu lungile discursuri dictatoriale ale colonelului Arabi. Soarele, cu toate că fervent protector al ţării noastre, a confirmat decizia mea de a ajuta armata să contracareze planurile compatrioţilor mei, doritori de independenţă – lucru bun în sine, însă neadecvat în situaţia noastră, ţinând cont de contextul politic şi economic. În acest caz nu i se mai acorda încredere khedivului Ismâ'Îl care, cu preţul îndatorării naţiunii, a fost constrâns să accepte tutela franco-britanică…
Se scursese deja o săptămână de la prima mea întâlnire cu ofiţerul Davidson. Mă pregăteam să mă infiltrez în locurile de întâlnire ale partidului naţional. Soţia mea, însărcinată cu al doilea copil, tremura la gândul că voi întreprinde această misiune. În acea dimineaţă, am plecat de acasă, cu inima plină de îndoieli. Paşii îmi erau grei. Amprentele tălpilor mele, obosite deja de kilometrii parcurşi, se pierdeau pe pământul bătătorit al străduţelor ce conduceau către marele obor. În drum, a trebuit să ocolesc corpurile însângerate ale câtorva soldaţi britanici, care fuseseră surprinşi, în noapte, de secera morţii. La cincizeci de metri depărtare, naţionaliştii deschiseseră lupta, sub privirile compătimitoare ale unei mulţimi surescitate, care îşi manifesta ura profundă pentru occidentali. Îmi era ruşine că eram de acelaşi sânge cu fraţii mei, reduşi la stadiul de bestii. Pentru ei, revolta nu reprezenta decât o captivantă luptă de cocoşi. M-am străduit din răsputeri să-mi stăpânesc indignarea. Trebuia să mă reculeg, să-mi calmez spiritul, pentru a putea judeca cu luciditate. Concentrarea intensă i-a permis corpului meu să se elibereze de undele negative pe care le acumulasem în ultimele săptămâni. Dintr-o dată, am auzit vocea bunicului spunându-mi: „Curând, ţi se va oferi o viaţă nouă, însă, înainte de aceasta, va trebui să dai dovadă de curaj." Vocea sa era gravă, gâtuită, transmiţând o angoasă puternică şi senzaţia unui pericol iminent. Pe deasupra capului meu zburau ghiulele, trimise să distrugă, în hazardul unei traiectorii prost calculate, vitrinele a două sau trei magazine. Unul dintre comercianţi fusese grav rănit la faţă, în timpul unei explozii.

Corpul acestui om, în vârstă de numai treizeci de ani, zăcea, inert, pe un colţ de trotuar. Pielea îi era crestată de o mulţime ce cioburi şi scăldată în sânge. Mi-aş fi dorit atât de mult să-i pot opri hemoragia. Darul vindecării care îmi fusese transmis era neputincios în faţa puterii de distrugere a acestor arme, construite doar pentru a omorî, fără a ţine cont de inocenţa sau de vinovăţia celor care le cădeau victime.

Eu nu ştiam să scriu. Majoritatea membrilor partidului nu ştiau, şi aceasta nu din cauza lipsei de inteligenţă, ci pentru că, de mici, au fost învăţaţi că numai armele sunt capabile să rezolve conflictele de tot felul. Partidul naţional recruta, cu prioritate, tineri fără educaţie şi fără cultură, pentru a evita ca, dintre ei, să iasă la iveală conştiinţe treze, care să dea dovadă de discernământ. Nu li se cerea să gândească, ci să mânuiască puşca, atâta tot.

După un interogatoriu amănunţit, omul m-a condus într-o încăpere alăturată. Îl auzeam discutând cu voce scăzută cu alte persoane. Probabil că vorbeau despre mine, însă pereţii erau atât de groşi încât îmi era imposibil să le înţeleg dialogul. M-am concentrat din toate puterile să surprind ce gândeau. După câteva secunde, nişte simboluri au început să mi se deruleze în faţa ochilor. Am văzut drapelul egiptean, dedesubtul căruia erau depuse arme… Meditam asupra sensului imaginii, când omul intră în încăpere pentru a mă anunţa că am fost acceptat în sânul partidului.

Graba cu care decizia fusese luată denota o lipsă de efectiv real, iar toate acele arme pe care le văzusem sub drapel aparţinuseră naţionaliştilor morţi în luptă. Am înţeles, astfel, că pierderile în rândul rebelilor erau importante. Primisem, deci, deja o primă informaţie pe care să o folosesc în articolul meu. Însă, înainte să plec, trebuia să adopt ţinuta naţionaliştilor, fără să uit să iau puşca blestemată pe care mi-au adus-o. Acest apanaj făcea din mine, de acum înainte, un inamic al trupelor britanice. Odată plecat de la sediul partidului, am parcurs câţiva zeci de metri fără să întorc capul, apoi am cotit-o pe o străduţă pustie unde, cu grijă, mi-am desfăcut haina şi mi-am ascuns arma.

Trebuia să mă reîntorc acasă pentru a scrie articolul cât mai repede. Înainte să plec, unul dintre responsabilii din partid mi-a prezentat situaţia şi mi-a dezvăluit unele planuri. Trebuia să mă alătur imediat fraţilor mei, care făceau de pază la porţile oraşului. Am luat drumul străduţelor sumbre ale capitalei, uitându-mă atent în jur, cu grijă să nu mă fac remarcat. Noaptea mă ajuta să trec neobservat. De altfel, scurtăturile pe care o luasem nu prea erau umblate de soldaţi.

Ajuns acasă, am găsit-o pe Mehalir aşteptându-mă, aşezată la masă. Tocmai îl adormise pe Hamed. Un surâs îi lumină faţa când mă văzu aşezat alături de ea. Ii fusese atât de frică să nu mi se întâmple vreo

nenorocire. Mehalir îmi sări de gât şi mă îmbrăţişă îndelung, apoi îmi dădu o scrisoare pe care mi-o trimiseseră Ann şi John.

În această scrisoare, părinţii mei adoptivi mă rugau cu insistenţă să renunţ la intenţia de a adera la partidul naţional, în scopul de a servi Anglia. Scumpa mea mamă vedea aceasta ca fiind nebunie curată. John îmi cerea, de asemenea, să abandonez această idee, însă să continuu să-i trimit articole. Mă sfătuia să mă alătur echipei de reporteri care se afla la hotelul internaţional, pe malul stâng. John credea că le pot fi de mare ajutor, cunoscând atât de bine felul de a fi al localnicilor, cât şi oraşul. Părerea unui cetăţean egiptean, detaşat de orice sentiment de fanatism disproporţionat, putea fi de interes pentru cititorii britanici. Prin articolele mele, John dorea să arate că, dincolo de conflictele de interese dintre cele două ţări, existau egipteni care dădeau dovadă de realism, acceptând tutela britanică. Acesta era un mijloc de a aplana ura care învrăjbea cele două civilizaţii una împotriva alteia.

Se scurseseră, deja, câteva săptămâni de când contactasem echipa reporterilor britanici. Într-o seară, un coleg veni să mă prevină că eram căutat de naţionalişti, pentru că trădasem interesele ţării mele. Înainte de a fi eu înştiinţat, soldaţii britanici fuseseră deja însărcinaţi să îi ducă pe Mehalir şi pe copil într-un loc sigur. Unul dintre reporteri îmi spuse că familia mea mă aştepta în apartamentul ofiţerului Davidson. El fusese cel care-l auzise pe un membru al partidului spunând că naţionaliştii îmi vroiau capul. Ştiam că colonelul Arabi va ordona să-mi fie răscolit fiecare colţişor al casei, pentru a găsi dovezi pentru a putea fi condamnat la moarte… Scrisorile! Scrisorile de la John le vor servi ca dovezi. Eram un om pierdut. Nu mai aveam nici o şansă să le scap. Ştiam că mă vor găsi, mai devreme sau mai târziu. Ofiţerul Davidson îmi trimise un mesaj prin care îmi cerea să nu părăsesc hotelul internaţional sub nici un pretext şi îmi promitea că va avea grijă ca Mehalir şi Hamed să fie în siguranţă, în aşteptarea momentului când voi putea să-i revăd. Îmi făceam griji pentru soţia mea, care era în a cincia lună de sarcină. Îmi era teamă ca aceste evenimente neprevăzute să nu-i provoace o naştere prematură. Poate că al doilea copil era o fetiţă. În această speranţă îmi doream ca Mehalir să-şi ducă sarcina în cea mai mare linişte. Am trăit separat de familia mea câteva săptămâni în şir, neavând cu ei nici un alt contact în afară de nişte bileţele de dragoste, pe care ni le trimiteam printr-un soldat britanic însărcinat să ne fie intermediar.

Ne aflam la sfârşitul anului 1882. Înfrângerea naţionaliştilor era pe punctul de a fi proclamată. Armata britanică se pregătea să preia controlul asupra ţării. Tentativa de insurecţie a colonelului Arabi eşuase.

În cele din urmă, acesta alesese să fugă şi stătea ascuns. În sala de recepţie a hotelului internaţional, şampania curgea în valuri, pentru a

celebra victoria. Într-un acces de bucurie, prietenii mei reporteri m-au ridicat pe braţe, în semn de recunoştinţă, în aplauzele oficialilor britanici, conştienţi de pericolul prin care trecusem pentru a le servi ţara. Am închinat paharele pentru prosperitatea Egiptului, în timp ce ofiţerul Davidson îşi făcu apariţia, însoţit de soţia şi de fiul meu. Mehalir mi se aruncă în braţe, vărsând lacrimi de fericire. Domnul Davidson se îndreptă spre mine şi scoase din buzunar un plic în care se aflau hârtiile oficiale care mă autorizau să merg în Anglia, pentru a trăi acolo împreună cu familia mea. Puteam, dacă o doream, să devin rezident britanic. Eram, în sfârşit, liber să fiu alături de părinţii mei adoptivi, fără să mai trebuiască vreodată să-i părăsesc din nou. Nu puteam spera într-o recompensă mai mare! Ce putea fi mai extraordinar decât să mi se acorde dreptul de a trăi alături de cei care mi-au oferit din plin dragostea lor. Domnul Davidson, tulburat de lacrimile mele de bucurie, a uitat să-mi dea ce era mai important: o scrisoare de la scumpa mea mamă, pe care daţi-mi voie să v-o reproduc.

Prietene, fiule,

Din clipa în care te-am întâlnit am ştiut că meriţi un alt destin decât acela care ţi-a fost rezervat. Ai dat întotdeauna dovadă de un curaj aproape suprauman. Astăzi, tu şi familia ta meritaţi să cunoaşteţi bucuria unei vieţi simple şi liniştite. Acceptaţi să veniţi şi să trăiţi împreună cu noi la Manchester?
Vă rog, spuneţi da. Sunt sigură că Zeul Soarelui va încuviinţa hotărârea voastră de a părăsi Egiptul. Ştii, mai este cineva foarte nerăbdător să te regăsească. Bănuiesc că nu l-ai uitat pe maestrul tău spiritual, Ali Ben-Azir! Să ştii că te aşteaptă la Manchester, împreună cu noi. Nimic, nici chiar moartea, nu ne poate separa, pentru că legăturile dintre noi sunt eterne şi ştiu că prietenia noastră se va perpetua de-a lungul secolelor. Iubirea este mai puternică decât orice altceva. Păstrează aceasta pentru totdeauna în memoria ta…
„…Căci cel care va încerca să distrugă legătura dintre noi va fi pedepsit pentru totdeauna!”